Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Sick, Ingeborg Maria.
Titel | Title:	Ina.
Udgavebetegnelse | Edition Statement:	2. Oplag.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København ; Kristiania : Gyldendal, 1911
Fysiske størrelse | Physical extent:	211 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57, - 268

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

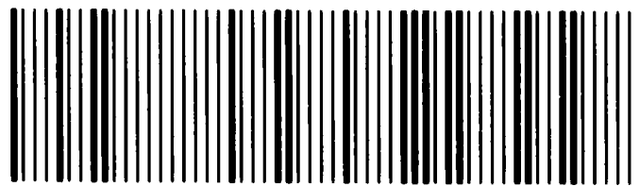

130023087619

ANDET OPLAG

INGEBORG
MARIA SICK

INA

GYLDENDALSKE BOGHANDEL :: NORDISK FORLAG

INA

INGEBORG MARIA SICK

I N A

ANDET OPLAG

Mz. L 1070

KØBENHAVN OG KRISTIANIA
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG
1911

Copyright 1911
by Ingeborg Maria Sick.

KØBENHAVN — GRÆBES BOGTRYKKERI

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

I

Solen gaar ned for Enden af Lindegangen — brandrød og luende. Et varmt Rosenskær glider hen over Haven. Saa svinder den store glødende Skive langsomt bag Engbakken, og alle Trækronerne blaaner bort i Dæmrings-Skygge.

Og et Spind af gennemsigtige Taager begynder tøvende og vemodigt at sløre den store Plæne.

Dørene til Havesalen staar aabne, medens Kaffen bydes om derinde. Middagen er trukket længe ud. Husherren maatte jo holde Tale for de to nyankomne til Egnen, Doktoren og Præsten — den første som Slægtning af hans afdøde Hustru alt-kendt og kær i Hjemmet fra tidligere Tid, den anden en ny Vinding for Kredsen. Han har talt mange smukke og ligelig fordelte Ord om Præstens og Lægens ophøjede Kald, om Sjæl og Legeme, Himmel og Jord og sluttet med Haabet om, at indre og ydre Sundhed maa brede sig over Egnen ved de Tos forenede Bestræbelser.

Der blev varmt i Spisestuen; det var en dejlig Forandring at komme ind i Havesalen. Damerne har faaet smaa Vinroser i Kinderne af Champagnen og svaler dem i de aabne Glasdøre.

„Nej se, der er ved at danne sig Taager paa Plænen," siger den smukke Frue i lyseblaa Silke,

som staar ved Siden af Præsten. „Naar jeg ser Engtaage, maa jeg altid tænke paa Fortilværelsen — jeg ved ikke hvorfor. Ja, De skal ikke se betænkelig ud, Pastor Lindner, det er ikke ukristeligt at tale om den. Jeg tror jo ikke absolut paa den, men Spørgsmaalet beskæftiger mig. Hver Gang jeg træffer Mennesker, maa jeg tænke paa, hvad de har været før.“

„Hvad tror du da, Pastor Lidner har været?“ den femtenaarige Søster stikker sin Arm ind under den unge Frues.

„Han har været Brahmin — jo, De har, Pastor Lindner. Med sorte Øjne, hele Østens Visdom — og urokkeligt Alvor. Kan De ikke huske Templet ved den smalle Flod, der lyste blank mod Aften, og hvor Lotusblomsterne aabnede sig med et Suk i Maaneskin?“

„Nej, det forsikrer jeg Dem. Jeg kender det kun fra Rejsebeskrivelser. Men havde jeg virkelig haft en Forhistorie ved det Tempel og slugt hele Østens golde Visdom — saa maatte jeg nu være derovre som Missionær.“

„Fætter — eller Onkel Leo, hvad har han været?“ spørger den tredie Søster, som nærmer sig.

Fætter eller Onkel Leo rejser sin store, lidt kantede Skikkelse, farer med Haanden op i sin ubændige, lyse Haarmanke og siger: „Lad mig være udenfor!“

„Han har været en af dem „fri os Gud fra de vilde Normanner“ — ikke, Benedikte?“ siger den femtenaarige.

„Jo vist, Musse, saadan noget! Han har været

Kongesøn i en eller anden Barbarlejr. Og en Gang, Leo, blev du fanget og kom til Rom i Neros Fremmedlegion. Det er dig, den smukke Historie fortælles om — kan du ikke huske? Du holdt Vagt i Neros Haver, hvor de kristne var bundne til Pæle med Begkranse og Risknipper om — er det ikke rigtigt, Pastor Lindner?“

„At de kristne var bundne til Pæle — eller at Doktoren holdt Vagt?“

„Begge Dele. Naar Kejseren kom paa sin Aftenpromenade, skulde du antænde en Pæl, som en sød, ung Patricierinde var bundet til. Du gjorde det ogsaa, men i samme Nu Flammerne slikkede op om hende, sprang du ind i dem, nedtrampede Risknippet og stak hende lige i Hjærtet med din korte Daggert. Det kostede dig dit eget Liv bagefter.“

Doktoren ryster sin lyse Manke og siger: „Naa ja, naturligvis“ — uden at man ret ved, hvad han bekræfter.

„Men Onkel „Marquis“, hvad har han været?“ spørger Musse videre.

„Dit Tossehoved, det kan du da sige dig selv! Han har jo faaet Navn efter sin Fortilværelse.“

Onkel „Marquis“, som er Husherren, staar lidt derfra med den ene smukke Haand hvilende paa en Stoleryg og den anden halvt stukket ind paa Brystet. Hans Haar, der er hvidt som Pudder, men blankt som Atlask, er strøget glat tilbage fra den hvælvede Pande; de brune Øjne er klare og levende, Næsens buede Linie uden Lyde, Munden halv sarkastisk, halv sentimental.

„Onkel Marquis!“ siger Fru Benedikte, „vil du høre om din Fortilværelse?“

Han bøjer sig henimod hende: „Ubetinget — hvis du fortæller om den. Ellers kunde der være mere tiltrækkende Emner.“

„Nej! Ja, altsaa — Onkel var forrige Gang rigtig Marquis og sad paa sit Slot nærved Paris, da Revolutionen brød løs. Emigrerede ikke. Ingen Magt paa Jord skulde faa ham til at flytte Foden fra sin retmæssige Grund, Arv fra hellige Fædre!“

„Er det tidligere Marquis'er?“ spørger Fætter Leo. „Skal vi saa ikke før sige hellig Arv fra Fædrene?“

„Eller udelade det hellige,“ foreslaar Præsten.

Onkel Marquis, der med en lille, velbehagelig Lyd har bifaldet sin egen tidligere Holdning, berøres ilde ved Afbrydelsen.

„Desuden,“ bliver Fru Benedikte ved, „er der noget andet Sted at tage hen? Er der blaa Himmel udenfor Frankrig, grøn Jord, Blomster — Kvinder? . . . Marquis'en ved det ikke, men anseer det langtfra for givet. Kort sagt, han bliver. En Dag bliver han anholdt paa sin hellige Grund og slæbt til Paris. De gør kort Proces med ham: Aristokrat? — Ja, er der noget andet man kan være — i Himmel eller paa Jord! Han har ikke vidst det. — Elsker han Frihed, Lighed, Broderskab? — Har ikke haft Lejlighed til at tænke over det — men finder, at de Herrers Syn paa Broderskabet betænkeligt minder om Kains.“

Onkel Marquis nikker — og ser i høj Grad ud til at have sagt det. Selskabet samler sig efter-

haanden om Fru Benedikte. Admiralinden nyder med et mildt Smil sin Datters Begavelse. Kun Tante Nalle og Tante Cille bliver i Baggrunden af Salen med en demonstrerende Holdning. Fy, dette med en Fortilværelse, det er fælt at tænke sig! Og der er ingen „Ræson“ i det! Det har ikke Hjemmel nogen Steder. Men man skal ikke spøge med det!

„Marquis'ens Dødsdom er selvskreven,“ bliver den smukke Frue ved, „og afficerer ham ikke, da han ikke anerkender den. Den Dag, han afhentes til Guillotinen, er han midt i Prøven paa et Hyrdespil fra Trianon, som skal opføres i Fængslet. Han siger til sin Hyrdinde: „Madame, en Afbrydelse paa dette Punkt er den ottende Dødssynd — dog beder jeg Dem tilgive de Herrer og have mig undskyldt.“ Han kysser hendes Haand, bøjer sig for de andre og gaar frivilligt „til Audiensen hos Hs. Majestæt Døden.“ Undervejs staar han oprejst i Karren og ser med dyb Forbavselse og fjærn Medlidenhed paa den store løsslupne Daarekiste. Da Karren holder ved Retterstedet, gaar han let og spændstig op ad Trinene“ — —

„Aa nej, nu er det ikke morsomt længere!“ siger Musse, som virkelig synes, at Onkel Marquis har staaet paa Karren og nu er naaet op ad Trinene.

„Han hilser let paa Bøddelen og siger: „Undskyld, her er jeg Debutant — De er nok saa god at vise mig tilrette“ — byder ham en Pris Tobak for den Ulejlighed, han skal volde ham om lidt, og medens Bøddelen snuser og nyser, træder han

hen til Randen af Platformen, slaar ud med Haanden imod Mængden og siger højt og lydeligt —"

Onkel Marquis drager pludselig Haanden ud fra Brystet, slaar ud med den og siger: „Vive le roi!"

Fru Benedikte klapper i Hænderne: „Aa, du dejlige Onkel Marquis, du kan endnu din Rolle!"

Hun springer op og stikker sin Arm ind under hans.

„Hvad har Frøken Ina været?" spørger Baronen fra Søholm, som har staaet ved Flygelet og uden Held prøvet at faa mer end Enstavelsesord ud af Husets Datter.

„Jeanne d'Arc!" raaber Musse, men faar et Vink af sin Moder om at huske paa sin stumpede, ukonfirmerede Kjole og forholde sig lidt rolig.

„Ina har været Dronningen af Saba," siger Fru Benedikte. „For hun sagde nej, da selveste Kong Salomon friede."

„Friede han?" spørger Præsten.

„Ja — ved De ikke det? Da han var færdig med at udkramme sin Visdom, kom han med al sin forelskede Daarskab. Saa blev hun vred og rejste."

„Nej, undskyld," siger Fru Benediktes Broder, en enogtyveaarig cand. phil., „hun rejste, fordi han ikke blev forelsket og friede. Det havde hun jo ventet — som alle Kvinder venter det, naar man bare har talt en halv Gang med dem!"

„Denne unge Kvindekender" — Husherren slaar ham paa Skulderen, tilsyneladende let, men ganske

føleligt for ham selv, „hvad har han været, Benedikte?“

„Ingenting, Onkel. Det er hans allerførste Tilværelse. Det kan man jo straks høre! — Husker du virkelig ikke, Ina, da Kong Salomon elskede dig?“

„Nej. Men det er rimeligt nok, at Dronningen af Saba kommer igen — for hendes Historie var jo ikke ude.“

„Hvordan mener De?“ spørger Præsten.

„Den er kun afbrudt. Ens Historie er jo ikke ude, førend man naar sit Maal. Hun rejste vel, fordi hun elskede Kong Salomon — men det er jo ikke nogen Afslutning.“

„Det var en aparte Grund at rejse for,“ siger Baronen. „Saa skulde hun jo netop være blevet.“

„Synes De?“

„Ja, for han var jo ikke — uimodtagelig, Kong Salomon.“

Husherren foreslaar Musik. Emnet har været længe nok paa Tale. Det kunde passere for en Stund, illustreret med hans Forhistorie, men denne Udtværen er ikke spirituel.

Taagen nede paa Plænen er umærkelig fortættet og sender en sval og blid Klamhed ind gennem Dørene, der fornemmes med en lille velbehagelig Gysen — undtagen af de ældre Tanter, som finder det uforsvarligt, at de ikke kan finde paa at lukke.

Det er saa dejligt at sidde og se ud i den store Haves Dæmring! Alle synes, det er Synd at tænde

endnu: men de to Lys paa Flygelet og Lampen ved Violinstolen bryder ikke Skumringen.

Frøken Ina rækker sine smukke Arme ud og lægger sine faste, hvide Hænder mod Husherrens Skuldre: „Skal vi to begynde, Marquis?“

Han kysser hende paa Panden. Det er kønt at se dem spille sammen. Der er megen rolig Ynde over begges Bevægelser og en fuldendt musikalsk Forstaaelse mellem dem.

Saa bedes Doktoren om at spille. Nej, det kan han ikke — han gør det jo altid nødig! Og Wagner nu slet ikke! Her er dog ingen, som forstaar ham.

Saa sidder han med et ved Flygelet og spiller Wagner — med en ubændig og hensynsløs Styrke, der tager Vejret fra Tilhørerne. Men paa en Gang er det, som om han snubler over sine egne Ben og gaar istaa.

Han rejser sig hæftigt: „Aa, det er heller ikke saadan — naar der er andre i Stuen — og det dog ikke bliver forstaaet . . .“

Ina ler pludselig op. „Leo er saa morsom, naar han er vred, rasende, og ikke ved paa hvem.“

„Jo, undskyld — paa mig selv,“ siger han kort.

„Agnete, faar vi en Sang?“ Marquis'en vender sig mod den næstældste Kusine.

Præsten rømmer sig uvilkaarlig let og ligesom prøvende.

„De synger ogsaa, Pastor Lindner?“ siger Frøken Ina. „Agnete, det kan blive til en Duet.“ — Medens hun taler, er hun naaet hen til Havedøren og ser ud imod Plænen. „Men det er jo en ren

Elvertaage!“ Hun løfter sin hvide Kjole op og snor den tæt om sig. „Skal vi lege Elverpiger?“ siger hun pludselig. „Vi har Elverlandet lige ved.“

Hun løber ned ad den brede Trappe og ind i Plænens Taage . . . Dukker som i et Bølgehav af hvidt — og bliver borte.

Agnete og Musse springer straks efter med en Veninde: „Find os — fang os!“ raaber de til Broderen og et Par andre unge Mennesker.

Fru Benedikte kan heller ikke modstaa: „Kom med, kom med!“ siger hun til Præsten og til Doktoren og rasler i hurtigt Løb ned foran dem.

„Børn, Børn, I forkøler Jer,“ raaber Admiralinden efter dem. „Og hvor bliver de af? Man ser dem ikke. Det kan jeg ikke lide!“

„Nej, det er da heller ingen Manér,“ siger Tante Nalle. „Og det ligner jo slet ikke Ina.“

Nede i Taagelandet glider lette Skikkelser frem og tilbage med underlig luftige, ulegemlige Konturer. Bliver borte — og er der igen med sagte, gækkende Latter og Kalden . . .

De unge Mænd løber efter dem — tørner mod hinanden — griber fejl . . . Og svinger sig sluttelig dansende rundt med den, de fanger, under høje, muntre Raab og Sang.

Paa en Gang er der en, som sætter ind i Taagen — med et Spring som en Viking, der er paa Strandhugst — — Skyder de andre til Side — jager frem — og stanser, dybt aandende midt i bølgende Hvidhed . . .

Dér, foran ham, stiger det dirrende Taagerids af en Skikkelse . . . Rank og ene, jomfrufin . . .

Han slaar sine stærke Arme sammen om den og løfter den op fra Jorden . . .

Men i næste Nu har han sluppet og træder hastigt tilbage med et Ryk: „Undskyld — jeg vidste ikke — — Man kan jo ikke se, hvem det er.“

Et Øjeblik efter høres Frøken Inas rolige Stemme: „Lad os gaa op igen! Benedikte, se at faa dem med! Her er pjaskvaadt, det gaar ikke an med de tynde Sko.“ — —

— Gæsterne er ved at tage bort. Vognen fra Søholm er den sidste, som kører frem. Baronen tilbyder at tage Præsten og Doktoren med, da de „ligger paa Vejen“, som han udtrykker det.

„Hun er glimrende, Frøken Ina,“ siger han, inden de svinger ud af Alleen. „Sikken en Rejsning! Og dette „tre Skridt fra Livet“, som er over hende, det giver noget forbistret pikant! Men indladende er hun ikke.“

„Nej,“ siger Præsten, „hendes Kusiner er mer imødekommende. Lidt menneskefjendsk synes hun næsten at være.“

„Snarere mandfolkefjendsk,“ siger Doktoren.

„Hun er jo Deres Kusine, Doktor Falk?“ spørger Baronen lidt videbegærlig. „Langt ude, ikke sandt?“

„Niece egentlig. Jeg husker, at første Gang jeg saa hende, sad hun paa sin Barnepiges Arm, og jeg var en Dreng paa ti—elleve Aar. Der blev sagt mig: „Du er Onkel til hende dér.“ Senere

var jeg af og til paa Lindeborg i mine Skole- og Studenteraar.“

„Hun maa have været et smukt Barn,“ siger Præsten.

„Ja. Og glad og ligetil inden hun blev voksen. Hun havde længe ingen Anelse om sig selv. Da hun blev sig bevidst — forstod, hvad og hvem hun var — saa — — Naa ja, hun har jo ogsaa Grund nok til den Smule Selvfølelse.“

Baronen er ved at rette paa Seletøjet; der er noget, som ærgrer ham ved den ene Hest. Og Irritationen giver sig pludselig Luft i et uvilkaarligt Udbrud: „Hun er Pokkers utilnærmelig.“

Doktoren ler: „Ja, hvad — „die Sterne, die begehrt man nicht — man freut sich ihrer Pracht.“ Det er jo meget, at det kan undes ganske almindelige dødelige Stympere.“

„Jeg synes, det er Synd for hende selv,“ siger Præsten.

„Det kan De spare Dem at synes! Saa kunde hun jo gaa ned af Piedestalen — det falder hende aldrig ind. Den eneste Mand i Verden, hun kan nedlade sig til at sværme for, er hendes egen Fader — og det er jo en Art Tribut til hendes Selvfølelse.“

Da de naar Præstegaarden, en lille moderne, rød og spidsborgerlig Villa, der stirrer uforstaaende ud i Landskabet med sine blanke Ruder, siger Doktoren, at han vil stige af med det samme og gaa det Stykke, der mangler. Naar Engene damper, kan han ikke modstaa at stikke over dem.

Medens Hjulenes Rullen og Hovslaget mod Vejen

dør bort i Aftenstilheden, staar de to Mænd endnu et Øjeblik derude.

„De kender altsaa Egnen fra før, Doktor?“ siger Præsten.

„Ja — men Befolkningen kun meget lidt og dens aandelige Tilstand slet ikke. Jeg tænker, de er her som Folk er flest. Her er vist ikke noget Røre.“

„Det venter de altsaa paa endnu.“

„Ja — eller venter ikke paa det. Aandeligt Røre kan jo være godt nok — men hvis Resultatet bliver, at Folk mener, de skal være noget ganske andet end det, de nu er anlagt paa og bestemte til — saa er det dog lidt ulideligt.“

„Ja, det skal De have Ret i! Kunde man blot faa Mennesker til at være det, de er anlagt paa og bestemte til — saa var Maalet jo naaet. Men tror De, det sker uden Røre, Doktor Falk?“

Lidt efter smækker Døren til Præsteboligen i, og Doktoren slaar ind over Engene.

Der glimter Lys endnu mellem Løvet fra Sove- og Gæsteværelser paa Lindeborg. Kun hos Tanterne Nalle og Cille er der mørkt.

Admiralinden forsøger sammen med sin Jomfru at faa de slemme Vinpletter af den oliven Atlaskes og er ikke sikker paa, om „Malhøren“, ikke før maa sløres med Chiffon og Kniplinger.

Inde ved Siden af hos hendes to yngste Døtre bliver der let og pludret. Musse sidder paa Sengen i en af de fine Natkjoler til Feriebesøg og

har trukket begge Ben op under sig paa det vatterede Silketæppe, medens Agnete staar ved Spejlet og „herser“ med sit tunge Haar, der har samme blege Lysning som moden Hvede.

„Nete, hvad giver du mig, hvis vi kunde faa Benediktes Fortidssludder lavet til Tableauer her en Aften! Præsten blev storartet som Brahmin — ubønhørlig stræng og knusende foragtelig overfor Kvinder. Mon ikke en af os har været Bajadere ved det Tempel?“

„Bajadere!“ Agnete knalder Kammen mod Gulvet! Tak Skæbne — Onkel Marquis sover nedenunder!

„Ja, det var romantisk! Der maatte en Bajadere med i Tableauet — det kunde jeg være. Jeg har jo dog de korte Skørter.“

„En Tempel-Bajadere, Musse — det er ikke romantisk, det er bare rædsom uanstændigt!“

„Naa ja, skidt — det ser man jo ikke i Tableauet! Onkel Leo skulde være Øverste for Livvagten — eller hvad det var — og staa med en Fakkel ved Pælen, som du var bundet til. Du kunde dejligt være den lille romerske Martyr — ja, i hvidt Gevandt naturligvis! Med udslaaet Haar. Kunde du ikke blive en Smule indtaget i ham?“

„Nej — han er saa ligetil.“

„Er han? Onkel Marquis skulde have Pudder-Bukler og Silkestrømper, og Benedikte kunde være hans Fængsels-Hyrdinde — med Lamballe-Frisure. Vi maatte have et Par Bøller i Baggrunden til at skulle hente ham. — Saa kom Rosinen i Pølseenden: Dronning Ina af Saba. Der skulde ingen

andre være med -- Baronen er skam ingen Kong Salomon, og hun synes da ogsaa, det er nok, naar hun er der. Hun er saa storsnudet kongelig! Det maa dog blive tørt i Længden. Turde du fri til hende, hvis du var Pastor Lindner?“

„Nu skal du holde Mund, Musse! Mama banker paa Væggen — — Ja, jeg siger det ogsaa, Mama -- det er ikke til at udholde! Og Tanterne kan høre os.“

Ned ad den lange Gang lister Fru Benedikte sig paa Fløjlstøfler, i regnbuefarvet, knitrende Silke-Kimono og banker let paa Døren til sin Kusines Værelse.

„Er du i Seng, Ina? Fuldt paaklædt! Saa kan jeg gerne sidde her lidt og sludre.“

Hun glider ind i det hvide Værelse, hvor Venus fra Milo staar i det ene Hjørne, og hvor et Par gamle, alvorlige Kobberstik i mørkt gyldne Rammer ser roligt paa En. Alle Møbler hvidlakerede, betrukne med hvidt. Midt paa Gulvet den hvide, hvide Seng.

„Du var dejlig iaften, men saa tavs.“ — Fru Benedikte sætter sig mageligt tilrette i en lav Stol. „Havde du Hovedpine?“

„Saa snakkede du jo for to.“

„Ja, hvad — noget Vrøvl skal man jo finde paa. — — Naa, Pastor Lindner gjorde da et tænksomt, kultiveret Indtryk. Pæne Negle! Og han hører dog vist til de krasse. Bare han nu vil fare frem med Læmpe! — — Leo Falk — hvad vil han egentlig her paa Bondelandet?“

„Ja, nu blev han jo løs og ledig efter Søsterens

Bryllup og Faderens Død. Og han holder naturligvis af Landet fra sin Barndom.“

„Ja, men tænk at opgive den gode Stilling som Reservelæge! De siger jo, han var blevet Overlæge, naar den gamle Brumbasse gaar. Hvor kunde det falde ham ind?“

„Kære — spørg ham hellere selv! Saa kan du faa samme Svar, som Marquis'en fik: „Ja, nu gjorde jeg det!“ Forresten er han bedaarende indrettet. Med store Hunde og Ridehest — han hader Cykle — og Faderens gamle Husholderske. Han har jo lejet det lille Enkesæde til Lønholm.“

„Ja, der er prægtigt — vi tager derover, ikke? Det var jo der, hun residerede, den dejlige Fru Hilleborg. Men ensomt er der! Naa, han gifter sig vel.“

„Det tror jeg ikke. Han har ikke Brug for nogen anden.“

„Naa—aa. Han er dog vel af Kød og Blod.“

„Det er han naturligvis — som alle Mænd. Og hvis han som en Tribut til det eller af praktiske Grunde vil gifte sig, finder han jo ti for en.“

„Hundrede! Han er et dejligt Stykke Barbar.“

„Men det vil ikke gøre nogen væsenlig Forskel. Han er sig selv nok. Det er et Familietræk.“

„Ja, du har ogsaa noget af det. Og den elskelige Marquis da med, skønt han ikke hører til de Falker.“

„Hvad har jeg?“

„Jo, du har! Hør — hvis du blot vil sige tre Ord i Sammenhæng til Baronen, istedetfor to eller et som nu — saa frir han i næste Uge.“

„Saa maa jeg passe paa ikke at sige de tre Ord.“

„Ja — eller egentlig nej. Han er et godt Parti — og da du ogsaa er det“ —

„Jeg er slet ikke noget Parti.“

„Der ser du — hvad sagde jeg? Mig selv nok! — Men hør nu, i Længden bliver det ikke morsomt, at du ingen Mand vil have. Ja, Kære, jeg ved nok, at de er ufuldkomne — men vi er jo heller ikke Engle . . . Og det var da frygteligt at faa en fuldkommen Mand! Jeg har allerede drevet det til at more mig over Pouls smaa Unoder og Skavanker. Og nogle af dem kan man nu saa dejligt benytte sig af.“

Ina løfter sine smukke Arme og lægger dem bagom sin Nakke med en haabløs Bevægelse: „Aa, det er jo slet ikke det!“

„Hvad er det da, du forlanger og aldrig kan opnaa? Men — sødeste Ina!“

Hendes Kusine har slaaet Hænderne for Ansigtet og græder pludselig som et Barn. Jamrende og ubehersket.

„Aa, vi ved saa lidt Besked om hinanden, vi Mennesker — for vi er saa ligegyldige for hinanden! Det er som et stort, dumt Karneval, det hele, hvor vi ler og snakker og danser sammen — og godt ved, at vi alle er formummede. Men aldrig, aldrig finder vi paa at skrive det rigtige Navn i Haanden paa hinanden!“

Fru Benedikte tier. Det er, som hun staar ved Randen til noget bundløst bedrøveligt, som angaar dem alle — ogsaa hende.

Hun vil ikke se derned — og vender om paa Randen.

„Ja, men kæreste," siger hun lidt efter, „naar du gerne vil forstaas, saa gør dig ikke uforstaaelig! Jeg ved jo ikke, hvad der er i Vejen — men hvis du ikke er helt Snedronning, som jeg undertiden har tænkt, er det saa ikke det, at du sidder og venter paa En, som ikke kommer — og som ikke kan komme, fordi han skal møde op med en Følelse, som ingen Mand kan præstere. Det skal være saadan, ikke sandt, at aldrig før har han anet, der var Kvinder til — og aldrig siden — og Tid og Evighed — og jeg ved ikke hvad! Men saa meget kan en Mand bare ikke yde."

Ina sidder og ser langt ud for sig. Saa siger hun træt: „Nej — jeg venter kanske snarere paa en, som endnu mindre kan komme — en, som forstod at kræve."

„At kræve?"

„Ja. Rigtig stort! Rigtig helt. Kongeligt. Ubegrænset — hensynsløst!"

Fru Benedicte ler: „Er det ikke andet, du vil! Ham kan du nemt faa."

„Nej det er haabløst! Der er ikke en, som kan stille et rigtigt Krav. De møder alle med smaa Fordringer. Og det kunde jeg aldrig lade mig byde."

„Kære, vent bare! Lige naar de frir, er der jo dem, der mener de skal være beskedne og gerne „ville nøjes." Men det gaar snart af dem. De bliver fordringsfulde nok bagefter."

„Nej, ikke som jeg mener det! Det, de kræver

er og bliver dog kun smaat. De har ikke Brug for mere.“

„Naa ja, saa kan det vel ogsaa være heldigt! For — en Kvinde har ikke altid saa forskrækkelig meget at give.“

„Nej, det skal du have Ret i. Og ve hende hvis hun har det!“

„Der ser du! Saa passer det jo godt.“

„Ja, ynkelig godt! Mændene nøjes med at kræve smaat, Kvinderne med at yde smaat — og begge nøjes med at have det smaat med Lykke! Aa, det er en Jammerlighed! Og den, der ikke kan være med til det, er overkomplet.“

Hun rejser sig med et — og gaar frem og tilbage i Stuen: „Hvis der var en Kvinde, som forstod at elske — helt og fuldt — som kun kunde give stort, bundløst — saa var hun dømt til Ensomhed med det samme; der er ingen til at tage imod det! Den, der ikke kan elske halvt eller kvart, er ubrugelig her i Livet — ingen forlanger at elskes helt. En stor Følelse — Himlen bevare os! Den sprænger jo den lille, nemme Fornøjelighed, det lille, lumre Velvære, som man søger i Ægteskabet. En stor Følelse — den er husvild, hjemløs! Den kunde gaa Tiggergang gennem Verden uden at blive anbragt. Hvad skal man med den! Ingen har jo Plads til den en Gang!“

Barnet, som græd, er langt borte nu. Hun taler med bleg og dirrende Vrede — taler sig blegere og blegere. Saa bryder hun af: „Hvor kom vi ind paa det? — Nu skal du i Seng, Benedikte! Og jeg med.“

„Ja," Fru Benedikte strækker sig let med sagte Silke-Knitren „jeg tror, det er bedst. For du sætter Tingene lidt vel paa Spidsen." Hun ler. „Og hvis han virkelig mødte op, han, som turde stille ualmindelige Fordringer til dig — saa kom han nok afsted igen i en Fart! Paa Hovedet!"

„Ja, det var dumt sagt, Bene! Du skal ikke huske paa det! Jeg ved ikke, hvordan jeg har det i Aften. Det er den Engtaage, tror jeg."

„Det er det nok," hendes Kusine tager hende om Halsen. „Faar jeg et Kys? Er det en umanerlig Fordring? Ja, saa vær du glad!" Hun lægger sin Kind mod hendes. „Snedronning — hvad ved du om Følelser, der ikke kan blive anbragte!"

Fru Benedikte glider ned igen ad Gangen — Guderne fri En for at vække Nalle eller Cille! — og smiler hen for sig. „Holdt man ikke saa meget af hende, lo man ligefrem! Ja, Menneskene, de kender dog mindst til sig selv!"

Lysene slukkes oppe i Vinduerne, et efter et, og Øjnene lukker sig indenfor. Et Vindue skinner længe endnu — og da Lyset endelig slukkes, gaar den ikke til Hvile, som har slukket det.

Hun læner sig ud af det brede, aabne Vindue og ser ned i den natlige Have.

Staar der ikke et Sted — hvor staar det dog? -- eller husker hun fejl: „De siger, at du er rig og har Overflod og fattes intet — og de ved ikke at du er fattig, jammerlig og nøgen" — — Aa, at der ikke er en, en eneste, som kan udfinde, hvem man er, som kan se, hvor fattig og frysende nøgen, hvor ensom man staar ved lutter lukkede

Døre! At man ikke kan faa en til at lukke op for sig, saa man kan komme ind — at øse ud af sit fulde Hjærte og faa givet alt det man har.

Aa, det fattigste af alt fattigt her i Livet er ikke, slet intet at faa — men at ingen har Brug for det, man har at give.

Det, man sidder hen med, det, man brænder inde med — det kan ikke varme, ikke mætte En selv, man kan ikke yde sig selv noget af det. Nej, det dræber En blot! Man dør tilsidst — ikke af Mangel, men af al den Skat, som ingen spurgte efter, den Skat, man ikke kunde faa afgivet.

Hun læner sig længer ud — Natten er sval og ganske stille.

Hvis man nu blot kunde komme ned uden at knirke med Døre og gaa ad Trappegange! Hvis man kunde glide lige ud i Plænens Taageland . . . Sætte sine bare Fødder ned i det kolde, drivende dugvaade Græs . . . Løbe videre, videre — ud over de store Enge i sin lange, flortynde Natdragt . . . Som den, man er — som sit eget frysende nøgne, ensomme Jeg — som det Fattigmandsbarn, den Tiggerpige, ingen har Brug for . . . Dybere, dybere ind i Elverlandets hvide Taagebølger — til man kunde blive helt borte i dem . . . Til man følte dem lukke sig, bundløst favnende, over sit Hoved . . .

Naar Tanterne Natalie og Cæcilie er paa Besøg et Sted, er der et staaende Emne, som debatteres

hver Morgen: hvor lidt de har sovet, og hvoraf det kan komme.

De to Frøkener har det Held at være i Slægt med ikke saa faa Herregaarde. Hvordan, det kan ikke altid i en Skynding regnes ud, men man forsøger det heller ikke, da de straks tilbyder at gøre Rede for det. „Jo, Kære — din Bedstefaders anden Kones Svigerindes yngste Søster blev jo gift med“ — — Paa det Punkt overgiver man sig heller paa Naade og Unaade og tager de to Søstre i de obligate fire Uger.

Fem Sommermaaneder skal de nemlig være paa Besøg, deres Husstand er anlagt paa det. I de øvrige syv lever de hovedsagelig af deres „Vallø“. Desværre staar de endnu ikke for Tur til Fribolig i Klosteret, da de blev sent indskrevne. Ikke fordi deres Fader havde noget egentligt Haab om at faa dem forsørgede paa anden Maade, men fordi han aldrig havde Raad til noget — altsaa heller ikke til det. Saa lykkedes det tilsidst ved en lille uventet Arv. — —

„Hørte du ikke den Ugle iaftes, Joakim?“ spørger Tante Nalle, medens hun skænker varm, skummende Mælk i sin Kaffe. „Den maa have siddet i Træet ligeover for dit Vindue.“ De to Tanter kalder Onkel Marquis ved Fornavn; det lyder saa ukendeligt.

„Nej,“ svarer han med et afvæbnende Smil og byder hende Honning, „jeg mindes ikke.“

Admiralinden, som ligger til samme Side, men jo har „det velsignede Sovehjærte“, hvorfor hun

ogsaa vaagner mild og behagelig stemt mod sin Næste, har heller intet hørt.

„Da blev den saamænd ved — saa der ikke kunde være Tale om at falde i Søvn.“

„Jeg tror nu, det var en Hund,“ siger Tante Cille. „For jeg lagde Mærke til“ —

„Nej, da Uglen tudede, da sov du, Cille! Og du var kommen til at ligge paa Ryggen, for du snorkede saagar.“

„Gjorde jeg?“ Tante Cille smiler martyrblidt. „Da talte vi jo om, hvad det kunde være, den Gang den slog et.“

„Ja, hør — hvor har I dog det Ur, som saadan slaar?“

„Og inden den slog halv to,“ bliver Tante Cille ved, „hørte jeg, at du pustede.“

„Ja, det ved jeg ikke, hvad du har hørt — jeg ved bare, at jeg har ikke lukket et Øje, inden det var lys Dag. Og saa kan man ligesaa gerne opgive det. For saa begynder de dog straks at rumstere.“

De unge kan ikke udholde det; de styrter ud snarest muligt. Fru Benedikte er ved at flyve i Flint. Aa, de Tanter ødelægger de dejlige Morgenmaaltider i den solbadede Spisestue med Egetræs-Panelerne, hvor Onkel Marquis' sølvhvide Hoved tager sig saa bedaarende ud, og hvor han kommer ind, nynnende paa et lille Tema af Mozart, og straks siger: „Skal vi prøve den sammen idag, mignonne?“ medens Ina til Svar lægger sine Hænder om hans Hals og smiler saa kønt — hvor alle møder saa leende og oplagte, Damerne i de

lyse Morgenkjoler, og straks snuser den varme Duft i sig af Jomfru Hallands uovertræffelige Boller og Knækkebrød . . .

Ina foreslaar, som ofte før, at lægge Tanterne i hver sit Værelse; saa forstyrrer de dog ikke hinanden. Men det vil de ikke høre Tale om.

„Nej," siger Tante Nalle, „saa døde jeg da af Angst for Cille! Hun kunde jo gerne faa et Anfald."

Og Tante Cille føjer til: „Det hjalp jo heller ikke for Uglen. Eller — en Hund var det da, den Gang jeg hørte den."

Nu kan Fru Benedikte ikke mer og forsvinder — skønt hun havde god Lyst til endnu en Bolle.

Lidt senere paa Dagen banker hun paa Døren til Marquis'ens lille Dagligstue: „Forstyrrer jeg?" hun stikker sit smukke Hoved ind.

„Aldrig", han rejser sig og gaar imod hende.

„Jo, du læste." Hun tager Bogen op. „Sainte-Beuve: „Causeries du lundi." Han er meget interessantere end jeg."

„Det kan du aldrig opnaa, at jeg indrømmer dig."

„Men du kan jo altid tage ham igen, hvor du slap ham — og jeg rejser saa snart! Jeg længes efter en lille Hyrdetime med dig, Onkel Marquis." — Han kysser hende smilende paa Haanden — „Gaar du et Slag med rundt om Plænen? Man trænger til at røre Benene inden Frokost."

De gaar rundt om Plænen med hinanden under Armen og taler om Roser, Musik og blaa Himmel, om Tanternes Søvnløshed, som Marquis'en yder samme ridderlige Deltagelse hver eneste Morgen.

„At du kan!“ siger hans Niece. „Du er en Engel, Onkel Marquis!“ Lidt efter spørger hun: „Hør, ved du, at Ina har Ideer?“

Han ler lidt: „Ja — et Menneske uden Ideer — — Det findes maaske — men næppe i min Familie.“

„Nej, men jeg mener saadanne aparte Ideer, som“ — —

Han slaar afværgende ud med Haanden: „Kære Barn —. hvad Ina ikke selv betror mig af den Slags, kan jeg ikke høre af andre.“

„Det er heller ikke Betroelser, jeg har faaet. Det er mere, hvad jeg selv har kunnet stave og lægge sammen. Jeg er bange for, at hun har sat sig fast i en Tankegang, som kunde — ja, som kunde forhindre, at hun giftede sig. Og det var dog Skade.“

Marquis'en nikker forstaaende: „Saa ved jeg nok, hvad du sigter til. Jeg har selv undertiden tænkt, at Ina kunde være kommet til den, maaske ikke fjærntligggende, Anskuelse, at det at være sin Faders Datter var nok for hende — at hun vanskelig kunde finde noget, der for hende vilde overgaa dette. — Hvis det er det, du ogsaa mener“ — —

Fru Benedikte stanser og ser forvildet paa ham. Saa fatter hun sig: „Nej, ikke ganske! Sin Faders Datter hørte hun jo ikke op med at være, om hun ogsaa“ —

„Nej, ellers giftede hun sig aldrig! Men det blev dog ikke det samme. Hvis hun en Dag overfor mig hentyder til en Anskuelse som den nævnte,

da vil jeg selvfølgelig søge at faa hende fra den. Men ikke med Vold og Magt — derved blev mit Ansvar for stort. Thi hvad kan jeg garantere hende ved en andens Side!“

„Nej, det er jo altid et Vovestykke. Men man ønsker dog“ —

„Ja, tror du, det er let for mig at opgive Tanken om at se Ina som Hustru for en ædel Mand — at have Børn af hende omkring mig? Men hendes Lykke gaar for alt!“ Marquis'en har faaet samme ophøjede Udtryk som igaar paa Skafottet i sin Dagligstue. „Og vælger hun at blive i sit Hjem, saa er det min Trøst at vide, at intetsteds kan Inas skønne Ævner og Egenskaber blive værdsatte som her — at her gøres alt for at hendes Liv maa blive lyst og rigt!“

„Ja, vi ved nok, hvor godt hun har det!“

„Nej“ — Marquis'en ryster paa Hovedet med sit smukke Smil — „I ved det netop ikke! Jeg tænker ikke paa den muntre Sommertid hun har — med alle de kære Gæster, heller ikke paa Vintermaanederne i Hovedstaden med alle dens Fester. Nej, vi er begge enige om, at vi har det endnu bedre i de stille Tider, hvor vi er ganske ene. Hvad vi har i vor Musik, vor Læsning med hinanden, vore Samtaler — men især i den uudsigelige Følelse af Harmoni, som stammer fra den dybe, gensidige Paaskønnelse, den fulde Forstaaelse af hinanden — det kan I andre slet ikke vide. Og I skal det heller ikke. Thi det bedste i et Forhold mellem to bør altid være en skøn Hemmelighed. — Men, som sagt, kære Benedikte, hvis

Ina fører det paa Tale, at hun kun ønsker denne Tilværelse og ingen anden — da vil jeg bede hende betænke sig vel og overveje, hvad Lykke der kunde vente hende med en —“

„Kæreste Onkel Marquis,“ siger Fru Benedikte og trykker hans Arm ind til sig, „alle Mandspersoner falder jo igennem ved Siden af dig. Det er Ulykken. Var jeg Ina, vilde jeg ogsaa synes, at jeg var gal, hvis jeg ikke valgte at blive!“

Frokostgongonen lyder, og Fru Benedikte skal op paa sit Værelse for at hente et Brev til sin Mand. „Det er sandt, kan jeg faa Kurvevognen efter Frokost? Jeg vilde gerne se, hvordan Leo er indrettet — og det maa blive i Dag. For jeg kommer til at rejse Mandag — selv om mit Hjærte brister ved det!“

Marquis'en bøjer sig galant: „Du befaler over Husherren. Endsige da over Vogne og Heste.“ —

Medens Fru Benedikte løber op ad Trappen, ryster hun paa Hovedet. „At Naturmennesker kan være naive, det er rimeligt — og derfor ikke morsomt. Men naar Kulturvæsner er saa naive som ufødte Børn — saa er det pikant!“

Efter Frokosten søger hun at hverve Ledsagere til sin Tur. Allerførst Ina. Men Ina skal absolut gaa noget Mozart igennem med Marquis'en — skønt han slet ikke har talt om det idag. Mama vil paa Visit hos Forpagterens, Agnete skal ud at ro med Aksel og Hofjægermesterens Pigebørn; ja, det skulde Musse ogsaa, men hun synes det er Synd, at Bene skal sidde ganske alene og glo i Vognen,

og hun vil ogsaa gerne se Onkel Leos store Hunde, saa hun gaar ind paa at køre med.

„Skal der køres?“ spørger Tante Natalie, som med sin Søster kommer fra Spisestuen ud i Forhallen.

„Ja, Musse og jeg tager over til Leo Falk.“

„Er I kun to i Vognen? Skal vi saa tage med, Cille? Der er jo saa kønt ad Lønholm til.“

Fru Benedikte kniber Ina haardt i Armen: „Jeg kunde myrde dig“, hvisker hun. „Det var afpareret, hvis du tog med. Sikken en Vognfuld han nu faar over, det Skind!“

Enkesædet er det allerkønneste ved Lønholm. Fru Hilleborg, som lod sin Husbond og Herre bygge det og selv drog derind som hans treogtyveaarige Enke, vidste nok, hvordan hun vilde have det. Et Stykke fra Hovedbygningen gaar Chausseen gennem Skov; tilvenstre drejer en smal Kørevej ind i det tætte Krat — og midt i Krattet, bag Birk og El, hvor man mener, at Træerne viger for at lade en stille, mørkøjet Skovsø komme tilsyne, ligger saa med et den lille hvide, stilfulde Bygning, som man straks ser, at der er kælet for af skønhedssøgende Hænder.

Store Træer skygger om den til alle Sider, men selv ligger den paa en bred Solplet, hvor Rosenbedene midt i de bløde, grønne Plæner udfolder hele deres farvetunge Pragt.

„Nej,“ siger Fru Benedikte og klapper i Hænderne af Glæde „her sover jo Tornerose!“

Men da Vognen svinger op paa den runde Grusplads foran Trappen, og Husherrens store, lyse

Skikkelse viser sig i Døren med tre, fire vældige Hunde springende op ad sig, gaar Glæden kendelig af hende. Medens Tanterne, ikke uden Møje, lodses ud, dukker hun sig ned bagved dem og hvisker til Musse: „Hvem der nu kunde synke i Jorden — inden han æder os!“

Musse fniser, synes, det er grusom flovt og søger ogsaa at krybe i Skjul. Men i næste Nu hører hun sin Søster med høj og leende Stemme „tage Tyren ved Hornene: „Ja, kære Leo, her har du „den høje, elskede Familje!“ Vi maatte se, hvordan du bor. Hør — den sorte Djævel laaner da Kong Valdemar af dig hver Gang han holder natlig Jagt? Skinbarligere Gengangerhund kan han da aldrig faa!“

Leo Falk ser unægtelig baade overrumplet og forvirret ud — farer et Par Gange med Haanden op i sit store lyse Haar og kan aabenbart ikke ret gribe Situationen. Men han er ikke Godsejersøn for intet, med gammel Øvelse i at modtage Gæster. Længe inden han har forstaaet det umotiverede Besøg, er han hjælpsomt med om at faa de to ældre Frøkener viklede ud, slaar Døren til Havestuen op med en gæstfri, bred Haandbevægelse og giver Jomfru Jokumsen Ordre om The og Bagværk. Samtidig gør han Undskyldning for Stuernes mangelfulde Udstyrelse; flere Kasser er ikke pakkede ud endnu, og hans Arbejdsværelse er uden Gardiner.

„Du har det dejligt,“ siger Fru Benedikte. „Aa, de dybe Stuer! Og hvor de svære, gamle Møbler fra Egebæk tager sig ud!“ Hun taler ustanseligt,

for at han ikke skal faa Tid til at tænke sig om og finde deres firdobbelte Indbrud mer end besynderligt.

Tanterne er de eneste, som finder Situationen ganske rimelig og slet ikke er trykkede af den. De elsker at „se paa Lejlighed“ og vil absolut gennem hele Huset. Selv „det udenoms“, som de siger, Køkken med mere, undgaar ikke deres Undersøgelse. Da de kommer ud i Forstuen igen efter endt Inspektion, kaster de et prøvende Blik op ad den brede Egetræs Trappe, som fører ovenpaa.

„Deroppe,“ siger Husherren „er der kun tomme Gæsteværelser.“ Og atter lukker han Døren op til Havestuen.

„Hvor sover han da, Cille?“ siger Nalle, medens de gaar ind.

Jokumsen har dækket Thebord. Det viser sig, at hun lige har haft Bagning idag til Søndagen imorgen, og at der er en behagelig Mængde friske Kager. Musse hugger i sig, men længes dog efter at se Hesten og tumle sig udenfor med de store Hunde.

„Løb du kun,“ siger hendes Søster. „Hør, Leo, hun maa da spøge, Fru Hilleborg?“

„Ja, man siger det. Jokumsen paastaar ogsaa, at her er nogle underlige Lyde. Det Slags tager jeg mig jo ikke af.“

„Det er da heller ikke værd,“ siger Tante Nalle. „Hu — ha!“

„Sig mig, staar hendes blaamalede Kane endnu paa Loftet, den, der var ligesom Marie Antoinettes paa Trianon? Det har jeg hørt, den gjorde.“

„Det tror jeg nok. Der er en Del gammelt Skrammel oppe, som jeg har givet dem Lov til at lade ligge.“

„Ja, saa vil jeg derop. Tanterne undskylder nok —“ de er endnu midt i The og Kager. „Jokumsen kan maaske komme ind saalænge med den Opskrift.“

Tanterne har Mani for at samle paa Opskrifter. Jokumsen kommer ind for at aflevere mundtlig Besked om Dejgen til alle Kagerne, da hun i Madlavning foragter det skrevne eller trykte Ord.

Fru Benedikte gaar med Doktoren op ad de brede, knagende Egetræs Trin. „Hør, Leo, du maa da undskylde den frygtelige Invasion! Vi kørte Tur med Tanterne — og saa ved jeg ikke, hvem der foreslog at se ind til dig. Jeg troede jo, du var ude i Praksis, saa —“

„Nej, idag ikke,“ oplyser han — lidt overflødigt.

„Man vil jo gerne glæde de gamle! Jeg har altid saa ondt af de Mennesker, hvem al Erotik er gaaet af.“

„Saa maa du have ondt af mange.“

„Ja. Og det er slet ikke altid de ældste.“

De gaar op ad den meget smallere og stejle Trappe til det store Loft, som strækker sig i hele Husets Længde. „Jo, her spøger,“ siger hun. „Her lugter af hengemte Aarhundreder — og af mange Vintres Æbler! Hvad er det der staar?“

I et Hjørne er ophobet forskellige Genstande — trebenede Stole uden Ryg med mølædte Betræk, en gammel Siderok, en Servietpresser og et Par itubrudte Potpourri-Krukker.

„Og der er sandelig Kanen! Ja, det himmelblaa er gaaet af den — men se, der har været smaa Roser langs Kanten. Her er morsomt! Jeg vil prøve at sidde i den.“

„Lad heller være,“, siger han. „Den er ormstukken og frygtelig støvet.“

„Aa pyt!“ Hun slaar Støvet af Sædet med sit Lommetørklæde. „Ja — her burde jo kun sidde en af de Kvinder, der er som den skønne Fru Hilleborg, hvem ingen Mand ustraffet kunde „anskue,“ men“ —

„Du kan godt være bekendt at sidde der,“ siger han, medens han hjælper hende tilrette, og hun draperer sig med sit Silkeschal.

„Tusind Tak! Jeg vil rædsom gerne have en Kompliment af dig! Hvis du nu tror, at jeg prøver paa at faa dig indtaget i mig — ja, saa „brænder Tampen!“ Og hvis du har en Mistanke om, at det var derfor, jeg fik lavet den Tur herover — for det var alligevel mig — saa er det ogsaa rigtigt!“

Han ler pludselig op som en stor Skoledreng, der morer sig. „Jeg er ganske til din Disposition,“ siger han med et dybt Buk.

„Pas paa, at jeg ikke tager dig paa Ordet — jeg har god Lyst! — — Hør Leo, hvad vil du dog herude? Du bryder jo hele din Karriere!“

Han retter sig hurtigt, alvorlig og stejl som før. „Aa, hvad — Karriere! Det ved man jo aldrig forud!“ Han begynder at slentre op og ned over et Stykke af det store Loftsrum. „Man kan heller ikke „stampe mod Brodden,“ ikke blive et

Sted, naar det stadig rykker i en. Til Gerning hører der Ro.“ Hans Haand farer atter op i det store lyse Haar. „I har det jo ikke som jeg, I andre! I kan ikke forstaa mit Forhold til Naturen. Det er Elskov.“

„Jo, du burde have været ældste Søn paa Herresædet og Preben Hovedstads-Læge, det ved vi nok! Men tænk, hvor din Fader dog faldt til Ro i Byen, efter at han havde „abdiceret“.“

„Ja, han elskede vel heller ikke Landet som jeg! Og det holder ogsaa oppe at have bragt sin Overbevisning et Offer. Men jeg var ikke blevet klar over, at min Plads var derinde. Og den Længsel var ikke til at blive af med!“

Han standser ved den blaa Kane, men ser ligeud og taler som til sig selv. „Jeg husker en Morgen, at der kom Brev fra Preben, lige inden jeg skulde paa Stuegang. Lidt tørt Familjenyt — ikke Spor af Lyrik. Men nedenunder havde han tilfældig føjet til: „Sommeren kommer tidlig iaar. Rugen er skreden.“ — Jeg havde ikke været udenfor Byen endnu — havde blot gaaet og passet min Gerning. Og saa — ja saa laa det hele! „Rugen er skreden“ — bare det! Men alt, hvad der allerede havde været derude, og som jeg var gaaet glip af — alt, hvad der nu var, medens jeg gik og sled Brosten — det tog mig med en Magt, saa jeg knap kunde samle mine Tanker paa Hospitalet. Rugen er skreden — jeg var ligeved at diktere det til en Journal! — Men saa passer man ingen andre Steder end paa Landet! Naa, her er jo og-

saa Gerning at gøre — Mennesker at hjælpe. Og dejlig Ro til Studeringer — og til Wagner-Dyrkelse.“

„Ja, du har faaet det henrivende — med Spøgelse-Loft ovenikøbet! — — Det er sandt, jeg har en Hilsen til dig fra gamle Onkel Jørgen. Ja, den er lidt aparte! Han raabte ned ad Trappen efter mig med sin brede Bas: „Ser du Leo, saa hils! Og sig, at nu maa han skam se at blive gift, medens det er Tid — inden han gaar hen og bliver til en ren „Avekat“.“

„Saa kan du hilse igen og sige, at det er jeg vist allerede blevet.“

„Det svarer jeg ikke paa! Jo — alligevel. Lad mig hviske: det er Synd for den, du ikke tager.“

Han ler kort. „Aa — hun fik det næppe saa godt! Jeg stiller store Fordringer. Rent vanvittige.“

„Hvad gør du! — Mener du med Hensyn til Følelse?“

„Ja. Det er dumt, jeg ved det.“

„Nej — Himlen velsigne dig — bliv bare ved! Jeg mener blot, man skulde ikke tro det.“

„Der er heller ikke mindste Rimelighed i det. Ikke den fjærneste Berettigelse. Men saadan er det nu en Gang.“

„Jo, jeg synes saamæn, det er rimeligt nok!“

„Nej, ved du hvad! Der er grumme lidt at fæste sig ved hos mig. Jeg finder selv mine Fordringer ganske meningsløse — latterlige. Jeg kasserer dem for min egen Domstol — men jeg fastholder dem alligevel. Jeg indrømmer, at det maa

kaldes Galskab — men vi har vel ogsaa alle en Skrue løs etsteds! Jeg er bare ikke saa gal, at jeg falder paa at ansøge hos en anden om det, jeg selv finder naragtigt. Naa — jeg fik det da heller ikke. Saa den Sag er klappet og klar.“

„Jo, du — der er virkelig Kvinder, som har Trang til at give — efter en lidt urimelig Maalestok“ — hun føjer til ved sig selv — „eller som ialfald tror det.“

„Ja, det kan være — jeg har bare aldrig truffet dem. — — Men nu har du vel faaet nok af din Kanetur? og de andre finder det vist ogsaa underligt.“

„Ja, hillemænd, vi maa ned!“ Hun springer op. „Pas dog paa, om hun ikke kører i den Kane over dit Hoved om Natten! Den blev jo brugt til galante Ærentyr.“ Hun løber foran ham over det store Loft — saa videre ned ad den stejle Trappe, medens han lukker til for Loftet. Da hun staar i Gangen til Gæsteværelserne, siger hun pludselig: „Det maa jo være Gavlværelset med den smukke Udsigt —“ og aabner hastigt en Dør.

Med et eneste Spring er han nede af Loftstrappen: „Det er mit Sovekammer“ — men hun er allerede inde og henne ved Vinduet.

Ligeoverfor er der en smal Aabning i Træernes grønne Vold, og indrammet af tætte Grene ser man en Strimmel af det vide Land — i Forgrunden Engdrag og Tørvemose, saa gule, bølgende Kornbakker, langt ude en Mølle og et Taarn mellem Træer. Kan det være —?

„Du er en lykkelig Elsker," siger Fru Benedikte.

Han staar ved hendes Side med tæt sammentrukne Bryn og mørk Rødme i Kinderne — af Springet eller af Vrede?

„Hvordan mener du?" Han taler kort og tager efter Vejret.

Hun peger ud ad Vinduet. „Jeg mener med den Udsigt!" Hun er ilde tilmode: han er vred, og hun har baaret sig taktløst ad, langt værre end baade Nalle og Cille — men hun v i l d e herind.

Hun gaar mod Døren forbi Jernsengen: „Jeg ser mig slet ikke om — jeg ved nok, du har det som en Munk."

Over Sengen hænger et Barneportræt. Hun er ligeved henkastet at sige: „Der har du nok Hertha som mindreaarig, eller hendes lille Pige maaske" — men betænker sig og vælger i k k e at have set Billedet.

Lidt efter er de nede hos de andre, og hun paaskynder Opbruddet. Værten beder dem heller ikke blive. Da Vognen sætter sig i Bevægelse, raaber hun ud til ham: „Du ser vel nok snart over? De venter dig hver Søndag" — men hans Svar drukner i Hjulenes Rumlen.

Det er Søndag. „Kirkevognen", som Kusken siger, holder for Døren. Idag kan man nøjes med den enlige Landauer. Admiralinden har faaet sit Hold, og Tante Natalie siger: „Hvis jeg bare havde

lukket et halvt Øje inat, tog jeg gerne med i Kirke og hørte ham. Det var ret en vakker ung Mand! Men nu maa det opgives. Jeg raader heller ikke dig til det, Cille — skønt du ikke har sovet saa lidt mere. Men Kirkeluft gør døsig.“ Man enes da om, at Tante Nalle, som læser saa kønt, skal læse en Prædiken af Martensen for de to andre.

Musse vil helst skulke, Aksel bliver slet ikke spurgt. „Du tager vel heller ikke med?“ siger Ina til Agnete, men hun svarer lidt spidst: „Jo, naturligvis! Jeg var der jo ikke sidst.“

„Vil du selv med?“ spørger Fru Benedikte. „Du ser egentlig ikke oplagt ud.“

„Nej. Men find mig noget, som man kan være oplagt til! Jeg er snart ikke oplagt til al leve længer.“

„Skam dig!“ hendes Kusine kniber hende i Kinden. „Med det Ydre.“

„Ja, hvad kan det hjælpe!“

Marquis'en er den fjerde i Vognen. Han tager med — som altid. Dog ikke egentlig for sin egen Skyld. Han mener ikke, at et Menneskes Andagtsstunder kan søges systematisk, paa bestemt Tid og Sted.

„Nej, kære Barn,“ har han ofte sagt til sin Datter, som i det Punkt har lidt af hans Anskuelser, „Andagt i dybeste Forstand er vel noget nær det umuligste at tvinge frem. Og som det helligste i Livet kræver det ogsaa Hemmelighed. Jeg kan sidde en Dag ganske stille i mit ensomme Bibliothek med det ny Testamente, med en af de tyske eller franske Filosofer — eller blot med mine

egne Tanker. Og med et er min Sjæl opladt, og i denne uforklarlige, ordløse Kontakt med de højeste Magter, som mit hele Væsen bøjer sig for i bævende Undren. At et saadant Moment ikke kan fastsættes forud, som en almindelig jordisk Forretning, det siger sig selv. Men der findes jo Mennesker, hvis eneste Andagt er knyttet til Kirken — og hvis jeg med min Nærværelse kan opmuntre dem til at komme, er det Grund nok til aldrig at udeblive. Thi et Menneskeliv uden Andagtsstunder er det sørgeligste, jeg kan tænke mig! — Og man kan jo desuden hente baade Ord til Eftertanke og gode Impulser.“ —

Ina er saa bleg og smuk i sin matgrønne Dragt med den store, hvide Fjer om Hatten, at Fru Benedikte ikke kan faa sine Øjne fra hende i Vognen. „Sæt dig, saa han ikke kan se dig fra Prædikestolen,“ siger hun, „ellers gaar han fra Koncepterne.“ Og Ina smiler lidt.

Aa, de graa Øjne, der kan være saa fløjelsbløde, at Blikket føles som en kærtegnende Berøring — men saa staalkolde imellem, at man gyser derved!

„Gaar han i Kirke, den ensomme Vildmand?“ spørger Fru Benedikte pludselig.

Marquis'en siger: „Hvem?“ og Ina svarer: „Nej.“ Saa holder Vognen ved Kirkegaardslaagen.

Der er formelig Trængsel op ad Gangen idag. Provsten skal jo indsætte, og den nye Præst skal tale for første Gang; det er en dobbelt Højtidelighed. Desværre er Skolelæreren i den Anledning endnu mer konfus end ellers oppe ved Orgelet og giver Præsten en fejl Toneart til hans Messen,

hvilket gør et lille Afbræk i det festlige Indtryk. Men Provstens rodfæstede Værdighed, som altid giver Situationen det rette Anslag, bøder velgørende derpaa.

Saa staar den nye Mand paa Prædikestolen. Ina tager den store Hat af og hælder sit smukke Hoved mod Væggen, bortvendt fra Taleren; hun belaver sig, som ellers hos gamle Bruun, til ikke at høre efter, men have en uforstyrret Stunds Overgivelse til sig selv.

Nu taler det deroppefra med et kønt, mørkt Organ: „Han lader Solen gaa op over onde og gode“ — det er et godt Budskab, Dagens Tekst giver mig at komme med. Det favner vidt, saa ingen er udelukket — og det nævner, hvad alle gerne vil have Del i. Sol vil I jo have, I, som nu kører det sidste Hø ind, og hvis Sæd skal modnes — og Sol vil vi andre have, til Glæde og Sundhed. Det er et af vor Tids store Fremskridt, at man har lært at øse af dens lysende Kræfter med begge Hænder. „Den store Blodgiver, den store Livgiver“, hørte jeg en Læge kalde Solen“ —

Han dvæler lidt endnu ved dette. Det har jo ogsaa virkelig Interessse, og det er dog en anden Begyndelse, end man er vant til. Men saa bryder han af.

„Der var nok at drage frem herom — dog dette er ikke Stedet. Den Sol, Evangeliet forkynder, er Guds Kærlighed — den, som er gaaet op over gode og onde især, kunde man fristes til at sige. Og naar jeg nu skal til at tale om den“ —

Saa, nu er han inde i gamle Bruuns milde, udtraadte Spor!

— „Ja, saa stanser jeg uvilkaarlig. Ikke blot fordi jeg maa spørge med Apostelen: „hvo er dertil dygtig“ — men ogsaa fordi jeg ikke ved, om I er modtagelige derfor. Et Menneske sagde en Gang til mig: lad nu være med at tale om Synd og Dom og alt det, der skræmmer — tal blot om Guds Kærlighed, den har alle Brug for. — Ja, er det rigtigt? Man skulde jo tro det, men jeg ser mig om — og synes det ikke. Jeg spørger mig selv, om ikke den Tale skræmmer allermest?“

Hvad er nu dette? Hvor vil han hen?

„Jeg synes, at Mennesker kryber sammen i deres egne hel- eller halvmørke Rum, medens de lader den Sol gaa henover Himlen med alt sit ødsle Spild af Varme, Liv og Lys — at de lukker Øjnene og nægter, at den er til, eller, hvis de har faaet Syn paa den, nøjes med at gøre betinget Brug af den. Er det ikke saa? Lad os huske tilbage.

Guds Kærlighed kom en Gang vandrende gennem Verden. I ved, hvordan det gik den, ikke sandt? Den begyndte husvild — „de havde ikke Rum i Herberget“. Den gik paa mødig Fod, uden at finde et Sted at helde sit Hoved til. Den døde hjemløs — „de stødte ham ud, udenfor Staden“ — og Mennesker havde ikke Ro, før de havde gennemstunget den og mente, den var dræbt. Hvorfor? Jo, fordi de følte, at de aldrig kunde faa den Kærlighed til at slaa af paa det, den havde — ikke at kræve, men at bringe, at de aldrig kunde faa den til at nøjes med at give smaat,

give halvt. Ja, det lyder utroligt, men derfor var det.“

Ina har rejst sit Hoved og vendt det mod Prædikestolen. Hun ser ufravendt paa Taleren.

„Og nu vi? Tænk dig om: har vi Brug for Guds Kærlighed? Ikke blot for dens gode Gaver, Helbred, dagligt Brød med mere, men har vi Brug for den selv? Lukker vi Hjærtet op for den paa vid Gab? eller trækker vi ikke Døre og Skodder for baade hist og her. Hvorfor? Fordi vi føler, at vi kan aldrig faa sat Grænser for den, aldrig faa den til at give med Maade — føler, at hvis den kommer ind, stanser den ikke, før den fylder os helt, før den har drevet det gamle „os selv“ ud og gjort os til et med sig. Det er et Menneskes Fuldendelse — der tales jo ogsaa i vor Tekst om at fuldkommes, blive fuldkomne — mindre kan Guds Kærlighed aldrig nøjes med paa vore Vegne. Men vi nøjes længe før — saameget forlanger vi slet ikke. Vi ræddes ligefrem for en fuldkommen Hellighed, en fuldkommen Glæde, vi er bange baade for at blive for gode og faa det altfor godt. Vi gyser — ikke blot for den store Omvæltning, som maa gaa forud, men ogsaa for selve Fornyelsen, for Livet i sin Fylde.

Aa, havde Guds Kærlighed dog blot med en hungrende, tørstende, unøjsom, begærende Menneskehed at gøre — en Menneskehed, som mødte med alle sine tomme Kar, med hele sin bundløse Trang for endeløst at lade sig fylde! Andet forlanger den Kærlighed slet ikke: „Lad din Mund vidt op, saa skal jeg fylde den“ — staar der. Men den mø-

des med en ynkelig beskeden, en jammerlig nøjsom Menneskehed, der har glemt at kræve fuldt, at længes helt, en Menneskehed, som volder Guds Kærlighed den største Lidelse: at lade den ubrugt".

Han taler endnu en Stund. Beder dem indtrængende om at komme til den Kærlighed — øse med begge Hænder af Lysets strømmende Kilder — lade Hjærtet op som aldrig før, helt til Bunden, for den store Livgiver, den evige Sol . . . Til Slutning retter han en velgørende, ligefrem og hjærtelig Henvendelse til Menigheden, rækker sine Hænder ud imod dem i nogle korte, personlige Ord. Saa beder han.

Derefter Salmesang. Organisten slaar ved Siden af, naturligvis, men opnaar dog at aflevere den rigtige Messe-Toneart. Han messer smukt, den nye Præst. Der er ikke Altergang, saa Gudstjenesten er forbi med det samme.

Menigheden siver langsomt ud af Kirken og samler sig i smaa Klynger paa Kirkegaarden. Den ene vil gerne høre den andens Mening om Præsten, før han selv udtaler sig, saa de staar og føler sig for over hele Linien. Endelig tager en Mod til sig og siger: „Han ser ud til at være en rar Mand, og han mener det ogsaa godt, kan man høre — men det var noget sær noget, meget af det, han sagde." Og dermed er den offentlige Mening fastslaaet.

Tilhørerne fra Lindeborg bliver et Øjeblik tilbage for at give Provsten Lejlighed til at hilse paa dem, den, han gerne benytter, og for at takke den unge Præst. Kammerherren har som altid et forbindt-

ligt Ord rede, Frøken Ina rækker ham Haanden med en tavs Hovedbøjning, Frøken Agnete siger „Tak, Pastor Lindner,“ og Fru Benedikte følges med ham ud ad Døren og over Kirkegaarden.

„Naar jeg undtager det om Høet og Sæden, er jeg ikke sikker paa, at De er blevet meget forstaaet. Naa, det kan jo komme! Sig mig, staar der ikke et Sted noget om, at Vorherre er Daarernes Formynder?“

Han nikker blot. Han er træt og lidt pinlig berørt af den Underholdning i det Øjeblik — synes heller ikke overvættes godt om den livlige Frue.

„Saa vil jeg haabe, at De maa være hans Sendebud til denne Egn. Her er Daarer ude.“

„Det er der overalt, Frue.“

„Ja — men disse ligger nu mig nærmest. Mennesker kan staa saa stive, stædige og dumme — som Brikker i hver sit Felt, medens alt kunde blive saa godt, hvis de bare blev blandede mellem hinanden. Jeg kan altid finde ud af, hvordan det er fat med andre — jeg har ikke Ro, før jeg faar det opsporet — men det, som skal til for at drive dem udover sig selv, det kan jeg ikke præstere. Det Røre maa komme indefra — og det haaber jeg, De maa kunne fremkalde! — Jo, Onkel Marquis, her er jeg! — — Jeg siger Levvel med det samme, Hr. Pastor — jeg skal til Schweiz med min Mand i Ferien, saa det varer nok noget, inden jeg kommer herud igen.“

Vognen fra Lindeborg ruller bort — Præsten

staar i sin lange, sorte Dragt og ser efter den. Uvilkaarlig ryster han lidt paa Hovedre.

Det er en underlig Nat, som følger efter.

Den kommer ganske som ellers — den slæber sin lange Skyggeklædnings Folder gennem alle den store Haves Gange, den hælder sig blødt og tyst ind gennem Vinduerne og slukker Lysene som den plejer, et efter et. Lukker vel ogsaa Øjnene med det samme.

Alligevel er det ikke en Nat til at sove i. Det er en Nat til at lukke sine Øjne vidt, vidt op og se sig ud. Og se sig ind især!

Det er, som om alle maatte vaage den Nat igennem — som om den kom for det samme. Det er, som om hele Verden maatte vaage for at se sig ud og se sig ind — i den store Stilhed.

Eller soves der netop dybt og tungt — og er det blot, at der drømmes stærkere end ellers? At man drømmer sig ikke bort fra sig selv, men nærmere . . .

Der er en Tiggerpige, fattig og nøgen, som har gaaet sig træt — ad lange, smalle, endeløse Gange — og altid med sine spinkle, hjælpeløse Hænder er stødt imod lukket Dør, der ikke vil lade sig op for hende, saa hun kunde komme ind til den anden og faa øst ud af sit Hjærtes ubrugte Rigdom . . . Nu var hun krøbet sammen i sit eget, mørke Rum, i sin frysende Ensomhed — for at dø med al sin ukendte Skat.

Da ser hun som i et Lynglimt, at den Dør, hun

raader over, Døren til hendes eget ensomme Rum, den holder hun selv lukket. Og hun fornemmer, at der er nogen, som staar og banker paa den. Der er nogen, som har fundet Vej til Tiggerpigens Dør — hun, hvem ellers ingen i Verden kender — nogen, som staar udenfor den og længes. Har staaet der længe maaske.

Der er Anklage saa tung som Dødsdom i den Banken: den Lidelse, hun vaandede sig under, den har hun altsaa selv paaført en anden. Blot tusindfoldig forøget.

For det er Livet, som banker paa. Det er selve Kærligheden, som staar der — — Nej, hvem det er, det kan ikke siges.

Det er Solen, som vil ind — „den store Livgiver“. Den sender alle sine tindrende varme Straaler imod den lukkede Dør. Den vil ind for at øse al sin luende Rigdom ned over hende.

Og hun har spærret for den!

Aa, hun har ikke selv vidst, hvor jammerlig, elendig, fattig hun var, hvor lidt livshungrende og tørstende — — At hun har kunnet formene den store Livgiver at give hende Liv!

Hun vakler hen til Døren i al sin skyldbevidste Armod — hun slaar den op med kolde, skælvende Hænder — —

Og Sollyset er som et Hav . . .

Alt hendes klamme, ensomme, brødefulde Mørke er borte. Hun kaster sig ud — ud i Sollyset som i et Hav. Hun lader Hjærtet op, som aldrig før — smertende vidt, angstfuldt bundløst . . .

Hun føler Lysets levende Varme strømme gennem hende . . .

Dybere, dybere sænker hun sig i Sollyset som i et Hav — til hun bliver helt borte i det. Til Havet lukker sig, umaaleligt favnende, over hendes Hoved . . .

— Hvis dette er Drøm, saa drømmes der saadan af en i den underlige Nat. Men hvis det er vaagen Virkelighed, saa er dèr en, som vaager og oplever den.

Den næste Eftermiddag sidder Præsten ved sit Skrivebord og overtænker, hvad han skal sige til sit første Brudepar herude, da det banker paa hans Dør, og Tjenestepigen stikker Hovedet ind med et noget forfjamsket Udtryk: „Det er Frøkenen deroppe fra Kammerherrens af.“

Han rejser sig hastigt. Ina staar i Gangen: „Kommer jeg til Ulejlighed?“

„Nej, nej — velkommen!“ Han lukker Døren og trækker en Stol frem. Hun er i en enkel, blegblaa Lærreds Kjole — det er jo Formiddag endnu for hende — som gør hende yngre end de Dragter, han før har set hende i. Hun ser næsten barnlig ud — hvad han aldrig vilde have tænkt, at hun kunde.

Hun ser alvorligt paa ham og begynder uden Indledning: „Jeg kommer blot for at sige Dem, at det var mig, De talte om igaar. Og det blev mig, De talte til. Det synes jeg, De skulde vide.“

Han svarer saa ligefrem som muligt: „Jeg er glad ved at høre det. Jeg tænkte, at jeg næppe havde faaet et Menneske i Tale.“

Da han tier, bliver der Stilhed. Han mærker den indre Bevægelse bag hendes rolige Væsen — og han er bange for at komme til at spærre for noget, hun kunde have at sige.

„Det ramte mig,“ begynder hun lidt efter, medens hun ser ned for sig. „Ja — De maa vide, jeg har netop selv fundet, at det var det ynkværdigste ved Mennesker, at de har saa lidt virkelig Trang til Kærlighed, men lukker Døren for den — fordi de ikke en Gang kan rumme den. Jeg har set det saa skarpt — jeg har dømt det saa strængt. Og saa opdager jeg, at det er mig, som er den skyldige paa det Punkt. Ja, nu er jeg falden ind under min egen Dom.“

Han har siddet rolig og ladet hende tale. Han mærker, at der er noget, hun vil have sagt — noget; hun tvinger sig til at sige. „Igaar,“ føjer hun til, „fik De stillet mig Ansigt til Ansigt med mig selv.“

„Det er godt,“ siger han. „Det maa til.“

„Men det gør ikke godt!“ siger hun stærkt. „Jeg syntes, at hele min Særstilling her i Livet, hele min Berettigelse til at være, alt det, jeg havde at staa paa — det brast sammen under mig.“

„Ja, saadan begynder det for os alle! Men det skal vi jo ikke blive staaende ved. Og hvis jeg ikke fik stillet Dem overfor andet end Dem selv

igaar — saa var min Prædiken endnu mere mangelfuld end jeg tænkte.“

Han holder inde, men nu siger hun intet. „Det er Guds Kærlighed,“ bliver han ved, „som vi skal stille Mennesker Ansigt til Ansigt med . . . For at drage dem til det afgørende Skridt — bort fra sig selv og over til den.“

Han stanser atter — hun sidder tavs. Saa siger han hjærteligt: „Ja, jeg vil jo saa nødig trænge mig paa. Men forstaar De ikke nok, at jeg synes, jeg maa vide, hvordan De staar efter dette?“

Hun løfter sit Hoved og møder hans Blik. „Naar man har set sig selv, som jeg har gjort det inat — saa er man jo gaaet bort fra sig selv . . . Og bort fra sig selv synes jeg kun man kan gaa til en eneste.“

Hun rejser sig og staar — rank og lidt afvisende. „De maa tage mig, som jeg er,“ siger hun. „Der er noget, jeg aldrig kan indvie andre i. Hvordan man giver sit Hjærte — blot til et Menneske — det siger man jo ikke.“

„Hvordan — nej, det skal De have Ret i! Men at det er sket, det vedkender man sig dog virkelig ganske roligt.“

„Ja, maaske. Dog ikke i samme Nu. — Jeg vil oftere tale med Dem, Pastor Lindner; jeg faar vist meget at spørge Dem om — og saa haaber jeg, De efterhaanden kan blive klar over det, jeg nu ikke kan faa mig til at sige.“

„Det haaber jeg ogsaa.“ Han betænker sig, saa fortsætter han: „Et af de første Tegn paa,

at man har aabnet sit Hjærte for Guds Kærlighed er, at man selv føler Trang til at vise Kærlighed, at man føler, hvor stor en Gæld man er kommet i til sin Næste — hvor kold, ja, hvor fjendsk og karrig paa Følelse man har staaet overfor ham.“

Hun ranker sig, og der stryger noget rødt henover hendes Kinder. „Er det mig, De mener?“ spørger hun. „Det ved De jo ikke noget om.“ Hun føler sig ikke ramt. Kold og karrig — gid man var det! Saa passede man bedre til de andre!

„Nej,“ siger han roligt, „men jeg tænkte mig det.“

Hun rækker ham Haanden. „Ja, saa er jeg færdig. Tak, at De lod Dem forstyrre!“

„Aa,“ siger han, „det er mig, der takker for den Forstyrrelse! Saa ved jeg dog, at der er en, som har hørt mig.“ Han ser træt ud — denne første Søndag, hvor han haabede at faa Tag i sin Menighed, har været en Skuffelse for ham.

Hun spørger til hans Moder. „Næste Gang hilser jeg paa hende. Det gjorde os ondt, hun ikke kunde komme med forleden.“

Han ryster paa Hovedet. „Hun tager kun sjældent ud. Hun trives bedst i Stilhed. — Men skal De gaa hjem? Og ene. Maa jeg dog ikke følge Dem?“

„Nej, nej — De skrev. Jeg elsker netop at gaa ene. Og jeg regner det ikke for en lang Tur.“ — —

Da hun staar udenfor, tænker hun dog, at hun kunde have taget en af Hundene med. Saa slaar

hun ind paa Markstien, som er en betydelig Genvej, og videre gennem den lille Skov. Hun gaar fordybet i sine egne Tanker. Nej, det han spurgte om, kunde hun ikke besvare. Ikke helt. Det, der skete i den underlige Nat, hvis dybe Stilhed hun endnu føler om sig, det maa man dog gemme som sin inderste Hemmelighed. Det kan man ikke lade nogen anden røre ved.

Der er et Fodtrin bagved hende. Hun hører det ikke, før det er tæt ved. Da vender hun sig brat med en hastig Rødme i sine Kinder — — Saa bliver hun staaende: „Er det dig, Leo!“

Han spørger samtidig: „Gaar du alene i Skovene?“

„Jeg skød blot Genvej fra Præstegaarden,“ svarer hun. „Og jeg har glemt at tage Max med.“

„Saa kan jeg være Max,“ siger han. „Jeg skal ikke forstyrre.“

Han gaar bagved hende. Hun tænker paa, hvor hun altid har haft en uhyggelig Følelse ved at have et Fodtrin efter sig — og hvor denne brede, rolige, sikre Lyd nu giver Tryghed. De gaar godt sammen. Fodslagene falder taktfast i hinanden. Hun synes, det Fodtrin bærer hendes, at hun hviler i det.

Kunde man nu blot lade være med at tale! Men det gaar jo ikke an.

Hun vender sit Hoved en Smule tilbage. „Du kom ikke igaar. Vi ventede dig.“

„Aa, I kan faa nok af mig! Jeg var hos en Patient. Det trak ud — og siden kom der en til.“ Han giver sig til at nynne — Wagner na-

turligvis, Wolframs Sang til Aftenstjærnen. Og ganske sagte, kun for sig selv, maa hun synge med.

Hvor Skoven er grøn, hvor Himlen er blaa mellem Grenene! Og hvor man kan gaa ene, naar man har en anden med sig! Hvor man hviler i sin Gang, naar Ens Fodtrin bæres af en andens! De vilde Roser langs Skovhegnet blomstrer og drysser deres Blade som smaa blegrøde Muslingskaller ned over Stiens sorte Muld. Saa maa der være Aakander paa den lille Skovsø — og Kaprifolier dybt inde i Krattet . . .

Han er stanset. „Her lugter af Kaprifolier," siger han.

„Ja" — hun ser sig om — „men de er langt borte. „Eller — er her nogle?"

Pludselig spørger han: „Skal han nu have Indflydelse paa dig?"

„Hvem taler du om?"

„Du sagde jo selv, du kom fra Præstegaarden."

Hun gaar meget rank, med staalgraa Øjne, og det er en kold og rolig Stemme, der svarer: „Ja — det gjorde jeg ogsaa."

Der er et Øjebliks Stilhed, saa siger han: „Det angaar jo ikke mig, naturligvis — men jeg synes blot, at du er altfor klog, altfor overlegen til det" —

Overlegen — aa Gud!

„Overhovedet forstaar jeg ikke, at man vil ty til et andet Menneske om Vejledning til det, som — man dog selv har samme Adgang til."

Skovstien munder ud paa Kørevejen, og de

gaar nu Side om Side. „Aa," siger hun, „en anden kan virkelig være kommet videre frem end jeg."

„Det kan han — men hans Vej kan du dog ikke bruge."

„Det behøver du ikke at sige mig, Leo! Jeg kommer aldrig til at gaa nogen anden Vej end min egen. Men et andet Menneske kan aabne Ens Øjne for noget, man ikke selv havde set."

„Ja, men hvis det er noget, som virkelig gør Indtryk paa En — saa synes jeg, at man tier med det."

„Ja, saa kunde Mennesker gaa hver med sit Hjærte lige til Dommedag — uden at komme i Berøring med hinanden," siger hun hæftigt. „Nej, saa passede man kun paa en øde Ø."

„Det gør man vel ogsaa," siger han roligt.

Hun fatter sig hurtigt. „Jeg synes, det er falsk Stolthed, Leo, altid blot at tie med sig selv. Paa den Maade kan Mennesker aldrig komme i Forhold til hinanden. Og saa er det modbydeligt, at de skal gifte sig — og faa Børn og Børnebørn."

„Det kan man jo ogsaa lade være med! — — Forresten plejer du ellers ikke selv at udtale dig."

„Med mig er det en anden Sag," siger hun koldt. „Mig forstod de andre endnu mindre, hvis jeg udtalte mig."

„Ja, der kan jo være flere, hvem det Uheld hænder."

De gaar lidt i Tavshed, saa siger hun sagtere:

„Jeg vilde ønske, du havde været i Kirke igaar! Han sagde noget, som jeg aldrig havde tænkt over før. Og det — det er blevet afgørende for mig. Vi maa vel have Sandheden ind hver paa sin Maade — og han fandt nu min — Det syntes jeg, at han skulde vide, derfor var det, at jeg gik til ham idag.“

„Ja, du skylder ikke mig nogen Forklaring,“ siger han hurtigt og ærgerlig paa sig selv. „Jeg var der forresten. Mest for hans Skyld.“

„Var du? Jeg saa dig ikke.“

„Nej. Jeg sad langt nede. Men jeg saa dig.“ — Hvorfor lyder det saa smertefuldt i al sin Knaphed?

„Aa, men naar du var der, Leo“ — Tonen er langt varmere — „saa forstaar du jo ogsaa, hvor jeg“ — — Nej, hun vil ikke høre, hvor lidt han forstaar baade af det og af hende. Hun ved det, hun ved det — men hun vil ikke høre det. Hun slaar hurtig over i sin vante Tone. „Jeg tror, han er bedst paa Prædikestolen. Han er velmenende og oprigtig ogsaa ellers — men dér yder han noget helt andet.“

„Ja, han passer dog mer i en By. Her kommer de næppe til at forstaa ham. — Han har en rar Moder. Hun har saadanne rolige Hænder! Man kan føle, hvor de har taget om Barnehoveder og strøget gennem Barnehaar for at berolige.“

Der er i Tonen noget af den moderløses Savn, som gør hende ondt. „Hvor kender du hende dog fra?“

„Hun gaar saamæn allerede ind og læser for

gamle Maren og træder en hel Række Synaale for hende paa en Gang — og hun koger Havresuppe til Smedens Børn . . . Det kan jeg lide hende for! Overhovedet, naar Kristendom blot skal være aandelig, naar Folk har det med at tænke og tale saa meget — men aldrig kan finde paa, ikke blot at give Aarsbidrag til tyve Foreninger, men at gaa ind og tage med egen Haand om de andres Nød, føle med, saavidt man kan, hvor Skoen trykker — ja, saa giver jeg ikke meget for den!“

Hun siger ikke noget — hun tænker, at de giver da ikke blot til Foreninger, de har jo ogsaa den store Jule-Uddeling hjemme og tager venligt mod hver Ansøger, der kommer. Men gaa ind, som han siger — nej, det er ikke faldet hende ind. Det ligger ikke for hende. Var det kanske det han mente med at staa i Gæld til sin Næste, Præsten dernede?

„Men hvor skal du egentlig hen?“ spørger hun lidt efter?

„Foreløbig følger jeg dig hjem. Saa skal jeg til Tækkerens.“

„Nej, hans Hus kommer først — og dér stanser du. Hvad fejler han?“

„Jeg er bange for, at han belaver sig paa en Lungebetændelse. Saa har han den Lykke at have en Kone, der næppe kan lægge et fornuftigt Omslag paa! Det er en stærk Forkølelsesfeber — jeg ved ikke, hvor han har hentet den paa denne Aarstid.“

„Der er vel ikke," spørger hun lidt tøvende, „noget, han savner?"

„Jo, hvis I har lidt Emservand fra Marquis'ens sidste Bronkitis, var det ikke afvejen. Maaske ogsaa Hindbærsaft. Man er jo langt fra alt muligt herude. Det er som Central-Afrika. Og ingen Sygeplejerske!"

„Og en Læge, som kommer vandrende tilfods!" siger hun. „Det kan du da ikke blive ved med?"

„Jeg vilde gerne — at gaa er det bedste af alt. Men jeg kan jo ride — kommer nok ogsaa til at anskaffe Vogn. Mest praktisk var man vel, hvis man bed i Græsset og gav sig til at cykle."

„Nej, nej," siger hun. „Det passer ikke for dig! Du skal komme paa Wotan."

Tækkerens Hus ligger lige ved Vejen. Han vil gaa forbi med hende og først se derind paa Tilbagevejen — men det vil hun ikke vide af. „Jeg kan jo heller gaa ind med," siger hun med lidt rødere Kinder. „Saa kan jeg høre, hvad de mangler."

„Du!" siger han forbavset. „Vil du?"

„Ja, hvorfor ikke?" svarer hun med sin fornemme Knejsen. Da hun staar i den lave, lidt skæve Dør til Husets eneste Stue i al sin slanke, raceprægede Skønhed, maa han stanse og se paa hende et Øjeblik.

Paa Beboerne virker hun aabenbart nærmest forbavsende og ikke saa lidt imponerende. Selv føler hun sig fremmed og uøvet, ilde berørt af Luften i Stuen, af Manden i Sengen . . . Uvilkaarlig synes hun, at det skulde ikke bydes hende.

Men saa gaar hun frem og spørger med rolig Venlighed til den syges Befindende. „Jeg fulgtes med Doktoren, Marie," siger hun til Konen, som hun kender, „for at høre, om der ikke er noget, I savner?" Hun taler videre derom med Konen henne ved Vinduet, medens Doktoren undersøger Patienten.

„Jeg tror, han slipper for noget værre denne Gang," siger Leo Falk, da han er færdig og kommer hen til dem. „Vi faar ham nok snart over det, naar vi plejer ham lidt godt." Saa aftaler han med Ina, hvad Tjeneren skal bringe derned om Aftenen.

„Og hvordan har Hans det saa idag?" Doktoren stikker sin store, stærke Finger hen til en lille, snavset, haleløs Kanariefugl, som straks giver sig til at hakke i den gennem Burets Tremmer. „Det er et rent Kunststykke, som den er tæmmet! Det har Ole jo selv gjort."

Den syges Øjne begynder at lyse. „Ja," siger han, „men han har ogsaa været klog at have med at gøre. Synge kan han jo ikke meget, ved det, at det er en Hun — men ellers er der snart ikke den Ting, han ikke forstaar!"

Kanariefuglens Kunster, som indskrænker sig til at hakke i den Finger, man rækker den, synes hjærteligt at more Doktoren. Ina forstaar det ikke. Hun finder det barnagtigt af ham — det gør hende utaalmodig. Hun trækker Vejret lettet, da de kommer udenfor igen.

„Du er langt mere indladende overfor de Men-

nesker og deres Dyr end overfor os andre," siger hun, medens han følger hende videre.

„Er jeg? De trænger jo ogsaa mere til det. I andre" —

Ved Indkørslen til Lindeborg tager han Afsked. Ina beder ham selvfølgelig ind med til Middag, men han ler og spørger, hos hvem hun mener, at han skal laane Kjole — for at sprænge den? Hos Marquis'en eller hos Aksel?

Idet hun rækker ham Haanden til Afsked, siger hun: „Og husk, at hvis der er andre af dine Patienter, der mangler noget — saa maa du blot lade mig det vide."

Han siger Tak og Farvel. Og det Fodtrin, der har baaret hendes den korte Stund, fjærner sig og er borte. — —

Hun gaar langsomt op gennem Haven — drejer saa af tilvenstre og gaar hen til den brede Høj i dens ene Hjørne. Derfra har man stor og aaben Udsigt — ikke til Skov eller Sø som paa de andre Sider, men ud over det vide Land, med Eng og Agerjord, langelig bakket.

Den Udsigt holder man af, ikke fordi den er smuk, men fordi man synes, den er dansk — fordi man ser den med en rørt og glad Fornemmelse af, hvor dansk man selv er. Og alle de lave, trohjærtede Huse, der dukker frem trindt om med de hvidkalkede Mure og de mosgrønne Tage, ser ud, som om de var skudt op af selve Grunden — falder lige saa naturligt og hjemmehørende sammen med den som Muldvarpetuerne i et Bed.

Hver Gang Folk ser Udsigten, taler de om,

hvor malerisk disse mange Bønderhuse virker. „Her staar man og ser fra Borgen ned til Hytterne," sagde Baronen fra Søholm forleden.

Og dog synes Ina, at hun aldrig har set dem før. Aa jo, hun har udpeget dem mange Gange for andre, kan ogsaa gøre Rede for, hvor Mads Nielsens og hvor Niels Madsens bor, har kanske strejfet de fleste af Beboerne og vel ogsaa været inde i flere af Husene. Men hun har ikke set dem før som Skjul over Mennesker, Skjul, hvori Mennesker kryber sammen, hver maaske med sin uforstaaede Trang — uforstaaelig vel endog tidt for dem selv, fordi deres Tanke er saa lidt udviklet — med al deres ustillede Higen og Længsel, der ikke bliver lettere, fordi der kommer saa mange ydre Tryk og Bekymringer til. Hun har aldrig tænkt paa, hvad Menneskehjærter der var tilhuse.

Nu synes hun, at hun aldrig vil kunne tænke paa andet.

Hun har kun haft Tanke for den Kærligheds-Skat, hun sad inde med og ikke kunde komme til at skænke bort. Hun har kun staaet og stirret ud efter det store kongelige Krav, der skulde udløse al hendes grænseløse Trang til at yde — og som ikke kom. Men aldrig har hun lyttet efter, om der ikke fra alle disse Hytter steg et stumt og stærkt og smertefuldt indtrængende Krav til hende.

Hun kan ikke forstaa, hvor opslugt af sig selv, hvor døv og blind og følesløs hun har staaet! — — Som en marmorkold Billedstøtte, som selve Ve-

nus fra Milo — uden Arme til at favne med om de andres bitre Nød! Aa jo, hun føler sig ramt ved Tanken om Kærlighedsgælden! Han havde dog Ret, Præsten dernede.

Men Tanken er ikke opstaaet hos hende, fordi den ene eller den anden har talt til hende derom idag. Nej, den var kommet af sig selv — om hun end ikke havde hørt et Ord derom. Den maatte komme efter den Nat, hun har gennemlevet. Efter den Nat kan der jo ikke være et Fattigmandsbarn i Verden, uden at hun maa føle Trang til at række begge sine Hænder ud imod det — og søge at komme ind i dets ensomme Mørke.

„Ferierusen“, som Jomfru Halland siger, er rykket ind paa Lindeborg. Det summer og tripper og ler langs alle Gange; alle Gæsteværelserne fyldes — med Slægtninge, fjærne og nære, med Venner og Bekendte.

Admiralinden og hendes unge, som kun var Forløbere for de andre, bliver naturligvis foreløbig, men man har som altid sørget for, at de to Tanters Besøgtid løber ud inden Midten af Juli. De erklærer højlydt, at saadan foretrækker de det ogsaa. Alligevel, da ingen andre anmoder dem om at forlænge Opholdet, besørger de det selv og overtaler gensidig hinanden til at lægge endnu et Par Dage til — „selv om det jo maa kaldes et Offer, Nalle, da man nu hverken har Ro tidlig eller sildig, saadan som de støjer og fløjer.“

Men endelig trækker Tanterne afsted — og det hvisker og tisker, det fniser og nynner i deres ærværdig-gnavne Kammer, hvorfra al Søvnløshed straks jages paa Døren, og hvor unge Øjne lukker sig, saasnart Hovedet rører ved Puden — trods Ugleskrig og Hundeglam og Hanegal.

Der rides og der køres, der spilles Tennis og Kroket, der musiceres, der danses om Aftenen i Havesalen, og der spises med ligefrem „Ulvehunger“, siger Halland, der ryster paa Hovedet over alle de Fade, som tømmes.

Ina har nok at varetage med alle de Mennesker, der skal sørges for, og gaar fra Morgenstunden som en Dronning, der giver Kur — enten til Tjenestefolkene, som skal have saa mangfoldig Besked, eller til Gæsterne selv. Flemming er af dem alle den mest fordringsfulde. Han er jo kommet med Kone og Barn, og som altid, naar han er hjemme, ønsker han, at „den gamle, dejlige Trio“ skal genoptages. Hvilket med andre Ord vil sige, at baade Faderen og Ina skal være til ret udelukkende for ham.

De skal spasere og spille med ham, de skal sidde med ham i Biblioteket, hvor der skal tændes op i Kaminen, saa snart det blot er Graavejr, for at faa den rigtige Stemning over Samtalen, saa Marquis'en kan blive ivrig og bruge fler og fler franske Vendinger, medens Flemming nikker til Ina og møder hendes smukke, forstaaende Smil.

Flemming erklærer det højlydt, for hvem der vil høre paa ham, at for sine egne maa Ina være Numer et; enhver anden kan kun blive den næst-

bedste. At en Mandsperson som han selv — og undertiden mer stymperagtig endda — nogensinde formaster sig til at fri til Ina, det staar for ham som Højden af Majestætsforbrydelse.

Han siger det, selv naar hans lille, spinkle, blonde og missende Kone er tilstede. Hun synes at finde sig i det, blot hun maa have Lov til at være saa forelsket i sin store, kønne Mand, som det nu en Gang er tilladt, naar man er gift med ham. Og ellers siger hun, til hvem der vil høre paa hende, at en Kone kunde da aldrig give sig til at være jaloux paa en Søster — for en Kone er da noget ganske andet!

Ina bliver rød i Kinderne paa Fernandas Vegne, hver Gang hun hører hende betone den Forskel, som hun finder saa ydmygende for hende. At en Kvinde kan nøjes med, at der stilles saa nedværdigende lille et Krav til hende! At hun kan nøjes med at føde den eller de Arvinger, en Stamherre har Brug for, og overhænge ham med sine Kærtegn, men ellers lade sig holde ganske udenfor det bedste i hans Menneskelighed!

Al den ydre Uro og Bevægelse er egentlig en Lettelse for Ina. Den spreder hende ikke fra sit eget, tværtimod: hun kan have sit indre Liv saa helt for sig selv og samle sig ganske om det. Hver Morgen ifører hun sig som en Dragt sin vante og velkendte Holdning, sit en Gang vedtagne Væsen, og ingen forlanger andet og mere af hende. Ingen har Tid og Stunder til indgaaende Tankeudvekslinger. Hun er glad ved det.

Thi hun trænger til at have sin skjulte Verden i Fred.

Hver Aften, naar Dagen lægges bort med den Dragt, hun har baaret, og hun bliver ene i sit hvide Værelse — da kommer hendes bedste, hendes personligste Stunder. Da mødes hun igen med den underlige Nat. Og hvad den bragte med, bundfælder sig dybere i hendes Sind, tilegnes inderligere i hendes Hjærte, rodfæster sig stærkere i hendes Vilje. — —

Trods al sin Optagethed lykkes det hende snart igen at aflægge Besøg i Præstegaarden. Hun har længtes efter at se den Moder med de gode Hænder — der har taget saa beroligende om Barnehoveder. Og da hun ser hende, føler hun straks, at det er et Menneske, som har Samling paa sig selv; derfra kommer den stille, trygge Sikkerhed, der er over hende.

Der er en Grund mere til Inas Besøg. Hun har ikke Ro, før hun har sagt Præsten, at han havde Ret: hun har staaet ganske kold, kærlighedsløs og uforstaaende overfor de andres Nød — og føler det nu som en Anklage.

Derfor skal det ogsaa blive anderledes. Hun beder ham lade hende vide, hver Gang der er noget særligt paafærde i et eller andet af de smaa Huse. Til ham kommmer de jo i Sorg og Glæde — fra Fødsel til Død — saa han er jo den nærmeste til at underrette hende derom.

Han glæder sig over hendes Tilbud, siger, at han ventede det, og at der bliver god Brug for det. Men foreløbig ved han, at der lægges saa

stærkt Beslag paa hende hjemme, at mere blev for meget.

Hun svarer: „Af mig kan der aldrig forlanges for meget. Jeg hader, at der stilles smaa Fordringer til mig — har altid længtes efter de store. Jeg tror, det er en Livsbetingelse for mig.“

Han ler først og svarer, at hun skal ikke komme til at klage over Beskedenhed fra hans Side. Men saa bliver han alvorlig og siger: „Forøvrig har De Ret! Der er intet, der giver Styrke og Livsmod som at være under et stort Krav.“

„Men De maa ikke vente, at jeg skal yde noget godt,“ siger hun. „Jeg er ikke vant til at opsøge Mennesker og føler mig baade kejtet og uøvet.“

Han er sikker paa, at det bliver godt — naar blot hun ved, hos hvem Hjælpen skal søges. Hans Moder siger samtidig: „Man skal blot give sig til at holde af de Mennesker — saa kommer det af sig selv.“

— Leo Falk ser de ikke meget paa Lindeborg. Han kommer aldrig af sig selv og ikke altid efter Indbydelse. Han undskylder sig med, at den endelige Ordning af Hjemmet foruden Patienterne optager hans Tid. „Han gider ikke komme,“ siger Flemming. „Han gaar paa Andejagt eller til Natur-Stævnemøder i Skovene. Jeg kender ham!“

Da Doktoren endelig synes, at hans Ungkarlebolig fremtræder i en nogenlunde anstændig Skikkelse, ønsker han at se sine Slægtninge fra Lindeborg og et Par andre Bekendte til en Middag,

der skal være som en festlig Indvielse af hans nye Hjem.

Selvfølgelig kan han ikke have hele „Rusen“ med, men Ina synes, det er et underligt Valg, at han foruden Marquis'en og hende, Flemming og Fernanda, indbyder Agnete og Musse. Musse, det fik være — skønt ukonfirmerede ellers ikke kommer til Middage. Men hun har besøgt ham forleden og har ikke saa mange Fornøjelser endnu. Derimod Agnete — hvad skal hun med for! Ja, hun pynter — køn er hun med det Pragthaar — og synger jo ogsaa; men det havde været rimeligere at bede Moderen. Nu maa Admiralinden nøjes med at gøre Honnørs hjemme for de andre Gæster, der faar Lov til at more sig saa galt de vil, og som har isinde at lege Ordsprogsleg og slutte med Kostumebal.

Agnete er rosenrød og iført denne drømmende, fromme Jomfruelighed, som nogle Mænd bliver saa betagne af — og som hun kan bevare, ogsaa naar hun gnasker Hindbær i sig i Frugthaven og bliver endeløst paastaaelig i Kroket. Musse er hvid og langt sødere — med sine barnetynde Arme, sit ivrige, oprigtige Udtryk og den lille Næse, der med et saa morsomt gaar den forkerte Vej.

Ina har klædt sig kulsort; det ser ud som en Protest mod det lyserøde. Gennem Kniplingerne skinner hendes mathvide Hals og Arme frem, enkelte Brillanter lyner koldt i det mørke Haar og ved Brystet. „Du ser ud som en Enkedronning,“ siger Musse imponeret — „hun behøver jo ikke at være saa grusom gammel.“

De kører i den nye Char-à-banc. Da den svinger bort fra Landevejen ind i Krattet, og Husmurene hvidner frem, hvor man venter at se den blanksorte Skovsø, siger Marquis'en straks: „La belle au bois dormant!“ De andre kommer hver med sit Udbrud. Ina bliver tavs.

De fire vældige Hunde tager imod med høje Glam — og vil absolut følge Ina ind i Stuen som Æresvagt. De tre lystrer dog øjeblikkelig deres Herres Stemme, men den ravnsorte Gengangerhund lader sig ikke drive bort; den ligger ubevægelig ved hendes Stol.

Leo har bedt Pastor Lindner, og hans Moder har ladet sig bevæge til at tage med; Sympatien synes at være gensidig. Hun ser godt ud i sin moderlige sorte Silkekjole. Ellers er der den nye Amtmand med Frue fra Byen og den unge Jagtjunker fra Lønholm — kun en Kreds paa Tolv.

Ina kan godt lide, at Leo tager Fru Lindner tilbords — hun er saameget ældre end de andre — og lader Marquis'en føre Amtmandinden. Amtmanden fører Ina, Præsten Fernanda; denne synes aabenbart det skulde være omvendt, Ina havde ogsaa foretrukket det: Pastor Lindner er ikke tjent med Fernanda — eller med Agnete ved den anden Side; men han synes det maaske.

Spisestuen, som ligger mod Øst, er den mørkeste i Huset, derved har man det Held at kunne oplyse den, selv paa denne Aarstid. Gennem de to høje Vinduer lister den blide, blaa Dag sig kun tøvende og beskedent ind i det dybe Rum,

blander sig fint og yndefuldt med det gule Skin fra alle Lysene paa Bordet og brydes med et Skær som Opal i de gamle Krystaller. Over hele Dugen ranker sig Kaprifolier; mellem dem staar høje Glas med skælvende fine, silkeblanke Straa og vilde Hindbærgrene med tætte Klynger af granatrøde Bær. Det er som om en solet, duftende Krog af Skoven var tryllet herind.

Alt er ordnet med udsøgt Smag, og Værten har det Held at have næsten lutter smukke Gæster. Ina og hendes Herre taler om dette; de finder begge, at menneskelig Skønhed giver Fest.

Husherren spørger, hvad det er, de er enige om. Amtmanden svarer: „Vi føler os smukke og festligt tilmode.“

Leo Falk tager det op i sin korte Velkomsttale og siger, at som det udelukkende er Gæsterne, der fører Skønheden med, saadan er det ogsaa dem, der maa skabe Festen.

Hvem der skaber den, er der vel delte Meninger om — men Fest er der. Jomfru Jokumsen har med en hjælpende Stab af underjordiske Aander gjort sine Sager fortræffeligt. Champagnen strømmer ligefra Entréstegen — saa de materielle Nydelser lader heller intet tilbage at ønske.

Marquis'en taler for Værten — siger, at de alle saa sig om efter den slumrende Skønne, da de kom til hendes Slot og blev skuffede ved ikke at finde hende. Men der er ialfald noget, som slumrer herinde — nemlig Husherrens Hjærte; det er ikke vaagnet endnu. Derfor ventes her ikke paa en Prins, men paa en Prinsesse, som

skal vække til Liv. Hende vil de ønske ham; da bliver det skønne Æventyr, man oplever herinde, fuldendt!

Aa, det letter, da Flemming raaber: „Nej, den slumrende Skønne herinde, det er højsalig Fru Hilleborg! Hun vaagner nok af sig selv, naar her er kommet saadan en Vikingehøvding — og saa behøver han skam ingen anden. Hun leve!“

Det bringer en dejlig Forvirring. Marquis'en spørger sin Søn, om det er ham eller hans Fader, der holder Tale. Flemming undskylder sig med, at det blot var en parenthetisk Randglose; nu drikker de den Skaal, hans Fader foreslog. Men Ina lader sit Glas urørt — man er jo ikke længer klar over, hvad der drikkes paa.

De andre Damer har alle faaet varme Kinder; kun Ina er hvid i sit Ansigt.

Fra det Øjeblik, Vognen stansede foran den brede Trappe, og Hundene glammede imod dem, er der kommet en besynderlig Følelse over hende. . . . En Følelse af at være hjemme — af at kende alt hvad hun ser, skønt hun aldrig har været herinde før — og samtidig en Følelse af sorgfuld Fjærnhed, som om alt var langt borte. Hun maa kæmpe for at holde Amtmanden og de andre Gæster fast — de glider ud for hende i Uvirkelighed. Selv Øjeblikket er saa forunderlig uvirkeligt. En meningsløs Fornemmelse af, at det ikke er denne Gang, men en ganske anden, kan hun ikke blive kvit.

Alle er anderledes end de synes at være. Leo er ganske, ganske anderledes mod hende end de

andre ser ham. Hun har vidst det fra hun kom ind: han er hadefuldt stemt imod hende. Hun saa det i det første Blik, han kastede paa hende. Det ramte hende som et Vaaben — hun bærer et blødende Saar inde bag sit sorte Flor . . . Et Saar, der gør ondt, hver Gang hun trækker sit Vejr. Det er derfor, hun er saa kold i sit Ansigt, saa hvid . . . Alt hendes røde Blod strømmer den Vej — —

De snakker — hun hører sin egen Stemme med — de ler, de klinker omkring hende. Musse, som er kommet i Stemning allerede ved Hummeren med Mayonnaise, bliver lidt højrøstet med sin Jagtjunker; Agnete søger med en blid Rømmen at dæmpe paa hende — men Agnetes egne Kinder staar i Rosenglød, og hun gør sig ingen Samvittighed af at tage Pastor Lindner fra Fernanda. Flemming nikker til sin Søster med Glas i Haand og maa hilse paa „Nattens Dronning.“ Straks efter vil hans Kone drikke med ham; ved Champagne er hun endnu mere forelsket. Pastoren er Afholdsmand, men hans Moder kan nok lide et godt Glas Vin. „Jeg bliver saamæn ikke forfalden,“ siger hun, „for jeg faar det næsten aldrig.“

Men det har altsammen intet med Ina at gøre — det er fjærnt, det er uvedkommende. Hun kan ikke faa det til at blive nærværende. Der vil ikke gaa Liv i det. — —

Kaffen drikkes i Havestuen. Derefter gaar Selskabet et Sving udenfor med Cigarer og Cigaretter.

Haven ligger i et gulblegt Efterskær af Solnedgang, i hvilket alle dens røde Roser blusser op en Gang endnu — for saa at slukkes i graablaa Dæmring. Det er underligt fra alle Sider at se ud i grøn Skov. Det er som i et Æventyr. Var der ikke en lille Prinsesse, hvis Have kun ved et spinkelt, gyldent Gitter var skilt fra den store Troldskov? og som aldrig vilde kunne finde tilbage igen, hvis hun blot kom et eneste Skridt udenfor det Gitter . . .

„Ina, gaa ind! du fryser jo," hvisker Musse. Ina staar og ser ud mod de store Træer. Det er inde fra dem, at Skumringen kommer. Den skrider Fod for Fod ind i Haven — som en uafvendelig Trusel. Den sænker hele sin rugende Tynge ned over En — ganske som et Menneskes Skæbne lægger sig over ham.

Den sorte Hund ved Inas Side støder sit store Hoved ind imod hende. Den er bleven urolig.

Er det lige efter eller senere, at de sidder i Dagligstuen, hvor det blanke, sorte Flygel staar midt paa Gulvet.

Det er Flemming, som siger, at nu maa de have noget af en Wagnersk Opera — men det skal være paa den rigtige, gamle Maade, saa Leo baade fortæller og spiller.

Amtmandens Frue beder om Tristan og Isolde — det ved man hvad er!

Marquis'en maa tilstaa, at det ved han netop aldrig, saasnart det er Wagner. Men skal det være — naa, i Himlens Navn! — saa kan de for ham vælge hvad for en Opera de vil.

Leo Falk er egentlig ikke veltalende. Men der er ved hans knappe, stødvise, lidt hjælpeløse Fortællemaade en vis umiddelbar malende Kraft. Og alle Mangler udfyldes af Musiken. Han spiller med løssluppen, intens og lidelsesfuld Hengivelse, som ubønhørligt river med — selv dem, der strider imod. Dér er han hverken famlende eller hjælpeløs, og han gaar ikke istaa som sidst.

Gid han vilde — gid han vilde! Det er ikke til at bære! Alle de store, flammende stærke Syner, den taaretunge Smerte, den bristende Jubel, den skælvende, aandeløse Higen, hele det overmægtige Liv — hvor kan det bæres! Naar man gaar med et aabent Saar, fornemmes jo den svageste Berøring som en Pine — og her finder hver eneste Tone ubarmhjærtig Vej til det blødende Sted — borer sig ind i det som en Odd. Han gør hende ondt . . . Ved han det ikke? Er det derfor, han ikke vil høre op? —

Leo Falk gennemgaar flere Partier af Operaen. Idet han kommer til Isoldes Død, stanser han et Øjeblik og vil rejse sig. Betænker sig dog — og spiller den.

Aa, den store blodrøde, kongelige Elskov — som ikke er til, eller som aldrig er til uden hos en af de to — hvorfor skal man dog tvinges til at sidde her og høre om den! Han, som saa de Syner af Ild, som skabte alle de Toner, han mægtede jo ikke en Gang selv at holde den Elskov fast — saalidt som nogen anden Mand! Han hverken døde eller levede af den. — Aa, nej — den Dødsens Elskov, hvad skal man med den her

i Verden! Den bliver først til Liv, naar den deles med en anden, naar man er to om den — og det er man aldrig! — — Men vilde de saa blot lade den urørt! Hvorfor skal de alle skildre den i Kunsten, naar ingen magter den i Livet? Vil de Toner da aldrig høre op! — —

Da Musiken tier, er der lydløs Tavshed. Saa giver alle sig til at klappe i Hænderne, og Begejstringen faar Luft.

„Det maa man lade Manden," siger Marquis'en, „et vist „entrain" har han."

„Hvorfor vilde du have snydt os for Kronen paa det hele?" spørger Flemming. „Du var lige ved det."

„Aa, fordi" — — Doktoren farer med Haanden gennem sit store Haar. „En Kvinde, der dør af Elskov — det er alligevel til at le af! De har jo ikke en Gang til Husbehov, Kvinderne."

„Naa — aa," Flemming synes dog.

„Nej —" Doktoren ler kort. „Og jeg ved ikke, om jeg er gammeldags — rent antediluviansk eller hypermoderne, men jeg kan ikke se, at Kvinden har nogensomhelst anden Bestemmelse her i Verden end at yde Manden Elskov. Derfor er det Skade, at hun ikke en Gang kan opfylde den!"

Mærker de andre dog ikke, at Leo er ganske anderledes end ellers?

„Ikke opfylde" — Marquis'en iler frem som det betrængte Køns Ridder. „Hvad tror du saa, der var tilbage af os? Paradisrosen, som Eva bar med, og som Kvinden har bevaret i sin Elskov,

har hun da ikke nægtet Manden! Ellers var han forlængst gaaet „ad undas“.“

„Ved De hvad, Doktor,“ siger Præstens Moder, „det er da ganske heldigt, at Kvinden ogsaa kan stoppe Strømper og koge Havresuppe.“

Til hende siger Leo straks ja, og spørger derefter Præsten, om han har forarget ham.

„Nej, ikke Spor,“ svarer denne velvilligt. „Elskov er jo hverken mod Religion eller Moral. Jeg synes blot, at De indrømmer Kvinden lovlig lidt Plads i Livet med det ene Felt.“

„Saa lad hende sørge for, at det kan blive grænseløst!“

Ina ler. „Nej, saa opfyldte hun da allermindst sin Bestemmelse! En grænseløs Elskov — er der nogen Mand, som kan tage imod den?“

„Nej“ — Flemming nikker til hende med villig Indrømmelse. „Det maatte blive — generende.“

„A propos om Elskov,“ siger Amtmanden, „kender De ikke lidt til den skønne Fru Hilleborgs Historie, Doktor?“

„Jo. Siden jeg kom herud, har jeg lært den at kende. Og Jagtjunkeren kan den naturligvis ogsaa.“

„Ja“ — Jagtjunkeren stryger sin lille Moustache — „hun havde jo sin „Liebestod“, Fru Hilleborg — paa en Maade da — ha, ha.“

„Ja, for min Kone er meget nysgærrig. Hun tænker sig nemlig, at den ikke er ganske pæn — De ved nok, Damer — —“

Hans Frue slaar ham over Fingrene med sin Vifte. „Nej, nu har jeg aldrig hørt Mage! Det er jo ham, som kun har talt om det paa hele

Vejen! De ved nok, naar Mænd faar Færten af noget pikant —“

Marquis’en forsikrer Amtmandinden, at Historien er uden al Interesse; han kender lidt til den.

Han haaber ikke, Leo kan finde paa at fortælle den. En let og fin, skælmsk og lidt balletmæssig Erotik, der ender med, at Ridderen, efter nogle spøgefulde Genvordigheder, stedes til Haandkys hos sit Hjærtes Dame — den kan man skildre! At der er ganske andre Arter til — naa „enfin“, det er uundgaaeligt her i Livet! Men hvorfor skal man gøre mer ud deraf gennem Omtale? Og særlig nu, hvor de to ganske unge er tilstede, og det er blevet for mørkt til at foreslaa dem en lille Tur i Haven, passer det jo slet ikke. Agnete ser jomfruelig forbavset ud blot ved at høre Fru Hilleborg nævne. Musses Øjne sidder allerede paa Stilke af Spænding; det er værre endnu.

„Jo, lad os endelig høre den!“ Fru Fernanda er umaadelig ivrig — „Flemming, faa Doktoren til det!“

Ina siger intet — sidder rank og rolig.

Gør han det — gør han det virkelig? Byder han hende at høre paa den Historie! Er det fordi en Mand føler Tilfredsstillelse ved at fortælle om en Kvinde af den laveste Art, tilfals for alle — fortælle om en Kvinde, som vrages af en af hans Køn?

Den sorte Hund ved hendes Fødder klager sig smaat. Hun bøjer sig ned og klapper den. Og saa er Leo begyndt.

Hun svøber sig ind i sin Kongelighed som i en Kaabe og tager Afstand fra det hele. At høre efter skal han dog ikke faa hende til.

„Ja, hun rykkede altsaa herind, Fru Hilleborg, da hendes Mand var død. Han døde brat og uventet —“

„Gav hun ikke selv en lille Haandsrækning?“ det er Flemming, som spørger.

— Hvorfor svarer ingen nej? Det ved man jo intet om! Man kan ogsaa læsse for meget paa et Menneske!

„Hun sørgede ikke længe. Det havde hun ikke Tid til.“

„Nej — her blev nok straks et syndigt „Leben!““

„Ja, hun skulde jo indhente de fire Ungdomsaar, hvor hun havde siddet indespærret med den haarde, gamle Mand.“

— Hvorfor siges der ikke lidt mer om dette? Ved man, hvad der blev forskyldt mod hende i de Aar, og hvormegen ond Frugt det satte?

„Hun var smuk, Fru Hilleborg. Man siger jo grim som en Ulykke. Hun var smuk som en Ulykke. Det er værre — for det gør Ulykke.“

— Ja, det kunde hun da ikke for! Hvorfor er Mændene saadan, at de aldrig gaar efter andet end netop Skønheden?

„Hun var dog vel en af de Kvinder“ — det er Amtmanden, som spørger — „der opfylder „den eneste Bestemmelse?““

„Ja“ — Doktoren ler kort — „men hun var nu næsten altfor gavmild. Hendes Elskovsæventyr

blev en Svøbe for hele Egnen. Hun drev alle Mænd til Vildskab og Sindssyge — ikke blot de faa, hun nægtede sin Gunst, ogsaa dem, hvem hun undte den. Hun gav dem ingen god Lykke. Og aldrig kunde de siden stilles tilfreds med nogen anden Kvindes Elskov.“

— Hvorfor havde de andre Kvinder saa kummerlig lidt at give! Det var deres Fejl!

„Hun hidsede baade unge og gamle til Fortvivlelse og Raseri mod hinanden; de, der huede hende bedst, var hun værst imod. Altid var der Fest hos hende. Lysene skinnede fra alle Vinduer langt ud i Skoven. Og altid var der ved Festen en, hvem hun pinte fra Vid og Sans. Det synes jo at være Kvindens uundværligste Fornøjelse . . . Men naar han saa var vendt hjem, denne ene — hvem det nu kunde være — stod ved sit Vindue og stirrede ud i Natten, syg i Sind og led ved alt, og ikke vidste, om han skulde gøre Ende paa sig selv med det samme, eller ride tilbage og dræbe hende med egen Haand, da — ja, da kunde det hænde, at han hørte Bjælder klinge og ringle gennem den frostklare Luft. Det var hende, som kom glidende over Sneen i sin luende blaa Kane, holdt udenfor hans Dør og kaldte ham ned.“

„Et lille Væddemaaal formodentlig — men af en meget uheldig Art,“ siger Marquis'en. „Jeg vilde foreslaa“ — han er særdeles ilde berørt ved, at den Historie serveres og prøver forgæves paa at forbedre eller afbryde. Men ingen hører paa ham — alle stirrer spændte paa Fortælleren. Kun hans Datter har den rette Holdning.

„Og naar han saa kom tumlende ned, ør og forvildet," bliver Doktoren ved, „lagde hun Tømmerne i hans Haand og bad ham køre hende hvorhen i Verden han lystede — ud i den vildene sorte Skov — eller hjem til hende selv — — Saa susede de bort gennem Mørket . . .

Var det ved Sommertid, da holdt hun dernede i den lyse Nat, hvid paa sin hvide Hest — som et Elversyn. . . .

Men saa var det, at den nye Besidder rykkede ind paa Lønholm med sin Moder. Det var en Brodersøn til Fru Hilleborgs Husbond, en ganske almindelig lys, ung Mand — hans Billed hænger deroppe. Han og hans Moder var begge rettænkende og strænge af Sæder; de vilde ikke have det mindste med deres Slægtning paa Enkesædet at skaffe. Og hun søgte heller ikke dem; hun lo dem ud.

Men en Dag mødte hun Herren til Lønholm ude i en af Skovene, hvor han havde forvildet sig. Han vidste ikke, hvem hun var og spurgte hende om Vej. Hun fulgtes med ham et Stykke. Og saa blev hun optændt af Elskov til ham — der skulde ikke saa meget til!"

Ina rejser sit Hoved som en der vil tale. Saadan skulde det jo slet ikke siges! Hvorfor kan han ikke fortælle om, hvordan hun gik véd den unge Mands Side og saa ned mod sin smalle Sko og syntes, at hun var blevet en anden end for lidt siden — en anden end igaar og ifjor . . . Var blevet en fra helt gamle Dage med undrende klare Ungpigeøjne — en, for hvem Livet endnu var

en Gaade, der kun kunde løses med en eneste. Og nu var den eneste kommet — vandrende til Møde med hende gennem Skoven . . . Og der kunde aldrig komme nogen anden — der havde aldrig, aldrig været nogen anden! . . . Det var blot en ond Drøm, som hun nu var vaagnet af. Hele sit Hjærte havde hun i Behold til ham. Uden det har man jo intet at give! — —

Ina synes, at langt, langt borte er der en, som trænger til Forstaaelse og Forsvar. Og at hun maa holde hende i Haanden, medens de andre taler ilde om hende. —

„Fra den Dag var Lysene slukkede om Aftenen hos Fru Hilleborg og Dørene lukkede for alle andre Mænd. Hun stængte sig inde — vilde ingen se uden ham. Men han kom ikke.

Saa var hun sammen med ham ved en Fest andetsteds. Hun kom i al sin Dejlighed — men han vendte hende Ryggen med Foragt. Nu vidste han, hvem hun var.

Om Natten, da han var vendt hjem, lød der Bjældeklingren nedenfor hans Taarnkammer. Der holdt hun i sin blaa Kane ude paa den hvide Sne. Sad urørlig i det isnende Maanelys. Han vilde ikke, at hun skulde blive holdende dér og sætte Plet paa hans gode Navn og Rygte — derfor slog han Vinduet op og raabte ned: „I er kørt fejl, Fru Hilleborg! Se til, at I kan vende om! Vogt Jer for Hundene!“ Hun svarede: „Hundene rører aldrig mig. Kom ned — jeg har noget at sige dig.“ Han sagde: „Jeg har ikke Stunder til at høre det. I maa søge til andre, som I er vant!“

Saa smækkede han Vinduet i og drog de tunge Gardiner for.“

— Nej, nej — der var mer at fortælle. Hun sagde først: „Jeg kender ingen i Verden uden dig — har ingen anden at søge til. Kom ned — jeg har et Ord at sige dig, som ingen anden har hørt. Og mit Hjærte, som ingen anden har ejet, er helt i det Ord.“ — Han svarede: „Jeg har ikke Brug for Eders Hjærte! Se til, at I kan komme bort.“ Hun talte endnu en Gang op gennem den stille, bidende kolde Luft: „Kom ned og hør det Ord! Saa har jeg dog levet mit Liv.“ — Da var det, at han lukkede Vinduet og drog for. — —

„Men næste Morgen,“ siger Doktoren efter et lille Ophold, „da den graa Dag listede sig frem over Sneen, holdt hun der endnu nedenfor Taarnet. Sad oprejst i den blaa Kane — hvid og kold som Sne i sit Ansigt — med aabne Øjne, store og mørke som bundløse Brønde — og var død.“

Atter er der dyb Tavshed i Stuen. Amtmanden tvinger sig til at bryde den. „Havde hun taget sig selv af Dage? — Eller“ —

„Hun var frosset ihjel,“ siger Flemming — „i Nattekulden.“

„Nej“ — Fru Fernanda er hed i Kinderne — „det var hans Kulde, som dræbte hende.“

„Nej. Hun døde af det Ord, hun ikke fik sagt ham.“

Er det Ina, som taler? Hvor hun er blændende bleg, med de mørke, bundløse Øjne — og Hænderne hvide og stille i sit Skød . . .

„Nej, ved du hvad, I," siger hendes Broder, „det kunde hun jo lade gaa videre til en anden."

Den værgeløse døde! Er der ingen, som vil forstaa hende!

„Det var en sørgelig Historie," siger Præstens Moder. „Blot saadan en Stakkel var kommet under den rigtige Paavirkning, saa kunde det altsammen være undgaaet."

„Hvordan blev det med Hesten?" — spørger Musse ivrigt. „Var den ogsaa frossen ihjel?"

Det er velgørende, at Musses Tanker er standsede ved den. Marquis'en tager hurtigt Spørgsmaalet op, og mener at det lykkedes at redde Hesten. Har mærkelige Eksempler at nævne paa Dyrs Sejglivethed.

„Og Kanen?" spørger Ina. „Hvor er den?"

„Ja, den holder her — oppe paa Loftet."

„Havde du kanske Lyst til at benytte den?" Fru Fernanda ler selv af sit vittige Indfald.

Ja — det siges virkelig! Her i denne Stue — og til Ina! Det flammer rødt i Doktorens Ansigt, Marquis'en gør en Bevægelse, og Flemming farer op.

Men inden nogen af dem kan komme tilorde, er Inas rolige Stemme der: „Ja, jeg kunde have Lyst til det. Den skulde fyldes med gode Ting — og saa skulde man køre med den fra Dør til Dør og dele ud: Tøj til smaa Børn, Mad til sultne Mennesker — og Lægemidler til syge."

„Det var en smuk Tanke," siger Jagtjunkeren, „det var Gavmildhed — ha — paa en anden Maade — fra den samme Kane."

Amtmandinden spørger, om der ikke er noget Billed af den skønne Enke? „Nej," svarer Jagtjunkeren, „vi har ikke noget. De siger, at hun to Gange skulde males — men første Gang blev Kunstneren gal, og anden Gang var han lige begyndt, da hun døde. Derimod har vi min Tip-Oldeonkel — som Doktoren ogsaa sagde. Det var nu underligt nok — for han døde jo ugift."

Marquis'en synes, her trænger til at luftes ud med lidt Schubert eller Schumann, og Leo beder derfor Pastor Lindner og Agnete om at synge. Præsten har siddet og talt sagte med hende under en Del af Fortællingen — som for at aflede hendes Opmærksomhed. Men hun har nok hørt den alligevel.

Da Theen idetsamme bæres ind, maa Sangen opsættes, men derefter synger de begge. Leo holder meget af Præstens Stemme; det er rimeligt. Men saa varmt behøvede han ikke at takke Agnete for hendes Præstation.

Klokken gaar stærkt til tolv, før Gæsterne tænker paa at bryde op. Vognene svinger frem over det knirkende Grus foran Trappen. Præstegaards-Forpagterens Køretøj, som skal afhente Pastor Lindner og hans Moder, er det første — og særdeles uherskabeligt. De ler begge og gør Undskyldning for, at det ikke har holdt sig i Skammekrogen, til de andre var kørt frem. Derefter kommer Amtmandens Vogn — Jagtjunkeren gaar det korte Stykke hjem til sig — og tilsidst Char-á-banc'en fra Lindeborg. Flemming hjælper sin Fader op, derefter Damerne.

Ina er den sidste. Hun staar endnu ved Husherrens Side paa den brede Trappe — i sin lange, sorte Silkekaabe med det taagehvide Slør om sit Haar.

De andre Vogne ruller, ruller bort i Natten — og hun synes, at hele Uvirkeligheden, hele Fjærnheden, er ved at rulle bort med dem. Naar nu blot den sidste Vogn ogsaa snart vil køre bort, de sidste uvedkommende Stemmer dø hen! . . . Saa er alt, som det skal være — saa er Øjeblikket nærværende og levende. De To, som endelig, endelig er blevne ene med hinanden, gaar langsomt ind igen ad Døren sammen . . . De vender Ansigtet imod hinanden og smiler lidt, imedens de gaar — de nedhængende Hænder føler sig frem til hinanden . . .

Saa helt er hun inde i det Øjeblik, at hun vender Ansigtet til Siden og rækker Haanden ud . . .

Leo Falk bukker dybt, idet han tager den: „Farvel.“

Farvel — han siger Farvel! Et Øjeblik staar hun stiv og maalløs — Ansigt til Ansigt med det umulige — det ufattelige . . .

Saa lægger Flemming sin Arm om hende: „Kommer du saa, I? Du sidder ved Siden af mig i Vognen — at du ved det!“

Da siger hun Godnat som i Drømme — til Liv og Virkelighed. Gaar ind med i det uvedkommende. Ruller selv bort i Natten . . .

Mod Dørens brede, lysende Firkant ser de Husherrens store, mørke Skikkelse vende sig om og gaa ind igen. Ene.

De er livlige paa Vognen — enige om, at det var en nydelig Fest. Musse har moret sig dejligt, men bliver altid søvnig, naar hun kører om Aftenen. Hun falder trygt i Blund mod Flemmings Skulder.

Marquis'en vil have sin Søn til at afgøre, om det er Carlyle eller en anden, der har sagt, at Franskmændene er elskværdige, men ikke forstaar at høre efter; han finder det ikke træffende. Flemming synes det derimod — lader til at ville insinuere, at hans egen Fader er en Smule Franskmand i det Stykke. Fernanda og Agnete giver sig til at synge: „Fjorton år tror jag visst, at jag va'" — —

Lige ulideligt altsammen! Det er evig meningsløst, at hun bliver siddende her! Hvorfor springer hun ikke af — og løber tilbage gennem Skoven! Ind i Stuen, hvor han nu sidder, træt og ene — og hvor hans tomme Hænder stryger ned ad Hundenes Ryg.

Hvis hun stod der paa en Gang, uden et Ord til Forklaring — blot lod den lange, sorte Kaabe glide af sig og saa paa ham — — Vilde han saa ikke i selvsamme Nu brede sine Arme vidt, vidt ud imod hende. Vilde han dog ikke?

Maaske — maaske i Aften . . . Hun er Kvinde, og hun er skøn. Men — var hun en Smule nærmere for det? Har han Rum for hendes Hjærte? Hun tror det jo ikke selv — hvor kan hun saa falde hen til de Tanker! Det er det evig meningsløse, ulidelige: at øse ud af sit Hjærtes Fylde — hvor der kun er Sanser til at tage imod.

„Fryser du, Ina?“ spørger Flemming. Han mærker, at hun gyser og svøber den sorte Kaabe tættere om sig. „Nu er vi jo straks hjemme.“ —

— — Den, der kunde sove, som naar man var træt i sin Barndom! Drømmeløst dybt — langt ind i den lyse Dag! Eller vaage med klare Tanker . . .

Men der er ikke Hvile at finde i Sengen, hvor ofte man end vender sig — og dog er det saa forvirret . . . Fru Hilleborg kører og kører frem i sin blaa Kane — vil slet ikke høre op.

Eller hvem er det, der kører? Er hun ikke selv med i Kanen? Frem, frem — ad endeløse hvide Veje — for at bringe det Ord, hvori man giver sit Kvinde-Hjærte. Man dør af at sidde hen med det, som man fik til at skænke bort . . .

Men ingen har Brug for vort Hjærte, Fru Hilleborg! Saa fattige, saa fattige er vi blevne, at vi har slet ingen at give til! Vi maa se at komme bort herfra igen — —

Hvad siger I, Fru Hilleborg? Faar I ikke Ro, før I har læsset af? Kan man aldrig naa frem til Himmerigs Dør, før man har givet sin Gave?

Saa kører, kører vi ud over Landet — — „Fryser du, Ina?“ — Ja, det er koldt inat . . . Der er smaa nøgne Børn, som skal have varme Klæder, der er sultne Mennesker, som skal have Brød — der er syge, som tørster og skal have at drikke. Vi læsser af, vi læsser af, Fru Hilleborg — til Kanen er ganske tom . . . Vi deler ud — hele vort Hjærte i smaa Stykker, til intet er igen . . . Til vi kan sove — sove — — —

Den blaa Dag skinner ned mellem de grønne Træer. Enkesædets hvide Mure lyser af Sol. Et enligt Hestetrav kommer op ad den bløde Skovvej og svinger ind imod Gaarden.

Paa Gruset foran Trappen holder Hesten stille. Bagende Sol — lydløs Eftermiddagsvarme! Hovslaget har ingen Genlyd vakt af Hundeglam, ilende Skridt eller Stemmer. Alt synes at hvile i tung, urørlig Søvn.

Den slanke Rytterske ser sig om. „Her ventes paa en Prinsesse, som kan vække til Liv," blev der sagt igaar. Hun kan det ialfald ikke. Men det har hun jo heller aldrig ment.

Den gyldne, hede Stilhed bliver underlig i Længden. Her summer ikke en Gang en enlig Flue. Helt herud kan hun spore, hvor Havens røde Roser bøjer sig i Slummer, soltunge og duftende . . . Hun synes, at hun selv maa ende med at hælde sit Hoved og falde i Blund deroppe paa Hesteryggen.

Endelig er der en Dør, som gaar etsteds inde i det slumrende Slot — en Pige kommer frem og bliver noget forfærdet ved at se ud i Gaarden. Prinsessen derude paa Hesten smiler lidt; hun tænker, at det er lige modsat Æventyret om Tornerose, hvor de tjenende Aander vækkes sidst og Hovedpersonen først!

Pigen kommer ud og mener, at Herren er i Haven med Hundene — eller kanske i Skoven. Men hun forstaar ikke, at Hans ikke var der. Som om hun havde trykket paa en hemmelig Fjeder, sprin-

ger han frem idetsamme ... Derefter ses Jokumsen i et Vindue — —

Saa kommer Hundeglammet — og Leo Falk er der selv.

Et Nu staar han som forstenet ... Det er muligt, at Farven gaar helt fra hans Ansigt, og at hans Øjenbryn rynker sig, som om han søger at forstaa — — Men Ina ser ikke paa hans Ansigt.

Hun raaber saa muntert som det er muligt: „Her kommer jeg og forstyrrer, Leo — undskyld! Tak for igaar! Jeg bliver højst ti Minutter — der var noget, jeg vilde spørge dig om.“

Nu er han kommet hen til Hesten og rækker sine Hænder op imod hende. Hun glider ned og samler Ridekjolen om sig. „Jeg skal ikke have The, Jomfru Jokumsen,“ siger hun og nikker til Husholdersken, som ogsaa er kommet ud. Saa gaar hun op ad Trappen ved Doktorens Side og ind i Forstuens kølige Skygge.

Hun husker ikke, om han har sagt noget endnu. Han ser paa hende — mon han tænker paa, at den snævre Ridedragt, der slutter om hende som en Handske, ikke gør hende høj, men at hun ser baade mindre og smallere ud end ellers? — Og mon det falder ham ind, hvor let han kunde slaa sine Arme om hende og bære hende ind? — — Nej, nej — hvor kommer hun dog paa det!

Han lukker Døren op til Havestuen — de gaar ind sammen. Nej — det er ikke iaftes længer ... Ikke de To, som da skulde være gaaede ind!

Det er lys Dag — det er to nøgterne, fornuf-

tige Mennesker, som er Dus, fordi de er lidt i Slægt med hinanden.

Hun sætter sig i Sofaen og lægger sin Ridepisk paa Bordet. „Det var det," siger hun, „at jeg fik ikke spurgt til dine Patienter igaar."

„Til mine Patienter!" gentager han i dyb Forbavselse. Haanden farer rastløs gennem Haaret.

„Ja — vi skulde have talt om, hvad de kunde trænge til. Jeg har sagt til Pastor Lindner, som sidst til dig, at han skal lade mig vide, hvor de behøver Hjælp, og han har lovet at være ubeskeden i sine Fordringer."

„Det er vel et Løfte, du næppe sætter Pris paa!"

„Jo, netop. Jeg hader at gøre noget halvt eller smaat — og jeg har taget mig saa lidt af andre før! Men de syge ligger mig alligevel mest paa Sinde. Du sagde forleden, at her var saa mange Mangler ude."

„Ja, der er jo den Kedelighed, at Sygehuset er saa langt borte — og er kommet i daarligt Ry. Jeg ved ikke, om det er med Urette, men de strider imod at komme der — til det yderste. Derfor trænges her først og fremmest til en dygtig Sygeplejerske. Nu skal jeg arbejde paa, at vi kan faa hende."

„Ja, det vil jeg ogsaa være med til — — Men kan du ikke benytte mig saalænge — til at give en eller anden Haandsrækning."

Han er begyndt at gaa op og ned ad Gulvet. „Ja" siger han tørt, „du maatte da lære noget først."

Det er lidt af en Skuffelse, at han saa roligt gaar ind paa Tilbudet og blot overlegent anser hende for uduelig.

„Overhovedet," bliver han ved, „synes jeg, at alle Kvinder skulde lære Sygepleje — idetmindste noget — og god Madlavning. De nøjes altfor tidt med at være unyttige."

Nu burde man svare: „Jeg troede kun, de havde en eneste Bestemmelse" — men det gør man ikke. Hun spørger blot: „Hvor mener du, jeg kunde lære det? Og hvordan?"

„Ja," han gaar stadig op og ned, „jeg tænker naturligvis ikke paa en fuldstændig Hospitals-Uddannelse. Men Dr. Munk har jo aabnet den store Klinik — med alle Slags Tilfælde. Han er en god Ven af mig — og dér kunde du maaske undtagelsesvis gaa et Par Maaneder som Elev under en læmpeligere Form — og dog tilegne dig et og andet. En af vore tidligere Sygeplejersker har ogsaa et Kursus, hvor de lærer at forbinde, lægge Omslag paa, rede en Sygeseng . . . Det kunde du besøge samtidig."

„Ja," siger hun, „det lyder praktisk. Det maatte saa være, naar vi er inde — efter Nytaar."

„Om et halvt Aar," siger han og ler. „Hvis du gerne vil gøre Nytte, hvorfor saa ikke lade dig uddanne straks? Ja, ikke netop nu i Sommerferien, men sidst i September — saa kunde du være færdig til Jul."

„Nej," siger hun, „jeg kan ikke være borte i Jagttiden."

„Er det saa vigtigt at lade sig kurtisere af alle de Herrer? Fernanda kan jo præsidere.“

Ina trækker lidt paa Munden: „Og hvem skulde være hos Marquis'en saalænge?“

„Lad Agnete blive — eller komme igen!“

Hendes Bryn trækker sig umærkeligt sammen — saa rejser hun Nakken og siger koldt: „Naturligvis kan jeg faa en til at være her. — Og jeg kunde bo hos Benedikte — det giver mindre Bryderi end at være i Lejligheden.“

„Du kan ogsaa være hos Hertha,“ siger han. „Hun vilde blive glad.“ — Han staar ved Bordet og giver sig til at lege med hendes Ridepisk. „Jeg tænkte forleden, da jeg red forbi Lindeborg, at I bruger jo næsten aldrig Gæsteværelserne i „Gehejmeraadens Længe“ dernede. Det vilde være bekvemt for mig, hvis jeg kunde holde Konsultation derovre et Par Gange om Ugen. Jeg ligger saa afsides her, og Egnen er langt mere befolket ad den Kant.“

„Ja, Leo, det var en udmærket Ide,“ siger hun ivrigt.

„Hvis jeg kunde faa Venteværelse og Konsultationsstue dernede, og du saa kunde gaa mig tilhaande ved Forbindinger og de ganske smaa Operationer, som kunde forefalde“ —

„Ja, det var glimrende!“ Hun har faaet røde Kinder, og der er et varmt Skær i Øjnene. „De to største Stuer skal vi straks faa gjort istand.“ Hun ser dem allerede hvidtede og malede, helt fornyede — det inderste Værelse med alle Forbindsager og Flasker — og sig selv i hvid Lær-

reds-Dragt staa hjælpende ved Leos Side. Og hun ser Fingre, Arme og Fødder omvundne med rene Gaze-Bind — istedetfor med tygget Rugbrød, Spindelvæv og smudsige Klude. De er saa haardnakket gammeldags herude!

„Det vilde virkelig være en Hjælp for mig," siger han. „Rundt om i Husene trænges der naturligvis ogsaa til Besøg og Haandsrækning — men det kunde saa naturligt udgaa fra de Konsultationstimer. Og vi kunde da altid aftale det fornødne med hinanden. Tager du snart ind, kunde det begynde fra Nytaaar. Men saa maa du ofre Teatre og Hofballer — ialfald for denne Vinter — og blive herude i Saisontiden."

Han tager det som noget ganske selvfølgeligt; det er dog ikke saa smaa Fordringer, han stiller. Men det er jo det, hun har ønsket. Paa en anden Maade — ja! Men man maa tage det, som man faar det.

„Ja," siger hun, „det maatte jeg naturligvis. Marquis'en gaar nok ind paa det. Han tager dog nærmest til Byen for min Skyld." Hun rejser sig og rækker efter Pisken, som han har beholdt i Haanden. „Nu skal jeg tænke over, hvordan det bedst kan ordnes — og tale om det hjemme. Saa vil du nok skrive til Doktor Munk og forhøre." Hun gaar mod Døren, saa stanser hun. „Den blaa Kane — den staar jo paa dit Loft?"

„Ja. Vilde du se den?"

„Hvis det ikke er for besværligt."

Han gaar med hende, som forleden med hendes Kusine, op ad den brede, knagende Egetræs Trappe

og ad den smallere til Loftet. Beder hende se sig vel for og passe paa Ridekjolen — gør Undskyldning for, at der er støvet oppe. Nu er det hende, der ikke taler. Deroppe synes han, at hun er blevet bleg igen. Da de kommer hen til den gamle Kane, rækker han uvilkaarlig Haanden ud, som for at forhindre, at hun skal sætte sig i den. Men det lader hun ikke til at tænke paa; hun staar blot stille og lægger sin ene Haand paa den et Øjeblik.

„Det var dumt, at jeg fortalte den Historie iaftes," siger han paa sin korte Maade. „Der var ikke Spor af Mening i det. Den er uhyggelig. Og" —

Hun siger stadig ikke noget. Det holder han ikke af. Naar hun tier, maa han se paa hende. Og han husker paa Fru Benediktes Ord om de Kvinder, som ingen Mand ustraffet kan „anskue".

Hun gaar ned foran ham. Han følger hende med Øjnene. Nej, han behøver ikke at være bange, hun gaar rolig forbi Døren til Gavlværelset — falder ikke paa at skulle se Udsigt.

Men maaske, at han nu — —

— Da de kommer ned i Gaarden, fører Hans Wotan opsadlet frem.

„Jeg skulde ud til Patienter," siger Doktoren.

„Saa har jeg opholdt dig!"

„Nej, nej! Men nu rider jeg med dig. Det er ad den Kant, jeg skal."

Hun ved, at han ikke kan lide, hun rider ene. Det kan de heller ikke hjemme — derfor gør hun

det næsten aldrig. Men idag vilde hun ikke have nogen med.

De rider gennem Skoven ud paa Landevejen, og hun er atter ivrig for deres Planer, opfyldt af den Hjælp, hun kunde yde ham. Vil høre om hans Patienter og bliver enig med ham om, at Per Nielsens Kone skal have Maltøl, og Enken Madsens tynde Smaapiger Kakao. Og gamle Maren et elastisk Bind til Benet.

Men hvert Øjeblik maa hun dog bryde af, fordi der er en Hare, som springer op, en Fugl, der synger endnu eller blot nogle fine, matgyldne Straa, der vifter langs Grøften, som man maa gøre hinanden opmærksom paa . . . Og en susende Galop maa de have paa et godt Stykke — — Er der Jord endnu under Hestehoven? Nej, nu bærer det bort gennem Luften — til Maane, Sol og Stjærner . . . I hele det vide Rums Uendelighed er der kun to — med ligestemt højbaaren, higende Flugt . . .

Jorden er der igen . . . De rider forpustede og sindige over Korsvejen. Ina ved nok, hvad hun ønsker: at „Joyeuse“ vilde snuble og Sadelgjorden springe som sidst, da Flemming saa lynsnart greb hende i sine Arme og drog hende over til sig. Men der sker ikke mindste Uheld.

Lidt efter stanser hun og siger, at nu er hun saagodtsom hjemme og vil ikke have ham med længer. Men Festen paa Mandag maa han endelig huske. Musse har da faaet Tableau'erne sat igennem — en hel Række, hvis Begyndelsesbog-

staver bliver til Lindeborg, hvilket Ord Gæsterne skal udfinde.

„Ja, jeg skal komme," siger han, „men jeg agerer ikke. Staa der og være til Nar!" Han er helt vred ved Tanken.

Musse vilde have ham med i Tableau N. — som skal være „Neros Kristenforfølgelse" — sammen med Agnete; men Ina finder det meget rimeligt, at han ikke vil. Der er Agerende nok at faa. Præsten har ogsaa undslaaet sig for at være „indisk Brahmin" til I'et; men hun er gaaet ind paa at tage D. som Dronning af Saba — med en lille Morian til at holde Slæb i Mangel af Kong Salomon.

„At du gider!" siger Doktoren. „Nu har du dog fornuftigere Ting at tænke paa!"

Hun mener, at det ene udelukker ikke det andet — og hilser ham med en yndefuld Bøjning af sin slanke Hals. Saa skilles de. Men da hun svinger ind i Alleen, opdager hun, at han holder stille endnu og ser efter hende. Det ligner ham; han er ridderlig overfor alle Kvinder.

Hun rider langsomt op under Lindetræerne, skønt Joyeuse er kendelig utaalmodig efter at naa hjem. Hendes Tanke om at hjælpe andre antager efterhaanden vel store Dimensioner — større, end hun havde beregnet. Sætter hun ikke mere ind paa dette, end hun kan magte? I meget vil det falde hende svært. Ligger det dog ikke mere for hende at lade sig hylde som Dronning af Saba end at lægge Omslag paa? Hun synes ialfald gerne, at Leo kunde have gjort den Indvending. Men han

annekterede hende saa selvfølgelig — som rigtig Sygeplejerske næsten. Han syntes ikke at mene, at hun kunde have anden Bestemmelse.

Der er noget, som gør ondt i hende ved hans Iver. Lidt vel tyrannisk er han ogsaa, mærker hun nu — vil have hende saa helt og udelt for sine Planer.

For sine Planer — ja . . .

Men Planerne er jo gode — og er det ikke en Velgerning at blive hjulpet til at gøre Nytte, til at tjene andre i saa vid Udstrækning som muligt. Det er jo det, hun selv vil — vil af hele sit Hjærte nu . . . Hvorfor er hun da forstemt og ikke glad? — —

Hun stanser og drager Vejret dybt og tungt . . . Saa rider hun hastigt ind i Gaarden. Jo, han skal faa hende — saadan som han ønsker hende — saadan som han nu har Brug for hende.

Der er Fest efter Fest paa Lindeborg. Tableau-Aftenen lykkes over Forventning — men har den Kedelighed til Følge, at Baronen paa Søholm frir Dagen efter. Dronningen af Saba i sin østerlandske Pomp, med lille Joakim som Morian, var mer end han kunde staa for. Han faar et hensynsfuldt Afslag, der glider saa let henover hans Tilbud som muligt — men for Ina selv er det forstemmende i flere Dage.

Ferietiden flyver forbi. Lystigheden og Larmen stilner af, og Gæsternes Rækker tyndes ud. Ina

har ventet med at tale om den Plan, hun har lagt med Leo, til de fleste er borte — Flemming med. Hans Stemning overfor denne Sag vil hun helst have pr. Brev.

Marquis'en finder Ideen urimelig. Hans Datter har nok at varetage i sit Hjem — og Folk har hidtil selv kunnet forbinde deres bulne Fingre og passe deres andre Skader. Kan de det ikke mere nu --- fordi vor Tids velsignede Fremskridt gør Mennesker endel udueligere end før — ja, saa kan man enes med andre om at holde en Diakonisse paa Egnen! Det hele staar for ham som en umotiveret Flyvegrille, en „lubie." Af ædel Art, selvfølgelig! Det er en ophøjet Tanke at ville gaa i de Adelskvinders eller Fyrstinders Spor, som har forbundet saarede Krigere og antaget sig Spedalske. Men — disse to Arter af Patienter, egnede for Prinsessehænder, findes nu ikke herude, og denne Atmosfære af Jodoform, Æter med mere, som staar om den moderne Sygepleje, har sænket det hele langt ned under Poesiens Egne.

Det er ikke sig selv, han tænker paa. Var der Tale om at skaffe Ina en Glæde, bar han gærne Savnet af hende under den tre Maaneders Uddannelse. Men han er bange, at det blot vil trætte og angribe hende. „Enfin," man maa haabe, at denne „lubie" vil gaa igen, som den er opstaaet!

Admiralinden og hendes unge er ikke rejst endnu, da Planen omtales. Agnete foreslaar straks selv at være hos Onkel Marquis saalænge. Han er glad ved det — og Ina indrømmer ikke en Gang for sig selv, at hun kunde have noget imod det.

Forøvrigt er flere villige til at antage sig Marquis'en. Admiralinden har omtalt Planen i et Brev til Tante Natalie, og begge Søstre erklærer sig omgaaende rede til at bringe det Offer at komme. Samtidig maa de udtrykke deres Beklagelse over, at Ina, der altid har været saa „nydelig" i sin Opførsel, nu ogsaa er grebet af den forrykte Mening, Folk har nuomstunder, at de skal tage sig noget andet for, end det, Vorherre har sat dem til. De — Nalle og Cille — har aldrig fundet paa at ville være andet end deres Faders Døtre, har aldrig rendt efter anden Gerning end den at hygge om ham. „Og hvor var det ikke velsignet at tænke paa, da man stod ved hans Baare!" —

Tante Jutta finder Brevet saa kønt, at hun endelig maa læse det for sin Niece.

Leo har skrevet til Doktor Munk. Denne er ikke begejstret ved Tanken om at have det han kalder en Luksus-Elev, som der skal tages særligt Hensyn til, og som vel mindre tænker paa at gøre Nytte end paa at pynte sig med den Smule Uddannelse — men samtykker dog i, at hun maa gaa paa hans Klinik i det Fjerdingaar.

Derefter forhører Ina, om Benedikte kan huse hende. Hun faar Svar lidt i samme Aand som Tanternes, om end i anden Form.

København 3. September.

Sødeste I.! Om jeg vil have dig, naar du kommer ind til Byen! Den gyldneste af alle Himlens Stjærner daler ned paa min ringe Tærskel og spørger, om den maa skinne ind til mig! Jubel

over hele Linien! Børnene henrykte! Poul opfyldt af Haab om, at Husvarmen vil smelte dit Hjærte og skaffe ham en Milliondel Gengæld paa hans haabløse Lidenskab. Hvordan jeg blev tilmode, kan ikke udtrykkes!

Men ak, saa kom Rædselen! For det første vil du ikke være hjemme om Dagen — og heller ikke om Natten. (Dit Besøg bliver altsaa i Lighed med det gamle Avertissement: en Kniv uden Blad er fundet. N. B. Skaftet mangler.) Det er den rene Tantaluskval! Og saa kommer endda det værste Donnerschlag: du vil ind for at uddanne dig til Gangkone paa et Sygehus! Dine Mona Lisa-Hænder skal bruges til, reverenter talt, at slaa Bækkener ud! Nej saa vilde jeg dog hellere se dig med Anstand bestige Guillotinen!

Maa jeg spørge, er det alt, hvad han har kunnet paavirke dig til, den sorte Brahmin derude? Saa har jeg et lille venligt Ord at tale med ham næste Gang! Hvorfor skal det være mere religiøst at gøre sig til noget andet end man er skabt til, fremfor at være dette i al Enfoldighed. Eller er det noget „Hvad vi vil'sk," der er faret i dig — saa du finder det nedværdigende for Tanken blot at være Kvinde og hvad dermed følger, men opløftende at blive Bankbud eller Jordemoder?

Skal man selv skaffe sig Føden, kan det være udmærket — men kæreste I., bønhør du heller en af dine mange sukkende Ansøgere. (Ulykkelig Kærlighed kan det jo ikke være, vel? Den rammer aldrig dig!) Den Aften jeg forsøgte at gaa dig lidt paa Klingen, sagde du, at du længtes efter

et stort og grænseløst Krav, fordi du havde saa megen Kærlighed at give. Jeg gentager det, Kære, de store, urimelige Krav har de allesammen bagved og kommer snart frem med dem. Af den Grund behøver du ikke at vrage nogen. Forbarm dig nu over Hertug, Baron — eller Menigmand, om du saa vil, og lad mig i næste Brev høre, at du nøjes med at være Dronning og opgiver Gangkonen!

Men snyd mig alligevel ikke for de tre Maaneder. Lad dig uddanne til endnu større Virtuos paa Klaveret, eller — det var det allerbedste — kom ind at købe Udstyr!

Din længselsfulde Bene.

ES. Gid jeg var Dobbeltgænger og samtidig kunde være Hyrdinde derude for Marquis'en i hans Ensomhed! Skønt jeg har en lille Mistanke om, at jeg i Vinter ikke kommer til at egne mig for det Parti. Hils ham tusinde Gange! — Det var frygteligt, ikke at være med til Tableauerne! Du har været blændende — men hvordan gik det Agnete som Loreley? Det passer da kun med Haaret. Musse har nok været sød som Rødhætte.“ —

Et Par Dage efter skriver Ina til sin Kusine:

Lindeborg 6. September.

Tak fordi du vil have mig, Bene, og for alt hvad kærligt du skriver!

Nej, med at være Dronning kan jeg ikke nøjes, men „Gangkone“ ansøger jeg foreløbig ikke om at blive — lader mig blot uddanne dertil, fordi

jeg ikke kan undvære at gøre en Smule Nytte. Pastor Lindner har ikke direkte nogen Del i Planen. Leo Falk har egentlig lagt den. Han finder, at jeg hidtil har ført en ret unyttig Tilværelse. Og det er sandt nok — men den har du aldrig haft nogen Indvending at gøre imod. Tror du, den var religiøst berettiget?

Benedikte — jeg har ikke vidst af at have Medmennesker! Jo, jeg holder af Jer allesammen, jeg elsker Marquis'en — som om jeg var hans Moder, havde jeg nær sagt! Men dog har jeg syntes, at det eneste Menneske, som var til, hvis Sorger og Glæder var afgørende for hele Tilværelsen, hvis Hjærteslag burde bevæge Jorden — det var mig! Den eneste skrigende Uretfærdighed var den, at alt ikke gik efter mine Ønsker. Derfor var jeg hjemfalden til den haabløse Kedsomhed, man altid maa ende med at føle ved sig selv.

Men nu finder jeg, at Smedens lille skævøjede Oline, der græder, som om hendes Hjærte skulde briste, over den Killing, hendes Fader vil drukne, er ligesaa betydningsfuld for Verdensløbet som jeg. Synes du ikke, at det er Vinding? Og det er jeg kommen til at indse, fordi jeg har faaet Øjnene op for noget langt større endnu.

Men naar man først har faaet Medmennesker, er det uundgaaeligt at tage sig lidt af dem. Jeg vil jo ikke forsømme nogen for det — som Tanterne Nalle-Cille truer med, at jeg kommer til. Foreløbig tager Agnete min Plads — skal synge for Marquis'en og lade sig kurtisere af Jagtherrerne

— men jeg skal nok selv udfylde den, naar jeg vender tilbage.

Nej, det er for trivielt, at der altid skal være ulykkelig Kærlighed med i Spillet, naar en Kvinde vil tage sig noget fornuftigt til! Men at nogen kan være assureret imod den, tror jeg dog ikke. Selv den skønne Fru Hilleborg, som du var saa opfyldt af, døde jo, fordi hendes egentlige Følelse ikke blev besvaret — eller blev det for sent.

Og desuden — der er jo flere Arter af ulykkelig Kærlighed. I Reglen tænker man kun paa den totalt uigengældte. Den er vel en Kvinde med lidt ydre Fortrin ikke saa udsat for. Men — var det ikke nok saa ulykkeligt, hvis hun lejlighedsvis kunde paavirke den Mand, hun elskede, erotisk — og dog selv indsaa, at hun kun fik Sansernes fladbundede, upersonlige Svar paa sit Hjærtes dybeste Følelse! Jeg synes, det var nok værd at klæde sig i Sæk og Aske og pleje Spedalske for at undgaa dette!

Ja, jeg sagde den Gang, at jeg ventede paa en, der kunde stille bundløst Krav til min Kærlighed. Men det falder ingen paa, uden den, der selv elsker grænseløst — derfor maa han blive ved med at være den, der ikke kommer.

Vilde jeg nøjes som de andre, baade med at faa og give smaat, kunde jeg selvfølgelig nok blive gift — selv om jeg ikke har de mange Friere, du formoder. Det vilde gaa godt — maaske endda fredeligere end hvis der var den store Indsats — og der er noget praktisk, naturligt og umiddelbart tilfredsstillende ved Ægteskabet, som i svage Stun-

der kan blive til en Fristelse. Jeg har selv følt den. Men foruden at jeg vilde forringe min Personlighed derved, skære min egen Flugt midt over — altsaa en Art Selvmord — vilde jeg øge den almindelige Samfunds-Forvirring. Thi hvis den, der bryder et Ægteskab, forsynder sig mod Samfundet, tror jeg, at den, der indgaar og pænt gennemfører et af de meningsløse, gør fuldt saa megen Skade! For mig blev det en Falliterklæring, som jeg beder dig ikke ønske mig.

Nej, du maa tjene mig med at indse, at Gangkonen i læmpelig Form bliver det bedste for mig. Jeg slipper hende ialfald ikke. Og lukker du ikke din Dør for mig af den Grund, kommer jeg og banker paa den tyvende.

Det er umaadelig svært at rive sig løs fra Skove, som begynder at gulne, fra ren, glasklar Luft, store, brogede Blomster og smaa perlende Slør over Græsset! Men det uddyber vist at savne.

Paa Gensyn! Og Hilsen til alle Kære!

Din hengivne Ina.

Der er et Sted, hvor Ina møder fuld Forstaaelse for sin Plan. Præsten og hans Moder finder den begge udmærket.

Pastor Lindner siger, det gaar mer og mer op for ham, at skal man vinde Indpas hos Mennesker for det højeste, maa man begynde med at antage sig deres ydre Savn og Plager. Derfor

har Lægemissionen blandt Hedninger ogsaa Fremtiden for sig.

Og selv føler han, at det er de Husbesøg, hvorunder han kommer ind i sine Sognebørns Forhold og efter Ævne søger at mildne og trøste, som skal oplade Hjærterne for ham og skaffe ham den Forstaaelse, han havde haabet at vinde fra sin Prædikestol: „Nu ser jeg, at det naas kun ad en Omvej. Jeg maa ogsaa først lære at tale de Menneskers Sprog, før jeg kan tænke paa at faa mindste Indflydelse.“

„Ja,“ siger Ina „det kan være godt, at De lærer det. Men De vil glemme det igen, hver Gang De staar paa Prædikestolen — og det er endnu bedre. For dér skal De tale Deres eget Sprog, det, som er betroet Dem. Og er der ikke Øre for det her — saa maa De søge andetsteds hen.“

Præstens Moder er ikke ganske af den Mening. Ansvaret for sin Forkyndelsesmaade kan man dog ikke lægge over paa Vorherre — og meget kunde der vist være at ændre. Hun tager moderligvarmt Afsked med Ina; hun er en af de faa, der ikke føler sig altfor imponerede til at kunne være hjærtelige overfor Kammerherrens kongelige Datter.

„Lad mig nu se, De tager ordentlig fat med de to pæne Hænder“ siger hun og omfatter dem med begge sine. „De andre maa ikke bestyrkes i den vrange Opfattelse, at Kristendom gør upraktisk. Det er maaske fejl af mig — men en troende Kvinde, som er udygtig, staar for mig som lidt af en Uting.“

Ina ler og lover, ikke at være en Uting derinde.

„Men bild Dem nu heller ikke straks ind — især hvis Gerningen falder Dem svær, — at De helt bør vie Dem til den, blive rigtig Sygeplejerske eller Diakonisse. Det skal ikke alle være. Gud har aldrig sat os paa en tilfældig Plads. Derfor skal vi tænke os tre Gange om, før vi forlader den.“

Idet Pastor Lindner følger Ina ud til Vognen, stanser hun: „Jeg ved egentlig ikke, om jeg søger at „vinde Indpas hos Mennesker for det højeste,“ som De siger. Jeg tænker kun paa at hjælpe dem lidt i ydre Henseende. Men er det dog ikke ogsaa at praktisere Kristendom?“

„Jo, selvfølgelig,“ siger han. „Det er ganske fejl at undervurdere den ligefremme Barmhjærtighedsgærning. Vi kan blot ikke nøjes med den — fordi vi har meget mer at bringe.“

„Men det ved jeg ikke, hvordan jeg skulde bære mig ad med.“

„Saa skal De ogsaa lade det bero,“ svarer han. „Der er kun en Maade: selv at trænge dybere ind, tilegne sig mer og mer af det skjulte Liv i Gud, til man ikke kan beholde det for sig selv. Først da kan man bringe det troværdigt til de andre. — Men nu ønsker jeg Dem Velsignelse over Deres forberedende Arbejde — — Det er sandt, jeg har jo noget at bede Dem om! Det er et meget stort Ønske hos mig, at De vilde spille Orgelet ved Gudstjenesten.“

„Jeg!“

„Ja, synes De Skolelæreren gør det saa tilfredsstillende?“

„Nej, men hvad Folk gør daarligst, slipper de altid nødigst! Og desuden“ — desuden kunde det virkelig ikke falde hende ind!

„Da træffer det sig dog saa heldigt, at han helst vilde være fri. Jeg mener ikke hver Søndag, men en Gang imellem. For mig vilde det være en stor Glæde — nej, mer. Jeg er tidt saa modløs, før jeg gaar op paa den Prædikestol. Og det hjælper just ikke paa Vingeslaget, at faa den Salme, der gaar forud, spillet ude af Takt, Fortegnene glemt, eller lignende. Kunde De ikke i København søge den Smule Vejledning, De vil have nødig?“

Hun smiler lidt: „Smule Vejledning til Orgelspil! Men jeg skal prøve, om jeg kan faa en Organist til at give mig Timer om Natten. At sige de Nætter, jeg ikke vaager — for det skal jeg jo ogsaa prøve. Saa maa jeg øve mig paa den Tid af Døgnet, som ikke findes.“

„Ja, det er meget forlangt, jeg ved det! Men,“ føjer han hurtigt til „det er jo det, De ønsker.“

„Ja“ — hun bliver alvorlig, „jeg hader smaa Fordringer — maa være under stort Krav.“

„Nu tror jeg ogsaa,“ siger han, „at Deres Liv er kommet ind under det store Krav. Det, som skal forvandle, fylde det — og lede det ud imod Maalet.“

II

Vintermorgen over hvid, hvid Skov . . .

Der er faldet Sne for en Tid siden, og Jorden bærer endnu dens bløde, rene Lag, som Træerne snart fik rystet af sig, saa de stod sorte og nøgne som før. Igaar var det ved at slaa om til Tø, men Kulden sejrede. Da Solen stod op idag og spredte den isnende Taage, der skjulte Skoven — da var Træerne glitrende hvide af Rim.

Rytteren, som kommer henad Skovvejen paa en kraftig, gul Hest, stanser med et — og holder ganske ubevægelig. Man faar ikke det fulde Indtryk af den hvide Morgen, hvis man bryder dens Stilhed. Han drager Vejret dybt, medens han ser sig om — som om han ikke blot vilde tage Skønheden ind med sine Øjne, men ogsaa indaande den af fulde Lunger.

Den blændende, dunbløde Grund for hans Fødder blaaner hen under Træernes Skygge og staar om de slanke Stammer som et gnistrende, stivnet Bølgeskum. Buskene ligner hvide Koraller, der gror paa stille Havbund. Granerne ranker sig lidt mørkere, skinner mat som oksyderet Sølv. Krattets fjærnere Hvidhed er let og taaget som et Slør med Lyn imellem af ædle Stene.

Skoven er brudehvid — men den staar ikke Brud. I Foraaret, da Solen krystede den i sin luende Favn, medens tusind Fugle sang sig øre af Elskov — da var der Bryllupsfærd i Skoven. Da brast Livet i ellevildt Mylr frem af dens brune, soldampende Skød . . .

Men i Efteraaret dalede de sidste Rester af Liv og Glæde til Jorden. Visne, døde.

Dette er som Forklarelse efter Døden. Vintersolen, hvis Straaler glider ind i al Hvidheden, rører ikke ved Skoven — røver intet af dens Dejlighed, smelter ikke dens mindste Fnug. Beskuer den blot — i klar og inderlig dvælende Ro. Og hvor dens skinnende Blik falder, faar den et tyst og lysende Genskær til Svar . . .

Hver eneste nøgen Gren, hvert frostsvedent Straa, hvert forkullet Blomsterbæger paa sin ranglende tørre Stængel er ganske dækket af Straalenæt, randet med Glorie af hvide Glimt — bevaret i sin Form og dog omskabt til en ny, hemmelig og glansfuld Vækst. Staar som i indadvendt, tindrende Glæde over sin egen og de andres Herlighed.

Og al den skære Lydløshed er som en Anen, en Forventning, der næppe tør drage Vejret — —

Umærkelig sagte drysser, drysser smaa Blink og Gnister ned fra alle Grene — daler mod Rytterens lyse Haar og mørke Dragt som et blidt Forsøg paa at faa ham med ind i Hvidheden. Han sidder urørlig og ser paa de fine Fnug mod sit Ærme. Hvorlænge kunde det vel vare, til de

fik dækket ham? Til han, som er det mørke Punkt herinde, blev skinnende hvid som Skoven? . . .

— Da han rider ud, med Markernes blændende Flager til begge Sider, ved han ikke, hvor længe han har holdt stille i Skoven. Foran ham, langt ud i Synsranden, hæver sig et velbekendt Taarn bag et Brus af hvidt — og i skarpt Trav jager han nu frem imod det.

Op igennem Alleen og ind i Gaarden, hvor en Staldkarl tager sig af Hesten — saa gennem det lille, pudrede Anlæg til Geheimeraadens Længe.

I Døren staar en slank og spejdende Skikkelse, som vinker ad ham med oprakt Haand. „Aa Leo, det var dejligt du kom! Her er hele to Blodforgiftninger — jeg haaber ikke af de slemme — og en stakkels lille Ørepine. Jeg var ligeved at skulle dryppe ham med varmt Glycerin for at se, om det ikke kunde lindre.“

„Ja, Klokken er nok ogsaa over ti. Jeg blev opholdt —“

„Af en Patient?“

„Nej, det var — — Aa ja, den Skov er næsten ikke til at komme igennem idag!“

Hun ler — baade af Aarsagen til Forsinkelsen og af den halvvrede Tone. Han gaar med hende ind i den lille Gang og hænger sit Overtøj.

„Nu skal du først ind til mig og have din Kop The,“ siger hun. „Jo, du skal! Tre Minuter — ved du hvad! Dine Hænder er ogsaa for kolde til at røre ved Patienterne.“

Salig Geheimeraaden, en af Slægtens mere hæderkronede Repræsentanter, byggede i sin Tid Læn-

gen. Egentlig ret meningsløst — ialfald uvist af hvad Grund. Kanske til de fremmede Herskabers „Lakajer“, som overnattede paa Lindeborg. Hvis han kunde se, hvordan den nu er indrettet, og hvortil den benyttes, vilde han sikkert være blevet højlig overrasket og næppe paa nogen behagelig Maade. Hans store Paryk vilde have dirret under en misbilligende Hovedrysten. Den Slags Ting kunde man dog aldrig være faldet paa i hans gode Tid, hvor Folk endnu ikke var helt besatte af saa galne Ideer.

Ina lod begynde paa Reparation og Omordning, inden hun tog til København, har ledet alt derfra og anskaffet hele det nødvendige Udstyr derinde. Hendes Fader mente en Gang at burde henlede hendes Opmærksomhed paa, at hun i den Anledning gjorde vel ubegrænset Brug af hans Pung. Men hun svarede, at Udstyr til hende vilde være langt kostbarere end til Længen, saa han maatte være glad ved, at der foreløbig kun var Tale om den. Det maatte han indrømme — og lod hende som altid more sig for saamange af hans Penge, som hun behøvede.

Fra Gangen, der er lysmalet som alt det øvrige og forsynet med en Mængde Knagerækker, fører en Dør tilvenstre ind til Inas private Værelse, møbleret med orientalske Kurvemøbler. I Baggrunden er en Alkove, med et flammende broget Draperi for. Der skifter hun Dragt, naar hun kommer ned, og inden hun gaar op igen; dér hænger hendes Lærredskjoler og store Forklæder.

Derfra fører en Dør ind til et lille Soveværelse

med en hvid, opredt Seng. Tanken er en Gang at kunne overlade en Sygeplejerske disse Rum som Lejlighed, men foreløbig er Sengen god at have ved Haanden. En af de Ventende kunde befinde sig ilde, Doktoren kunde efter en Undersøgelse eller Incision ønske, at Patienten skulde hvile der en Dagstid.

Tilhøjre for Gangen kommer man ind i det store Venteværelse. Paa den bageste Væg i en Nische staar et Harmonium med den Thorvaldsenske Kristusfigur over. Et Par Aftener om Ugen benytter Pastor Lindner Lokalet til Kone- og Ungdomsmøder og hveranden Søndag til en lille Børnegudstjeneste. Paa Væggene er der smukke og glade Billeder; paa Bordet ligger illustrerede Blade og Hæfter, som fornyes hver Uge.

Derefter kommer Doktorens Konsultationsstue med Skrivebordet i Vinduet og Glasskabet med Flasker, Instrumenter og Forbindsager. Herfra har han atter Udgang til det lille Køkken. Et Køkken maatte der jo være! Der skal skaffes kogt Vand i en Haandevending, der skal laves en eller anden Drik, der skal koges Mad til en syg eller til en Barselkone. Derinde staar altid store Daaser med hjemmebagte Kager til Patienter, der kommer langvejsfra, og til Børnene — der ofte maa lokkes til Medgørlighed overfor et eller andet slemt med Løfte om en af Kagerne til hver Haand. Der staar The, Kaffe, Kakao, der ligger Citroner, der staar Saft i Flasker, Frugt- og Vingelé i smaa Glas, som straks kan medgives ubemidlede Patienter, hvem det foreskrives.

Da Leo Falk Nytaarsdag kom ridende til Lindeborg, hvor han var bedt til Middag — og først blev ført over til den fuldt oplyste Længe for at tage den i Øjesyn, maatte han indrømme, at hans Forventninger var langt overtrufne, og at hele Indretningen noget nær grænsede til det ideelle.

Siden da har Længen været i Brug i tre, fire Uger. Konsultationerne finder Sted hver Mandag og Torsdag i Morgentimerne, men Doktoren mener, at man kommer til at tage Lørdag med, da Folk ganske anderledes strømmer til Lindeborg end til hans Enkesæde.

I et Hjørne af Inas Stue er Thebordet dækket med den brogede Dug og de store tynde Kopper med de røde Hanke, som skaber godt Humør efter Doktorens Sigende. Leo Falk tømmer sin og spiser et Par Kager til, medens Ina holder Uret hen for ham og viser ham, at de tre Minuter kun er overskredne med et. „Og et halvt," siger han og staar op.

Da de kommer ud i Gangen igen, staar der en Dreng — med et ikke ulasteligt Lommetørklæde bundet skraat henover Ansigtet — ledet af en mindre Søster, som agerer Mor, og holder fast om hans rødblaa, valne Haand med sin dito. Begge snøfter stærkt paa Vej til Graad — af Kulde eller Benauelse.

„Hvad er der ivejen med Knægten?" spørger Doktoren muntert.

„Han haar foet noet i Øjet," siger den lille moderlige med langsom og alvorlig Grundighed. „Ded haar pint han hele Natten."

Drengen snøfter lydeligere ved den Beskrivelse, men forholder sig tavs — aabenbart ud fra den Anskuelse, at en Patient ikke selv kan afgive Besked.

„Det skal vi nok hjælpe ham for“ — Doktoren klapper ham paa Hovedet. „Det er jo fra Brændehandlerens, ikke sandt? Hvordan har Mor det?“

„Hun haar' et skidt,“ siger Pigebarnet med samme koneagtige Alvor og en lille barnlig, forskræmt Snøften ind imellem. „Ded sto'er for Brystet.“

„Kom nu ind i Varmen,“ siger Ina, som ser paa de valne Fingre. „I har jo haft en lang Vej at gaa i den Kulde. Og Brændehandlerens Børn, de skulde da allermindst fryse. Saa skal I nok hver faa en Kage siden.“

Hun leder dem ind i Venteværelset, medens Doktoren gennem Køkkenet gaar ind i sin Stue for at trække i den hvide Kittel og begynde sin Modtagelse.

Kort efter er den i fuld Gang. Ina er snart inde i Konsultationsstuen hos Leo, snart i Venteværelset, snart i Køkkenet med en Besked til Marie Stuepige. Som den gladeste og mildeste af Pigerne er denne sat til at passe Længen og er ligesaa opfyldt af Gerningen dernede som sin Frøken. Kun forstemmer det hende, at den stadig benævnes efter Geheimeraaden — om hvis Følelser overfor den hun dog ikke har nogen Anelse — og hun finder det underligt, at Frøkenen ikke kalder den „Inas Lyst“, „Haab“ eller „Minde“. Det faldt saa kønt og passede da meget bedre.

De to „Blodforgiftninger“ undersøges og viser sig blot at være ondartet Bullenskab, den ene i en Taa, den anden i en Finger. Det er snart gjort at faa skaaret og forbundet begge. Det betændte Øre dryppes og ombindes, og Ina fører saa den stadig stumme „Brændehandler junior“, som Doktoren siger, ind til Behandling.

Den mindreaarige Mor holder endnu krampagtig om hans Haand, skønt Ina med en Billedbog har villet lokke hende til at slippe — men den kone-agtige Ro gaar af hende, idet Doktoren løser Tør-klædet, og hendes Snøften munder ud i vild, hjælpeløs Graad, som Broderen pligtskyldigst stemmer i med.

Ina tager varligt, men fast om hans Hoved med sine stærke, hvide Hænder og taler hele Tiden beroligende til ham, medens Doktoren behændigt krænger Øjelaaget og faar befriet ham for den lillebitte, men skarpe Stenflis, der har pint hele Natten. Derefter bades Øjet og faar Borvands-omslag. Og lidt efter trækker Brændehandlerens af, denne Gang uden Snøften, hver med Kager i begge Hænder og Drengen med en Flaske Bryst-saft til den rigtige Mor i Lommen.

Imidlertid er flere nye Ventende komne til. Konsultationen trækker ud over Tiden, og Klok-ken er næsten halvet, inden Doktoren og Ina kan forlade Længen. Den sidste Patient, en lille Pige, der skulde befries for Vegetationer, er lagt paa Sengen, hvor hun har faaet Lov til at græde sig i Søvn, medens Moderen holder Vagt hos hende. Ina minder endnu Marie om, at Barnet, inden

det om Eftermiddagen kommer afsted, skal have Mælk eller kold Havresuppe — derefter slaar hun den store løse Kaabe om sig, sætter den lille Pelshue paa sit mørke Haar og følges op mod Hovedbygningen med Leo.

„Ja, har man kendt Mage til Vejr!“ siger hun, da de kommer udenfor. „Jeg var ligeved at give Længen en god Dag og stryge ud i Skoven paa Joyeuse. — Det er sandt, jeg skal hilse dig fra Doktor Munk.“

„Naa.“

„Han havde bedt mig skrive, naar vi var i Gang, og lade ham faa Besked om alt.“

„Det var virkelig meget forlangt!“

„Synes du? Nu fik jeg et saa elskværdigt og interesseret Svar.“

Det synes ikke at interessere Leo Falk. Efter det Brev han fik fra Doktor Munk i November, hvori denne skrev, at Luksuseleven lod til at skulle lære ligesaa meget i tre Maaneder som de andre i tre Aar, at han aldrig havde truffet en Kvinde, der tog saa fornuftig fat paa alt, og at han allerede nu, hvis han selv blev syg, ikke vilde forlange at plejes af nogen bedre — efter dette Brev, som Leo Falk smed henad Bordet med en vred Latter, synes hans Venskab for den Kollega at være noget kølnet.

Det hjalp ikke, at Doktor Munk føjede til: „Og det er underligt — skønt hun er lidt vel uimodstaaelig, har man dog samme Følelse overfor hende, som man har overfor en andens Kone, hvis man er et hæderligt Mandfolk: at det er

altsammen ikke til for En. Derfor tager man sig selv i Nakken og giver sig ikke Lov til at blive forelsket i hende.“

Det var selvfølgelig en meget rigtig Opfattelse — men det var ikke frit for, at dens Rigtighed stak som en Brod. Derfor virkede den ikke forsonende.

„Marquis'en har nok ønsket at faa Frokosten ind i Bibliotheket — foran Kaminen,“ siger Ina, medens hun gaar med Doktoren op ad den brede Trappe. „Lad os se ad.“

I Bibliotheket har Marquis'en faaet opsat en rigtig fransk Kamin — smuk og upraktisk — foran hvilken han sidder og „forstaar Ildtilbedelsen“, medens det store Rums Opvarmning besørges af en upaaagtet, men vederhæftig Kakkelovn i det modsatte Hjørne. Paa kolde Dage, og naar der ikke er Gæster, elsker han at faa det firkantede Egetræsbord paa Søjlefødder skubbet hen foran Kaminen og dækket til Frokost.

Dér modtager han nu sine to „Menneskeheds-Velgørere“ og haaber, at de har faaet lige saa megen Appetit som han til Hallands farcerede Tomater og kolde Høne i Gelé.

Marquis'ens Følelser overfor sin Datters Syge- og Fattigpleje-Virksomhed er undergaaede en behagelig Forandring. Den poetiske Belysning, hvori han straks kun tildels formaaede at se den, har nu taget Overhaand og er bleven permanent, efter at han har opdaget, at hun er fuldt saameget Dronning nede i den lave Længe mellem Patienterne som ovre i de høje Sale hos ham.

Benedikte, som var der i Julen, med Mand og Børn, havde Ret, da hun sagde: „Nu er jeg ganske forsonet med den Ide. Ina er ikke steget ned fra Tronen, hun har bare udvidet sit Rige.“

Hver Gang der kommer Fremmede, ønsker Marquis'en ogsaa, at de skal se Længen, som han benævner „Inas Domæne“. — „Her færdes hun,“ siger han, „som en Blanche de Castille, en Elisabeth af Thüringen. Alt, hvad mit Køkken og Fadebur rummer, bæres herover og deles ud. Jeg kommer snart til at sulte! Men vilde jeg søge at hæmme hendes Rundhaandethed og stansede hende en Dag for at spørge, hvad hun nu igen bar herover under sin store Kaabe, vilde hun svare „Roser, Marquis!“ og slaa Kaaben tilside. Og der vilde være Roser — jeg ser dem herfra!“

Kanske har Marquis'en ogsaa en ham ikke uvelkommen Følelse af, at Længen og Gerningen derovre binder hans Datter fastere til sit Barndomshjem — trænger andre Tanker og Planer saa behageligt i Baggrunden. Men dette vedgaar han næppe for sig selv. —

Ina har ikke set sin Fader før nu paa denne frostklare Vintermorgen. Han var ikke fuldt paaklædt, da hun gik over til Længen. Hun lægger begge sine Arme om hans Hals, rækker ham sin Pande og maa høre, hvordan han har sovet.

„Upaaklageligt, „mignonne“,“ svarer han muntert. „Og jeg fik jo straks en Hilsen fra dig ved min Opvaagnen gennem Tonerne fra dit Harmonium. Jeg er glad ved at have det lige over mit Hoved. Der er noget ved disse Toner ovenfra

— — Det var godt at begynde Dagen med gamle Bach! Den bliver vel funderet derved, man staar paa Klippegrund. Hvor er der dyb og bred og klar Mening i de Harmonier! Det er noget andet end disse forrykte moderne“ — —

Han bryder hastigt af og hoster let bag sin Haand. Saa fortsætter han: „Og det var en smuk Tanke, at du sluttede med „Den store hvide Flok“ — — Da stod jeg netop og saa udover alle de hvide Skove. Det var, som om du gættede det! — — Har du lagt Mærke til Rimen, min kære Leo?“

„Jo — jeg tror det næsten.“

„Nej, ved du hvad — man tager to „tomates farcies“ ad Gangen, naar man er en saadan Viking.“

Tre, mener Ina, selv om man ikke er Viking! Hun møder altid med æblerøde Kinder og glubende Appetit ovre fra sin Længe.

— Da Leo Falk rider tilbage, har han atter Markernes blændende Flager paa begge Sider af Vejen — og inde i Skoven er der samme skinnende Lydløshed, samme tyste, glitrende Dryss fra alle Grene mod den skære, blaanende hvide Grund. Men denne Gang stanser det ham ikke — han ved ikke af det.

Der er et Ord, han søger at fastholde, at skille ud fra alle andre han har hørt denne Morgenstund, at faa til at klinge igen: „Det var dejligt du kom, Leo — dejligt du kom“ — —

Men stadig slipper Fortsættelsen med — den hastige Forklaring — skønt han vil spærre den ude

med begge Hænder: „Her er hele to Blodforgiftninger.“ Den skingrer igennem som en haanlig Latter: hele to Blodforgiftninger!

Alle de Gange, han er redet derover og har fundet hende ventende, ivrigt rede til at staa ham bi — hvad har de været andet end Skuffelse paa Skuffelse! Ikke med et Haarsbred har de mindsket Fjærnheden!

Hver eneste Gang tænker han, at idag vil Fællesskabet om Gerningen drage hende nærmere til ham, idag vil han kræve hende ned fra Stjærnerne, læsse saa meget paa hende, forlange saa bydende stærkt, at han faar hende mellem sine Hænder som en af sine Lige. Men jo mer hun gaar ham tilhaande, tjenstivrig og villig til at rette sig efter ham — jo fjærnere skrider hun dog hen over hans Hoved! —

Han rider, rider — gennem al den tindrende Hvidhed, han ikke ser for sine mørke, nagende Tanker. Omgivelserne glider efterhaanden langt ud fra ham — og den store, stærke, voksne Mand, som færdes dér, følger med dem . . .

Han synes blot, der rider en vild og ensom Dreng . . . En vild og ensom Dreng, han kender fra gamle Dage, og som han aldrig har kunnet komme bort fra.

En underlig Dreng! Lidt kejtet, indesluttet og sky . . . Saa til Tider pludselig voldsom, helt ustyrlig. Meningsløst maatte det tage sig ud for de andre. Hvordan skulde andre kunne forstaa, hvordan det er, naar man synes, at alt er stillet forkert for en, at man ikke kan faa sin Ret her i

Verden — fordi der ligger noget og spærrer, som man ikke er Herre over, men som man til Tider maa gøre et afmægtigt og rasende Udfald imod.

Sin Ret — ikke blot til den Jord, det Sted, som var hans, hans eget, i en Kærligheds-Tilegnelse, mod hvilken Broderens tilfældige Førstefødsel intet vejede — men Retten til Livet i det hele, Retten til at blive godkendt og forstaaet af de andre som den, han var, til at faa sin Trang og sine Længsler stillede.

De mente ham det godt, de andre — baade Faderen, den lange, lidt mandhaftige Faster og de to stille, regelrette Søskende. Der faldt ingen onde Ord i Hjemmet. Faderen straffede egentlig kun med et dvælende, forbavset Blik og Faster ved at gaa ud af Stuen med stærke, protesterende Skridt. Man han kunde ikke faa dem nær til sig, han syntes, at de var langt borte fra ham — at alt, hvad han kunde længes efter at sige, maatte falde uden for deres Hørevidde.

Han kunde ikke engang rigtig komme til at lege med Preben og Hertha. I Reglen var det ham, der ikke gad — men imellem vilde han med et føre an. Og da blev Legen saa rent uden Maade vild og støjende, at Fornøjelsen hurtig brast, og at Legen selv gik istykker. Saa blev de to Søskende kede og legede heller uden ham.

Der var en, som havde været anderledes end alle de andre — en, om hvem han ikke vidste stort andet, end at hun havde sagt „min egen Dreng“, sagt det mange Gange . . . Han huskede ikke hvor, han huskede ikke naar — huskede

blot, hvor hun med det Ord kunde tage ham nær ind til sit Hjærte. Men hun var borte, fra han var ganske lille.

Saa blev det Drengens Vane at færdes ene, at strejfe om i Timevis eller ride langt, langt ud paa den sorte Manfred. Der var noget, han søgte — jagende stærkt — han vidste ikke selv hvad. En Tid syntes han, at det var den vide Verden, han vilde naa.

Den var der Tale om i alle Æventyr — men hvor begyndte den? Hvor blev Verden vid? Saa vid, at den havde Rum for En og alt, hvad der hørte med til En? Naar kom man til den Vejpæl, hvis ene Arm bar Paaskriften „den vide Verden“? Eller hvor traf man den rokkende Morlille, som vidste Vejen?

„Den vide Verden,“ vilde hun kanske sige, „hvad vil du dog saa ene ud i den?“

Og han vilde svare — ligesom Æventyr-Jomfruen, der havde alle sine Sorger og Bekymringer med sig: „Jeg er ikke ene, min gode Kone. Jeg har et stort Følge -- I ser det blot ikke. Et Følge af tørstende Længsler, af hungrige Begæringer, af umætteligt Forlangende. Derfor er der ikke Plads til mig nogetsteds — uden hvor Verden er saa vid, at den ingen Grænser har.“

Men efterhaanden længtes han ikke saa meget efter at ride vidt ud som efter at ride dybt ind. Skovene blev ham det bedste af alt. De gemte over noget. Kunde man blot komme dybt nok ind i dem, maatte man kunne finde det. Nu vidste

han bedre, hvad han søgte. Livets Uendelighed var det.

Et Menneske havde en Gang sagt det Ord i hans Hjem — og med det samme syntes han, at Livet i sin Uendelighed, sit Overmaal, sin Urimelighed af Fylde maatte være det, som laa gemt i Hjærtet af de store Skove. Netop saadan, som han længtes efter det med sin urimelige, overmægtige Trang.

Kunde man blot overliste Livets Uendelighed inde i det hemmelige, grønne Skjul — som Jægeren det rystende Vildt! . . . Gribe til og fange — saa favnende stærkt, at ingen Magt paa Jord kunde vriste Ens Arme aabne igen . . . Kunde man knuge Livets Uendelighed ind mod al sin bankende Higen — sænke den ned i al sin gabende Tomhed.

Men hvordan fandt man ind til Skovens Hjærte, hvor Livet laa gemt?

Man maatte trænge gennem Krattet, hvor det var tættest — naa om bag de mørke Graner med det brune Dyb under deres indfiltrede, nøgne Grene, hvor næppe nok en Solstraale kunde liste sig ned, og hvor de mandshøje Myretuer skød frem i Dunkelheden — vade gennem det genstridige Hav af store, sejge Ørnebregner — og endda havde man langt igen . . . Man maatte dybere ind end til den brede Grøft mellem Birketræerne, dybere end til Mosen med det brede Bælte af sorrigfuldt susende Siv og det fjærne, blanke Vand, hvor vilde Kallaer skød frem. Og længe inden man var naaet dybt nok ind, begyndte Skoven at tyndes ud. Det lys-

nede mellem Træerne . . . Snart stod Skovbrynets sidste Stammer sorte og gysende slanke mod bleg-blaa Himmelgrund — — Saa kunde man begynde forfra igen!

Naar Taagen gled hen over Engene eller hvidnede i Ellekrattet, kom samme rastløse Higen over ham til at trænge ind og søge . . . Det Sted, som Taagen slørede, blev jo et helt andet end ellers — ukendt og gaadefuldt. Ogsaa dér kunde Livets Hemmelighed ligge gemt. — —

Længe efter at Drengen var vokset fra de Forestillinger, holdt han af at lade sig falde tilbage til dem igen. Der kom en Tid, hvor han forstod, at den vide Verden og Livets Uendelighed maatte et Menneske søge hos andre. Men dette glippede for ham — — En Verden saa vid, at den kunde rumme ham og hans Følge af Længsler og Krav, opgav han snart at finde hos nogen og endnu mer den Uendelighed af Liv, som maatte til for at stille hans Trang.

Derfor tyede han tilbage til Naturen. Selv om han ikke naaede det, han søgte derude, kunde han dog fastholde Indbildningen om, at det vilde ske. Og der var en tavs og dulmende Skønhed, som han elskede — fordi den aldrig unddrog sig, altid trohjærtet gav alt, hvad den ejede, med begge Hænder — gav sig selv fuldtud.

Saadan havde en Gang en lille Pige været, som Drengen kendte. Blid og glad, ligetil og uden Forbehold. Som hun var, gav hun sig helt — fordi hun selv ingen Anelse havde om, hvordan

hun var. Hun groede sorgløst ubevidst og rundhaandet — som hver Blomst i Enge, hvert Træ i Skov. Og hun var inderlig nærværende hos ham.

Men da hun blev voksen Jomfru og klar over sit eget Værd — da svøbte hun sig i den Utilnærmeligheds Dronningkaabe, som hun aldrig siden aflagde, og gik bort fra ham. Længer bort end nogen anden.

Og ved et bitterlig spøgefuldt Indfald af Skæbnen blev det med det samme netop hende, om hvem al hans stormende Livstrang samlede sig, hende, mod hvem alle hans bundløse Krav var rettede. Ingen i Verden skulde nogensinde faa en Anelse derom. Hun selv allermindst — aldrig, om saa hans Hjærte skulde sprænges derunder! Thi den Følelse, som igennem sin Haabløshed bliver meningsløs, latterlig, den kan man ikke afsløre. Det er nok, at man selv maa se saadan paa den — at man bliver komisk i sine egne Øjne derved.

Det gav Stødet til, at hans Livsplaner undergik en Ændring. En Dag, hvor han som sædvanlig sad og indaandede Juraens tørre Støv — hans Fader havde udset ham til Diplomat ud fra den Antagelse, at en Løve nok kunde lære sig at gaa paa Spindelvæv — kom den Angst over ham, at det, der gjorde saa ondt inden i ham, kunde ende med at gøre ham ond mod de andre. Og for at holde sig god, for at tvinge sig til at være det, kastede han Jura'en overbord og valgte den Vej,

som daglig skulde bringe ham Ansigt til Ansigt med den lidende Del af Menneskeheden.

Da slog det ham, hvor alle, som lider, er ensomme! Hvor de er fremmedgjorte for deres Omgivelser og langt borte fra dem — helt udenfor de sundes og glades Hørevidde. Og hans egen menneskefjærne Smærte og Higen blev til Medlidelse, til levende Deltagelse med de andre. Men deri blev der atter Lindring for ham selv; det friede hans Hjærte for at skrumpe sammen i Bitterhed.

Dog imellem var det endnu, som om den gamle Længsel vilde sprænge alle hans Tanker . . . Da lod han sig hvirvle med af Tonebruset ved sit Flygel — af den Mesters Toner, der syntes ham at rumme den videste Verden og mest maalbevidst at stile mod Uendeligheden.

Eller han lod sin Hest sadle og kastede sig ud igen i Æventyret om den vilde, ensomme Dreng, der red og red . . . Ud mod den vide Verden — ind mod Livets Uendelighed . . .

— Leo Falk er naaet til Skoven, hvor Enkesædet ligger. Han holder stille et Øjeblik, som om han betænkte sig. Men saa bøjer han tilvenstre ind mod de kendte Mure, der tager sig graa og matte ud i al den lysende Hvidhed.

Han føler sig med et saa træt — og han ved jo, at selv om han red aldrig saa dybt ind i Skoven, vil den tyndes ud og vige ligesom alle andre Skove, længe inden han er naaet dybt nok ind i den — —

Thi Æventyret om den vilde, ensomme Dreng, der red ud for at søge, vil en Gang komme til at ende med, at „saadan rider han endnu den Dag idag.“

Pastor Lindner har ikke haft det let i den Tid, der er gaaet. Den Vækkelse, han havde haabet at fremkalde, og hvortil han syntes, at den fængende Gnist brændte i hans Hjærte og paa hans Læber, er udebleven. Han kan ikke slaa igennem.

Vil han tale de andres Sprog fra Prædikestolen, mærker han, hvor Flugten hæmmes derved. Men taler han sig eget Sprog, faar han dem ikke med.

Enkelte Sjæle har han dog vundet — mest ved Husbesøg og Aftenmøder — og det synes, som om Damerne paa Egnen har faaet en stærk Tilbøjelighed til at lade sig paavirke af den unge Præst — til ikke ublandet Glæde for ham selv.

Hofjægermestens meget yngre Frue var den første, der lod sig gribe og søgte ham tidlig og silde for at tale med ham om sin Tro, sin svage, spirende, endnu ikke befæstede Tro. Naar der ikke var mer at sige om den, havde hun altid Mandens og de lange Stedsønners Vantro at falde tilbage paa. Emnet var endeløst — og Præsten gik kun nølende ind paa at høre derom. Han syntes, at han kom i et falsk Fortrolighedsforhold, som var ham imod — og han havde kanske ogsaa en dunkel Mistanke om, at Hofjægermesterindens

egen Tro ikke havde saa stort mere Værd end Mandens Vantro.

Efter hende begyndte de andre Damer en efter en at lade sig religiøst bevæge af Pastor Lindners Forkyndelse. Og alle følte de med det samme en saa overvældende Trang til at strikke Strømper til barfodede Børn og række Syge „en Læskedrik“, at Præsten var ved at fortryde, nogensinde at have nævnt, at Troens Gennembrud maa sætte Frugt i Kærlighedsgerninger. Thi der skulde hentes Raad hos ham angaaende alt, og Damerne mente intet at kunne foretage uden at have faaet Anvisninger ved Møder afholdte i hans Hjem. Da hans Moder tilbød sig at lede disse, svaledes Iveren dog en Del. Og efter Nytaar drog de fleste fra Strømpestrikning og Læskedrik til Hovedstadens mere verdslige Glæder — hvad Præsten følte som en ikke ringe Lettelse.

Ina og hendes Længe er blevne — og det er det bedste af det hele. Det Sted, som skygger over en saa forgrenet Virksomhed, og hvor Gerningen stadig udvides, er for Præsten som en Oase i Ørken. Ina forbavser ham. Hun er saa helstøbt i alt hvad hun gør, saa offervillig! Selv det, der maa falde hendes forfinede Natur svært, gør hun saa roligt og selvfølgeligt, som om det slet ikke kunde være andet — og som om hun søgte at undgaa, at andre kom til at tænke over det.

Naar Pastor Lindner husker den blege, menneskefjærne, livslede Dronning med det lange, hvide Silkeslæb fra den første Aften — og nu ser Ina

med stort Smækforklæde og røde Kinder bøjet over sine Forbindsager, rumsterende mellem Kogekarrene i sit lille Køkken eller af og til spillende Harmoniet ved hans Aftenmøder saavelsom Orgelet i Kirken — da fatter han næppe, at en saadan Forandring er mulig paa den korte Tid.

Og hele det Arbejde i Længen er taget op uden et eneste forberedende Møde sammen med ham. Ina er saa dejligt fri for personlige Hensyn eller Bagtanker. Hun gør dette ene og alene, fordi Guds Kærlighed har rørt ved hendes Hjærte.

Da Præsten en Gang berører sin Glæde herover for hende, svarer hun: „Ja, saadan er det kommet“ — betænker sig saa og føjer til: „Men hvem kan sige sig fri for personlige Bagtanker!“

Pastor Lindner maa le. Aa, jo, her kan han svare for det! Han ved det gennem den ubedragelige Følelse af Tryghed og Frihed, han har overfor hende. Og mer endnu maaske gennem den lille Skuffelse, det dog straks har været for ham — men det gør han sig ikke helt klart.

Han er glad for Ina ud af sit Hjærtes oprigtigste Mening. Desmer forstemmer det ham, at Doktoren forlanger altfor meget af hende! Heri er Præstens Moder enig med ham. Der er ingen Mening i det. Ina kunde en Dag med rette blive træt — og saa opgive det hele.

Planen om at faa Sygeplejerske herud, som Leo Falk straks var saa ivrig for, synes at være stillet i Bero. Han finder aabenbart, at naar han kan overlæsse Ina, som han nu gør, kan den anden undværes.

Det er ikke blot ved Konsultationerne i Længen, han vil have hende med; der bliver fler og fler syge, hun skal tilse — for ham eller med ham. Og mange urimelige, anstrængende Ting lader han hende gøre.

Det er dog for Eksempel altfor galt, at hun sammen med Brøndgraverenken skal slæbe paa dennes sekstenaarige, tuberkuløse Dreng, fordi han gerne vil ud af Sengen for at faa den redt, og ingen af Naboerne tør give den Haandsrækning. Naar Menigmand først har faaet Angsten for Smitten ind i Kroppen, kan den jo antage meningsløse Dimensioner. Det er kønt af Ina, at hun straks tilbyder sig, og rigtigt maaske, hvad hun siger, at naar de andre ser, at Kammerherrens Datter tør, vil de ogsaa faa Mod. Alligevel burde Falk ikke være gaaet ind paa det; der maatte kunne findes anden Udvej, saa hendes Kræfter blev skaanede — til alt det meget, som hun alene kan varetage.

Præsten træffer en Dag sammen med hende hos den syge. Han skal dø, Brøndgraverens Dreng, og Pastor Lindner vilde gerne vende hans Tanker en Smule opad. Men Lars er noget tunghør paa det ene Øre; Præsten kan aldrig huske hvilket — men synes, at det altid er det Øre, som vender imod ham, hver Gang han vil røre ved de alvorlige Strænge. Saa ser Lars sløv ud, og Moderen siger: „Ja, nu er Præsten igen omme paa den gale Side.“ Men en Gang haaber han at komme paa den rigtige — den, hvorfra der er Vej ind til Øret og til Hjærtet.

Ina kommer, medens Præsten er der — og skal have Lars hen paa Slagbænken for at faa Sengen frisket og redt. Hun har Vindruer med til den syge. Pastor Lindner tilbyder straks at bære istedetfor hende; men Lars synes at have mere Tiltro til hendes Haandelag. Hun er vant til at tage fat om Skuldrene.

Saa vil Præsten dog skaane Moderen for at bære — men det finder hun endnu værre, end at Frøkenen hjælper til. Der gaar noget af Præstens Værdighed i Løbet ved at han vil gøre Nytte. Endelig faar han Lov til at tage fat ved Benene — og det viser sig, at han gør det langt bedre end den lille, svage Enke. „Lig nu bare stille og lad dig bære, Lars," siger Ina opmuntrende. Og det gaar helt udmærket.

Lidt efter bærer de Patienten hen i Sengen igen. Præsten føler, at Lars er kommet i et nyt Tillidsforhold til ham paa den Vej over Gulvet Skulde han nu være paa den rigtige Side?

„Ja, det gik jo, Lars," siger han. „Men der var dog en, som kunde bære dig bedre."

Den syge hører spændt efter.

„Vi er nogle Stympere til det," bliver Præsten ved. Lars ryster ivrigt paa Hovedet. Nej, det var dog en Skam at sige! — „Ja, vi kan bære dig fra Sengen til Slagbænken og tilbage igen.. Men vi kan ikke bære dig bort fra noget af det, der gør ondt — ikke bort fra noget af det, du kan blive angst for, naar du ligger vaagen om Natten."

Nej — det var da nu ogsaa saa meget forlangt!

„Og vi kan endnu mindre bære dig bort fra noget af alt det, du ikke kan lide at tænke tilbage paa — men som nok skal indfinde sig af sig selv, saa du maa huske det. — — Og det er dog det, du havde nødig. Men jeg ved En, som kan det. Ja, nu vil jeg ikke sige hans Navn — det kan du selv finde ud af. Jeg vil kun sige, som der blev sagt til dig før: lig nu bare stille og lad dig bære, Lars! Giv dig over i hans Hænder, som jeg mener, og lad ham komme til — som du gjorde før, da vi tog dig. Saa skal du se, hvor han kan bære dig!“

Lars svarer ikke noget, men Præsten kan se, at han har hørt det. Moderen siger heller intet om den gale Side. Hun giver sig blot til at græde — som det mest passende, naar Vorherre føres paa Tale.

Pastor Lindner følger Ina op mod hendes Hjem. „Man under jo den stakkels Dreng enhver Lettelse,“ siger han. „Alligevel synes jeg, De burde skaane Dem selv lidt. Doktor Falk er lovlig rask til at overlæsse Dem.“

Ina løfter sit Hoved med den gamle, fornemme Rejsning. „Heller misbrugt end ubrugt!“ siger hun. „Saalænge min Fader ikke klager, har det ingen Nød. Det er kønt af Leo, at han ikke synes, der kan gøres nok for hans fattige Patienter. Jeg vilde ikke have det anderledes.“

Præsten synes dog, at Falk ødsler med hendes Kræfter og Helbred.

„Ja, hvad saa!“ siger hun træt. „Det er jo ikke for sig selv, han kræver noget af det.“

„Nej, det manglede da blot!“ Pastor Lindner føler lidt Forstemthed overfor Lægen. Ikke blot fordi han trætter sin smukke Slægtning ud, men ogsaa fordi han saa selvfølgeligt og totalt annekterer hende. Og det var dog ham, Præsten, som gav Stødet til hele den Offervillighed, som Falk nu trækker de store Veksler paa.

Det er ved Solnedgang paa en skyfri Vinterdag. Vejret har holdt sig koldt og klart i længere Tid. Himlen er lysende svovlgul, med dybe, orangefarvede Strimer mod Vest. Den snedækte Jord strækker sig aandeagtig bleg i det stærke Aftenskær.

De er stansede og ser ud over de hvide Marker mod den fjærne, luende Himmelrand. „Der kan naturligvis komme det gode ud af det,“ siger Præsten eftertænksomt, „at jo mer han ser Dem yde — glad og villig, over Ævne om det skal være — jo mer kan det blive til et Vidnesbyrd uden Ord for ham selv om den Magt“ — —

„Det kan det aldrig blive“ — Ina taler hurtigt og bestemt. „Dertil er det, jeg yder, ikke nær godt nok! Og Doktor Falk kan aldrig paavirkes af noget andet Menneske.“

„Ikke det?“ Præsten slaar Sne løs med sin Stok. „Kan De huske, at jeg fortalte Dem om Per Olsens Uimodtagelighed? Forleden sad jeg der og prøvede paa at tale til ham. Konen mente, at det trættede ham, men han sagde: „Lad kun Pastoren tale — det skal han jo! Det er Præstens Bestilling og Skyldighed at skulle tale om Vorherre og om Synden og om alt det, som

en anden en aldrig har mærket noget til. Det maa vi finde os i!“ — „Aldrig har mærket“ — sagde jeg. „Hvor De maa have det godt, Per Olsen! Saa er Deres Børn altid artige og Deres Kone altid mild?“ — „Hvad for noget! Nej, det er langt fra, Gud bedre det!“ — „Naa ja, saa har De dog mærket lidt til Synden — til de andres ialfald. Og hvis De mener, at Gud skal bedre det, maa De da ogsaa have en lille Fornemmelse om ham.“ Han svarede ikke noget — men vil De tro, at næste Gang sagde han straks: „Ja, lad mig kun høre lidt mer om de Dele — for dem kan vi jo dog ikke slippe udenom.“ Og nu ved De ikke, hvor jeg har Glæde af ham! Jo — hvert Menneske har et aabent Sted, hvor man kan røre ved ham. Det gælder blot om at finde det.“

„Men det Sted finder aldrig nogen hos Leo Falk,“ siger hun — lidt utaalmodig over Historien.

„Hvorfor ikke?“

„Fordi han har anlagt sit Liv paa, ikke at have med andre at gøre. De kan ikke komme til at bringe ham noget.“

„Min Mor vilde sige: det er blot fordi ingen rigtig har forsøgt derpaa.“

„Hans egne Søskende maa dog vide Besked. De siger det samme. Doktor Falk synes saa ligetil — aaben paa en Maade. Men han sidder gemt bag en syvdobbelt Mur — med Naturen, sin Musik, sine Hunde . . . Der kommer ingen Mennesker ind; de forstyrrede ham blot!“

„Tror De? Tænk dog, hvor han er optaget af sine Patienter!“

„Ja, de er Genstand for hans Omsorg — men de skal jo ikke yde ham noget. Mod Børn er han ogsaa god. Jeg husker ham som en stor, stærk Ven, der altid kunde hjælpe og beskytte. Men voksne Mennesker, som er hans lige — dem holder han ude fra sig!“

Det gule Aftenskær flammer langt ind i hendes Øjne; hun ser frem for sig som i dybe Tanker: „Ingen ved, hvor Leo Falk staar, aandelig talt,“ siger hun. „Og jo videre han var naaet — jo mindre fik man det at høre. Men hvis han endnu ikke har haft sit Møde med Sandheden — saa kan ialfald intet Menneske hjælpe ham til det. Nej — det sker snarere en Dag ude i Skoven . . . Maaske staar han blot og ser paa et Strejf af hvide Anemoner, som skyder frem mellem vissent Løv . . . Og saa ser han dem med et ikke mer som almindelige Blomster — men som et Glimt af Livet, et Glimt af det, som er. Og det vil gaa gennem hans Hjærte med stærk og jublende Vished: „Ja — du er! Du lever — ellers var de ikke! Her rører jeg jo ved Sømmen af dit Klædebon“ — —

Hun bryder af, brat, med røde Kinder: „Ja, det lyder kunstigt og dumt, naar man vil sige det. Men som jeg føler det, er det rigtigt nok. Saadan maatte det gaa med Doktor Falk. Mennesker har han ikke Brug for paa noget Punkt. Derfor skal man ogsaa lade ham i Ro“.

„Det skulde De dog ikke gaa ud fra,“ siger

Præsten. „Heller agte paa, om ikke en Lejlighed kunde gives Dem — — Husk paa, hvor meget De er sammen med ham.“

„Er jeg? Nej — vi er sammen med hans Patienter. Ikke med hinanden! Vi har med fælles Arbejde at gøre. Ikke med hinanden. Vi staar hinanden ligesaa fjærnt som før.“

Der er i den kolde, afvisende Tone og i den knejsende Holdning noget, der minder Præsten om den første Aften, han saa hende.

Inden de skilles, har han — med bekymret rynkede Bryn — en Hilsen at overbringe fra Hofjægermesterinden, som har sendt ham „et Suk“ fra det Sodoma og Gomorrah, hvor hun med blødende Hjærte maa færdes.

Og Ina husker derved, at Agnete har skrevet om at hilse Pastor Lindner. Det glatter hans Pande at høre. Ina forstaar det ikke — men Agnete har jo en Ævne til at røre Mændene, som aldrig forfejler sin Virkning. Hun har absolut intet andet gjort i de Efteraarsmaaneder, hun var paa Lindeborg, end ladet sig hylde af Jagtherrerne og hvem der ellers vilde, komplimentere af Marquis'en, opvarte af Tjenestefolkene, taget sig ud og sunget et Par Sange. Alligevel er de alle mildt bevægede ved Mindet om hende.

Der er Kvinder, som ægger, optænder, beskæftiger Mændene — farligt kan det blive altsammen. Men den Kvinde, som kan røre dem, naar maaske dog sikrest til Maalet.

Brøndgraverens Dreng har ikke langt igen. Snart kommer Dagen, hvor han kæmper for sine sidste hivende Aandedræt — medens Præsten endnu en Gang siger: „Lig nu blot stille og lad dig bære, Lars!“ og Ina løfter og støtter ham med sine slanke, stærke Hænder for at skaffe ham lidt Lindring . . .

Saa ligger Lars ganske stille og lader sig bære. . . . Ud af Stuen, ud af Huset, ud af Verden — hvor han fyldte saa lidt, men dog havde en hjemlig Plads, som var hans. Er han ogsaa baaret opad? Gav han sig ind i de Arme, der kan løfte højt over Angst og Død og Dom — mod et hjemligt Sted, som Hjærtet straks vil kalde sit? Præsten haaber det, og Ina tror det. Hun kan ikke taale at tænke sig andet om de fattige Patienter, hun har plejet.

Der er én mindre at tilse — men der melder sig stadig nye. Den hvide Vinter er længst gaaet over til sort Ælte og Sjap, Himlen er tung og graa, men Dagene lysner og længes, og gennem Luften dirrer den første Foraars-Anelse. Men Marts Maaned bringer Forkølelse, Influenza og Lungebetændelse, saa baade Doktoren og Ina er fuldt optagne. Endnu er hun ikke trættet ud; hun straaler af Iver og Redebonhed. Jo mer der kræves, jo mer har hun at yde. Præsten siger en Dag til hende: „Jeg er vis paa, De ikke savner Hovedstadens mest glimrende Fester, blot De kan færdes mellem Deres syge og fattige.“ Og hun svarer nej — med stærk og glad Oprigtighed.

— April Maaned suser og straaler ind. Der

lugter af Muld og Bukar ude i Skoven. Naturen vaagner, slaar Øjnene op som et forundret Barn med de første blaa Anemoner. Saa lyser de hvide frem — som lange Solstrejf mellem det brune Løv . . .

Gaar der nu En i Skoven og ser saa længe paa de hvide Anemoner, at de bliver andet for ham end almindelige Blomster — bliver til den yderste Flig af selve Livets Klædebon, som slæber sejrrigt henover alle Dødens Spor? Og kan han, idet hans Haand omfatter de spæde Kalke, føle sig højere op, dybere ind — mod det store skjulte Hjærteslag?

De tykke Kastanjeknopper har aabnet deres blanke, klæbrige Hylster, for at de uldne, hvidgrønne Smaablade kan krybe frem, Bøgen strækker alle sine brune Arme op imod Solen i længselssvulmende Forventning.

Henover de bristende Knopper gaar kimende Klokketoner — — Paaske . . .

Det er godt, at Sygeligheden nu er taget af paa Egnen, thi Hjemmet lægger i Højtiden stærkt Beslag paa Ina. Der kommer adskillige Gæster. Først Fernanda og Flemming — som straks udtaler det kristelige Ønske, at Geheimeraadens Længe maatte brænde, med Smækforklæder, Bomuldskjoler, Krukker, Glas og hele Moleviten. Han frabeder sig, at Ina sætter sin Fod derovre de Dage han er hjemme. Leo Falk vil han helst udfordre med det samme, fordi han har tilladt, at Dronningen af Saba „gør Tjeneste som Vaagekone og Jordemoder“.

De andre Gæster er fulde af Beundring over Længen, men ingen er saa begejstret som Musse.

Hun tilbringer sin Paaskeferie paa Lindeborg. Det kritiske Øjeblik er nemlig forhaanden, hvor Tante Jutta skal være hos Benedikte tidlig og silde. Admiralinden er en gammeldags, omhyggelig Moder, som maa være med under hele Barselaffæren, til Patienten atter er oven Senge. Sine ugifte Døtre søger hun imedens at sende saa langt bort som mulig. Særlig Musse, som først nu skal gaa til Præsten, vil hun gerne holde hen i „Storke"-Forestillingens Taage — ud fra det Synspunkt, at jo mindre man ved Besked om Livet, jo bedre er man rustet til at tage imod det.

Derfor var det dejligt, at Onkel Marquis straks tilbød at have Musse saa længe som hun kunde slippe fra „Torturkammeret", som hun benævner den private Skolestue, hvor hendes Aand dannes. Agnete og Aksel er paa Tur til Dresden med en Tante.

Musse har lovet at øve sig og læse Fransk i Ferien, men opdager snart, at hendes Øvelser ikke var til at udholde for de andre. Og da man faar franske Gloser hele Dagen igennem af Onkel Marquis, kan man godt forsvare ikke at aabne sine Bøger. Desmer Tid bliver der til Frilufts-Sviren og til Længen.

Musse vil nu kun giftes med en Herremand — for selv at holde Længe. Hvis ingen Geheimeraad har været saa betænksom at bygge den, skal hendes Mand straks gøre det. Han skal helst være fra Egnen herude, for at ogsaa hun kan have On-

kel Leo knyttet til sin Virksomhed. Men saa er der for Øjeblikket egentlig kun Baronen paa Søholm — og Ina synes dog ikke, at Musse skulde lægge an paa ham af den Grund alene. Ialfald maa det da ogsaa vente til efter Konfirmationen.

Foreløbig maa hun nøjes med sin Kusines Længe og betragter den som den morsomste Dukkestue. Hver Gang Marie Stuepige eller Ina skal derover, svipper hun med — baade naar der skal laves Sygemad, smøres Smørrebrød til Aftenmøder eller træffes Forberedelser til næste Dags Konsultation. Og ved denne staar det for Musse som det allervigtigste, at hun kan blive iført det største Smækforklæde og i Venteværelset forhøre om, hvad alle fejler, samt uddele Kager til Børnene efter en større Maalestok.

Paa de Morgener sluger hun altid sin Café au lait i vild Fart og giver sig saa til at strejfe om ved Stalde og Udhuse, stormer ned ad Alleen og saa langt udenfor denne, som hun har Lov til at gaa, for at „agere St. Bernhards-Hund“, som hun selv kalder det — hvilket vil sige, at hun opsporer lidende Medlemmer af Samfundet, som kunde trænge til „Længe-Behandling“, men ikke har tænkt paa det eller undser sig ved at gaa derhen.

I Triumf kommer hun trækkende snart med en Karl, der har faaet en slem Splint i Fingeren, en Pige, der har Næseblod, en Dreng, der er tørnet mod Postkassen ved Kromandens og har faaet en blødende Flænge ved Øjet, eller en anden, som har anskaffet sig en Bule i Panden af særegne Dimensioner. . . .

I Reglen kan Ina tage sig af hendes Delinkventer uden at ulejlige Leo Falk med dem; men Musses Glæde over at faa dem hjulpne og friede fra Blodforgiftning eller anden Fare er lige stor.

„Hvem skulde have troet, at du kunde blive sød, Ina!“ siger hun med hjærtelig Beundring, medens hendes Kusine omhyggelig vasker Postkasse-Drengens Saar og forbinder det. „Ja, du var saa mageløs,“ føjer hun hurtig til, „og ophøjet og kongelig . . . Men saadan rigtig sød — det lignede dig dog ikke før, vel?“

„Nej, Musse, det gjorde det vist ikke!“ Ina ler og kysser hende.

Musse maa derud i Julen, det er en Aftale. Der bliver saa meget at gøre, for Ina mener, at Juletræet i Længen maa pyntes og tændes adskillige Aftener. For Søndagsskolebørnene, Ungdomsforeningen, Konerne, de fattige Patienter, man har lært at kende, de gamle, osv. Og Musse vil klippe ud til Træet, sy og hækle mange pæne Smaating at dele ud — saavidt hun kan for de forbistrede Timer, naturligvis.

Der er megen Fornøjelighed paa Lindeborg, medens de andre Gæster er der. Men Musse synes næsten, det er bedre endnu, da de fortrækker, og hun for nogle Dage er ene tilbage. Saa kan hun rigtig være med i sin Kusines Virksomhed og gaa de lange Ture med hende, som de begge elsker. Det er Fest at færdes i Skoven. Hver eneste Dag har Foraaret gjort nye Fremskridt. Og Musse er selv saa glad, at hun nyder det dobbelt. For Benedikte har faaet en lille Pige —

det var netop, hvad hun ønskede efter de to Drenge — og den unge Tante er forventningsfuldt spændt paa at se sin første Niece.

Men saa kommer de ængstende Efterretninger. Benedikte har faaet Barselfeber — ingen kan begribe hvordan. Hun er meget medtaget, og Barnet er saa svagt, at der er alvorlig Bekymring for begges Liv.

Ina læser Brevet for Leo Falk, der netop er kommet til Konsultation i Længen. „Stakkels lille Bene!“ siger hun. „Hun er saa vant til, at alt gaar godt! Hun kan slet ikke tænke sig andet for sig og sine. Gid jeg kunde tage ind til hende! Jeg synes, det vilde hjælpe.“

„Hvor mange skal hun have om sig?“ spørger Doktoren utaalmodig. „Hun har jo Læge, Sygeplejerske, Moder og Svigermoder! Jeg kommer lige fra en, som har født ganske ene.“

Ud paa Eftermiddagen telefonerer Ina til Benediktes Mand — det er ved det samme, desværre. Musse er saa bedrøvet, det er rimeligt — men Ina synes dog, at hun er paafaldende tavs og lidet spisende ved Middagsbordet. Bagefter siger Musse ogsaa, at hun har Hovedpine. Ina sender hende i Seng og gaar derop noget efter med en Kop Kamillethe.

„Bliv lidt og fortæl mig af de franske Æventyr, Onkel Marquis har lært dig,“ beder Musse.

Ina sætter sig og fortæller. Der er nogle Herrer fra Omegnen til Middag paa Lindeborg den Dag — men Gæsterne er med hendes Fader i Billardsalen; der kan hun nok undværes.

Lidt efter sover Musse. Da Ina gaar i Seng, er alt roligt derinde — og hun ved, at ønsker hendes lille Kusine noget, kan hun ringe.

Ud paa Natten gaar pludselig Døren til Inas Stue op. Hastigt rejser hun sig op i Sengen og faar tændt Lys. Musse staar paa Tærskelen med blussende Ansigt og blanke, stive Øjne: „Ina, Ina — det gør ondt i min Hals.“

Ina farer ud af Sengen: „Sødeste Musse, hvorfor ringede du ikke?“

„Nej — jeg vilde hellere løbe fra det.“

Ina slaar Armene om hende, faar hende i en Fart ind i hendes Stue igen og i Seng: „Nu bringer jeg straks Citronvand til at gurgle Halsen med og varmt Omslag“ siger hun. „Det skal nok hjælpe! Lig bare rolig!“

Ina ringer ned til Marie Stuepige; det ønskede skaffes hurtig tilveje. Musse føler straks Lindring og erklærer, at nu fejler hun ingenting mere.

Men næste Morgen tidlig telefonerer Ina efter Leo Falk. Han er der ved Ottetiden paa Wotan. Hvor han er stor og lys og betryggende i en Sygestue! Han bringer klar Dag med.

Musse føler sig beroliget efter Undersøgelsen — selv om det gør ondt i Halsen endnu. Men udenfor paa Gangen vender Doktoren sig straks imod Ina: „Der kan ikke være Tvivl om det,“ siger han. „Det er“ —

Hun rækker Haanden ud. „Aa, nej!“ Musses grødede, snøvlende Stemme har allerede taget hende om Hjærtet som med Jerngreb — men det

er for svært at faa Angsten bekræftet. „Hvad skal vi saa gøre med hende?“ Inas Tanker staar stille.

„Pleje hende — naturligvis!“ Hun synes, der er er en Smule Haan i Stemmen.

Lynsnart ranker hun sig. Han skal altid finde hende paa Højde med sig. „Jeg mente blot — hvordan gør vi det bedst?“

„Hun kunde maaske køres ind i Syge-Automobil,“ siger han. „Men Moderen bor jo hos Sperlings. Skal hun hentes hjem, dør vel Benedikte. Hun er jo en af de forkælede Kvinder.“

„Nej, det kan der ikke være Tale om! Sygehuset ikke heller! Vi maa før straks se at faa en Sygeplejerske herud.“

„Ja, straks bliver det jo næppe. Imorgen er det tilmed Søndag. Og hvis du helst vil undgaa at komme i mindste Berøring med hende, saa“ — —

„Vil jeg?“ siger hun stolt, medens Øjnene lukker sig halvt. Aa, nej — selv om hun vidste, at det blev Døden, gik hun derind, naar han ser saa overlegent paa hende.

„Ja, det troede jeg. Du saa meget ængstelig ud. En Læge har jo ikke de Fornemmelser — tager ialfald ikke Hensyn til dem.“

„Det var for hende, jeg ængstede mig,“ siger hun koldt.

„Ja, nu vil jeg gaa ned og tale med din Fader om det.“ Han gaar først ind i det nærmeste Gæsteværelse for at hænge sin hvide Kittel, som han har hentet i Længen, og vaske sine Hænder.

Ina gaar ind igen til sin Kusine. „Det er vel ikke noget slemt?“ spørger Musse angst. „Og jeg

skal da ikke have Sygeplejerske — for saa er det slemt.“

„Nej, Musse — kun hvis du selv gerne vilde.“

„Aa, nej — det var frygteligt! — Kan du ikke nok forstaa, at saa skal man jo sige „Godmorgen, Frøken“ og „Godnat“ og „Tak, Frøken“ — og genere sig. Og det er saa svært, naar man er syg! Naar jeg ikke kan faa Mor — og det var Synd for Bene — vil jeg helst kun have dig.“

„Du skal have det, som du vil,“ siger Ina. Hendes Beslutning er taget med det samme. Hun taler et Øjeblik med Marie Stuepige — saa gaar hun ned til Herrerne.

Dem meddeler hun straks, at hun og Marie foreløbig vil pleje Musse. Maries Drøm er at blive Sygeplejerske, og Ina vil bekoste hendes Uddannelse. I de sidste Dage har de netop talt om, at saa kunde Marie siden komme ud og blive den Sogne-Sygeplejerske, som der ventes paa i Længen. Hun tager det som en Slags Indvielse til Gerningen at pleje den unge Frøken, som alle Tjenestefolkene holder saa meget af.

Ina og hun skal skiftes til at vaage; de kan sove i det lille Gæsteværelse ved Siden af — ogsaa spise der. De to Stuer ligger isolerede og kan nemt bagefter desinficeres og fra Grunden gøres istand. Sit eget hvide Sovekammer vil Ina forlade saalænge og ingen af de andre Stuer betræde. Hendes Ordveksel med Faderen og Leo finder allerede Sted paa Trappegangen.

Marquis'en gør slet ingen Indvendinger — er ganske enig med sin Datter. Ingen Marquis'er i

nogen Tidsalder har været sikrede imod, at saadanne Kalamiteter kunde bryde ind over dem. Det gælder blot om at tage mod den Slags paa en Maade, der er En selv værdig — med al behørig Ro, Selvbeherskelse og Anstand og især uden at rokkes i sin Pligtfølelse. Den moderne Frygt for Smitte synes ham ogsaa meget urimelig og just ikke fremmende for Menneskenes bedre Egenskaber. „Man kan jo ende med at dø af Forsigtighedsregler," siger han. „Det blev en smuk Død!" Hans fine Mundvige bøjer sig nedad.

Ina ser lidt paa den klare Pande og det lyse Smil, hvormed han overgiver hende til denne Gerning — saa slaar hun Armene om hans Hals. Hun elsker ham for det, og hun trænger til at vise sin Kærlighed.

„Min egen kække mignonne" — han klapper hendes Haar — „vi to kender ikke til at vige, hverken for Fjende eller for Pligt. Men lad mig blot være udenfor Frygten for Smitte og have dig hos mig saa meget jeg kan!"

Nu er det Leo Falk, som har faaet Betænkeligheder og straks vil se at skaffe Sygeplejerske. Ina bør ikke udsættes for Smittefare.

Hun forstaar, at han søger at bøde paa sine første Bemærkninger og svarer roligt: „For mig er det blevet afgørende, at Musse kun vil have mig." — Han gør endnu et Par stærke Indvendinger — men det bliver, som Ina har bestemt — —

— Dag og Nat — Dag og Nat . . . Hvor mange Gange skifter de? Hvor kan man huske det, naar man straks den første Dag synes, at saadan har

man været indrettet det meste af et Aarhundred, og at man er inde i Endeløshed.

En lille afjaget Morgentur med Marquis'en i Have eller Lund . . . Saa Leo Falks Besøg — det han gentager om Aftenen. Hans rolige Stemme og betryggende Smil i Sygeværelset og hans rynkede Bryn udenfor — og de modbydelige Febergrader, man skal staa og tælle sig op til og ikke kan faa ned!

Saa de lange Timer i Sygeværelset — hvor Musses forpinte, bange Stønnen gør ondt i Ørene — eller hvor hun søger at grøde og snøvle nogle Ord frem, som man har svært ved at forstaa — og hvor et lille Ur tikker og tikker saa rastløst hastigt, som var det løbet fra Tiden — efter at have opgivet at faa den med, faa den bragt ud af sin Stilstand herinde.

Længere Timer endnu om Natten — naar man ligger i Gæsteværelsets uvante Omgivelser, hvor man ikke kan finde ud af, hvordan Ens Seng staar — og ikke tør falde rigtig hen i Søvn og Glemsel for ikke at blive vækket til ny forstærket Angst . . . Eller inde hos Musse, hvor man sidder og spejder efter den første Morgendæmrings Graalys, som om det maatte bringe Hjælp . . . Og, naar det lister sig ind, blot ængster sig dobbelt ved at iagttage, hvor lidt levende hun ser ud i den Belysning.

Det glider altsammen ud i et for Ina. Kun enkelte Øjeblikke husker hun.

Skal Musse dø? Der er en Dag, hvor det ustanseligt spørger saadan i hendes Tanker, og

hvor hun ikke har noget nej, nej at stille op imod det, der er stærkt nok til at faa Spørgsmaalet bragt til Tavshed.

Og der skal, der maa siges nej til det. Det glade, varme, hjærtebankende Liv maa Døden ikke have Lov til at lukke sin store, kolde, klamme Haand sammen om. Lille Musse! Hvordan skal hun kunne mødes med det forfærdelige Alvor — finde sig tilrette med at dø? Det er hun jo slet ikke belavet paa — ikke rustet til. Hvordan skal hun blive det? Og hvordan skal man dog faa talt til hende om alt det! Nej, det bliver umuligt!

„Ina“ — Stemmen er saa ukendelig.

„Ja, lille Musse.“

„Jeg bliver da rask igen?“

„Ja — med Guds Hjælp!“

„Aa, naar den skal til — saa er jeg jo meget daarlig.“

Ina stryger hendes tunge, fugtige Haar: „Den maa vi jo have med til alt, hvad der skal gaa godt.“

Musse jamrer smaat: „Aa, min Hals, min Hals!“

„Du skal heller ikke tale, min egen Ven.“

„Aa jo — jeg maa have det sagt — for det er vist frygteligt! Jeg synes egentlig, at alt det med Vorherre — det vil man helst holde borte — — Det er saa strængt og højtideligt! Og det er jo dog fra ham, at alt det svære kommer.“ Hun stanser og klager sig. „Er det Synd af mig at sige det?“

„Det er mere Synd for dig, lille Musse, at du

ser saadan paa det. Mennesker laver saa meget om paa vor Herre for sig selv, at han bliver helt ukendelig — bare sidder og vil dem ondt. — Jeg kan huske en Gang, at lille Joakim faldt ude i Skoven og fik det ene Ben i Klemme. Jeg fløj til for at hjælpe ham — men han gav sig til at slaa mig.“

„Det var da ækelt af ham!“

„Ja, jeg skulde nu undgælde for det, der gjorde ondt! Jeg sagde ogsaa: „Det skulde du lade være med, lille Jo! For hvis jeg ikke hjælper dig, sidder du net i det!“ — Men saadan kan Mennesker finde paa at bære sig ad overfor vor Herre, naar han kommer og kun vil dem godt. — — Kan du huske, du sagde forleden, at jeg var blevet sød — jeg kunde nok mærke, at du syntes, jeg havde været stiv og kold og ubehagelig før. Men hvem tror du, der har faaet mig anderledes? Nej, du maa ikke tale — det gør ondt — og ikke anstrænge dine Tanker, Jeg vil bare sidde og huske dig paa et og andet, du har glemt.

Du ved jo om den lille Pige, som laa død — nej, ikke sige noget! Jeg skal nok forstaa, hvad du mener! — — Det var strængt. Vi kan tænke os, hvordan Moderen stod derinde og kunde ikke forstaa det. Hun plejede jo hver Morgen at bøje sig over den lille varme Seng og sige: „Nu skal min egen Pige staa op.“ Saa begyndte den glade Dag i Huset — for hun gik og lo og nynnede og smaasnakkede, medens hun klædte sig paa — ligesom du.“

Musse ligger træt og hører efter. Hun er saa

helt Barn igen, siden hun blev syg. Og hun beder saa tidt Ina fortælle ved Dag og ved Nat, „saa jeg kan slippe fra alt det andet.“

„Men nu vilde den glade Dag slet ikke vaagne mer,“ bliver Ina ved. „Stuen var saa stille som om Natten — og den lille Pige selv saa stræng at se til. Og de sang Klagesange — det var højtideligt — —

Men saa ved du nok, at der kom En ind og sagde, at de skulde blot holde inde med alt det højtidelige og sørgelige. Og han gik lige hen til Sengen og sagde, ligesom Moderen plejede: „Nu skal min lille Pige staa op.“ — Synes du, det var strængt? Saa vaagnede den glade Dag — og alt blev godt. Men de var jo saa betagne allesammen og kunde ikke tænke paa andet end det, der var sket. Og saa sagde han, kan du nok huske: „Men nu maa hun virkelig have noget at spise.“ Det fik hun jo ogsaa altid, naar hun var staaet op. Synes du, det var højtideligt?“

„Nej . . . Men det var den Gang!“

„Ja, hvad siger det, at der er gaaet nogle Aar! Tror du, Mor vil holde mindre af dig om ti Aar? Og tror du, vor Herre kan glemme at elske, fordi der gaar tusind?“

„Nej — — Aa, men nu lader han dog smaa Piger dø! Det er strængt.“

„Ja, gør han? Jeg ved ikke, Musse. Jeg tror ikke, at han nu mere end den Gang vil kunne finde sig i, at en lille Pige, som han holder af, skulde dø. Selv om det ser saadan ud for os — saa kan det ikke være! Hvor han har lukket

sine Arme sammen om nogen — dér tror jeg ikke, at Døden kommer til.“

„Nej, men mig kan han da heller ikke bryde sig om — naar jeg aldrig har tænkt rigtig paa ham.“

„Tror du ikke, Bene bryder sig om sin lille Pige? Og hvormeget har hun tænkt paa sin Mor!“

„Ja, men det er jo ogsaa meget værre af mig! Og hvis han nu ikke vil hjælpe mig? Aa, det gør saa ondt!“

„Tal ikke, søde Musse!“

„Aa, jeg skal da ikke dø, Ina? Jeg skal da ikke dø! Jeg ved jo slet ikke, hvordan jeg skulde bære mig ad med det! Og jeg vilde saa nødig! Det var da ogsaa frygtelig Synd for Mor!“

Ina lægger sin kolde Haand mod hendes hede Pande: „Vi vil heller ikke have Døden herind, Musse. Vi vil have vor Herre ind.“

Musse ligger med lukkede Øjne og stønner ... Men ind imellem gentager hun: „Aa ja, faa ham endelig ind ... Faa ham endelig ind!“

„Vi vil bede ham om det,“ siger Ina. „Saa kommer han.“

Der er Stilhed nogle Øjeblikke. „Nej, du maa bede højt,“ siger Musse. „Ellers ved jeg det jo ikke.“

Ina tøver et Nu. Saa beder hun højt. Nej, det har hun aldrig kunnet tænke sig at gøre! Ikke en Gang at tale saa direkte som idag — men aldrig at bede, saa en anden hører det.

Hun gør sig Umage for ikke selv at lytte til sine egne Ord, ikke tænke over dem — tale saa ligetil og umærkeligt for sig selv som muligt.

Alligevel føler hun, at Bønnen bliver ikke de Ord hun taler — men det, der samtidig hviskes ud fra hendes Hjærte.

Musse sukker dybt, da hun tier og siger: „Ja, det var godt! Det skal vi gøre Morgen og Aften — og midt paa Dagen“ — — Saa falder hun hen i Slummer. —

Den anden Gang, som Ina husker, er ved Nat.

Stuen er tavs og dunkel — men imellem stønner Musse smaat i sit urolige Blund. Og mange Gange brydes det. Saa skal hun pusles, lettes, hjælpes . . .

Leo Falk har, som flere Gange før, om Aftenen spurgt, om ikke Ina ønsker, at han skal blive Natten over? Hun har svaret: nej, endnu ikke! — og er i det samme blevet forfærdet over sine egne Ord. Gaar hun da ud fra, at det blot bliver værre? Det vil hun ikke.

Nu sidder hun der paa Vagt i den tavse, dunkle Stue — hvor Natten staar stille, saa det aldrig kan blive glad Dag mere — og hvor det lille rastløse Ur tikker og løber bort fra alle de ubevægelige Timer, som det har opgivet at faa med sig.

Er Musses Aandedræt ikke blevet mer hivende tungt? Ina kan ikke holde ud at lytte efter det — at tænke over, hvordan det gaar med den lille Patient, hvad det bliver til — — Hun maa have noget andet at samle sine Tanker om.

Saa giver hun sig til at huske paa, hvordan hun imorges i Alleen mødte Jagtjunkeren fra Lønholm tilhest. Han kom, fordi han havde hørt,

at den „unge Frøken“ var syg, og gerne vilde vide, hvordan det gik med hende.

Medens hun talte med ham, tænkte Ina, hvor han saa rar og køn ud i sin Deltagelse. Før havde hun fundet ham lidt flov — især naar han vilde være morsom. Og da han red bort efter at have sagt, at han vilde tillade sig at forhøre hver Dag, maatte hun smile over, at ham havde hun jo rent glemt, da hun søgte efter Fremtidsmuligheder for Musse her paa Egnen — og han var dog i Grunden den allernærmeste at tænke paa. For selv om han endnu ikke var Stamhus-Besidder, som Baronen paa Søholm — og derfor maaske ikke straks kunde bygge den ønskede Længe til sin Kone — saa blev han det dog en Gang. —

Nu sidder Ina og tænker paa det Møde, og paa hvordan Musse sagde: „Aa, det var pænt af ham!“ da hun hørte om hans Forespørgsel. Og Ina giver sig til at spinde videre paa de fornøjelige Fremtidsplaner for sin lille Kusine . . . Jo mer hun kan fordybe sig i dem, jo mer reduceres Sygdommen til noget rent forbigaaende . . .

Tænk, hvor det kunde blive morsomt, om Musse kom til at residere paa Lønholm! Og hvor det vilde passe — siden hun absolut vil have Leo Falk knyttet til sin Længe-Virksomhed! Der er han jo lige ved Haanden.

Ina synes, at Musse vil kunne tage fat langt fuldere, stærkere og varmere end hun — for hun vil gaa til Gerningen med et glad Hjærte, det giver saadan en straalende Styrke! Det bliver jo

blot den lykkelige, moderlige Omsorg for sine egne, som hun udvider til andre hjælpeløse.

Ina ser hende færdes i de store Stuer paa Lønholm . . . Saa fin og frisk en lille Frue — der godt kunde være den ældste af sine egne smaa Piger . . . Og hun ser hele Børneskaren storme efter den søde, unge Mor, naar hun gaar over til Længen.

Den er endnu større end Inas — for den omfatter det Appendiks, som Musse her saa meget savner: en pæn lille Stald, saa sirlig holdt og med saa meget rent Halm som mulig, hvori man kunde optage syge eller herreløse Dyr af alle Slags, særlig gamle, mishandlede Heste, og hvor en Dyrlæge skulde komme tilstede et Par Gange om Ugen.

Paa „Længe-Dagene“ agerer hele Musses Flok St. Bernhards-Hunde, som nu hun selv, og løber rundt for at opsøge — ikke blot Børn, der har stødt og skaaret sig, traadt paa Glasskaar eller andet slemt, men ogsaa hinkende Katte, forbidte Hunde, Ællinger eller Kyllinger, der er komne tilskade . . . Og Musse tager imod alle sine smaa Samaritaner og deres Fund med varme Kinder og hjælpsomme Hænder — ligesaa barnlig alvorlig og trohjærtet ivrig som nu.

Inas Længe bliver egentlig overflødig . . . Fra Musses Liv glider Tankerne over til hendes eget — og det bliver til idel Træthed at sidde og se udover det.

Nogle Aars anstrængt Virksomhed endnu — i Hjemmet, blandt syge og fattige — medens hun

om Aftenen spiller Mozart med Marquis'en eller sidder og ser paa om hans Yndlingskabale vil lykkes, den som hans franske Moder laa og lagde i sin Seng . . . Endnu nogle Friere at afvise — fordi hun ikke vil øge den almindelige Forvirring og forkvakle sig selv ved at gøre en pæn og praktisk Meningsløshed — —

Saa rykker hendes Broder ind som Herre paa Lindeborg — og Fernanda præsiderer i Hjemmet. Flemming lader bygge den smukke hvide Villa med det slanke Taarn til sin Søster i den kønneste Krog af Haven, saa han fra sine Vinduer altid kan se hendes. Længen? — — Ja, det er vel tvivlsomt, om han finder sig i den! Ina er og bliver for ham den eneste rigtige Dronning i Verden — men hun maa heller ikke være andet. Der er i hans Kærligheds-Hyldest noget tyrannisk.

Og hvad saa? Ja — saa er det jo godt, at Musses Virksomhed gør Inas overflødig! — — Men hun selv da? Ja, hun kan naturligvis gaa rundt endnu til nogle af Smaahusene — og muligt give en Haandsrækning i sin Kusines Længe. Men alligevel — hvor overflødig er hun ikke selv! Og hvor ene — hvor fattig!

Det er, som om Tiggerpigens Ansigt dukker frem igen og gennem Mørket ser paa Ina . . .

Aa ja — selv om den dybe Forvandling er sket i Hjærtet — Tiggerpige, Fattigmandsbarn er hun dog stadig ude i Verden! Uden Lod og Del i Livet. Udenfor som før! — Hvor langt rimeligere

og bedre var det derfor ikke, hvis det nu var hende, der laa syg til Døden!

Om hun nu fik Sygdommen — og den kunde gaa bort fra Musse! Selv om hendes sunde Legeme oprøres og uvilkaarlig strider imod al Tanke om Sygdom, er der dog en Slags Hvile ved den Forestilling. Og Leos Ansigt — det vilde bøje sig bekymret og fuldt af Omsorg ned imod hende . . .

Saa vilde Musses glade, varme Liv med alle de friske Muligheder være reddet! Og det maa reddes! Der er saameget tilgode for hende.

Imorgen, naar Stamherren til Lønholm kommer igen for at spørge: „Hvordan gaar det idag?“ maa Ina kunne svare: „Jo Tak — en Smule bedre.“ Og han vil sige: „Naa, Gud ske Lov“ — før han vender sin smukke, tyndbenede Hest og rider bort.

„Jo Tak — en Smule bedre.“ „Naa, Gud ske Lov!“ Ina sidder længe og gentager det ligesaa ustanseligt som det lille Ur bliver ved med at tikke — skønt det ikke faar Tiden med sig. Og hele Natten igennem synes hun, at hun sætter sit eget Liv ind paa, at det maa blive bedre med Musse.

Der er ingen Fortjeneste ved at hun gør det! Naar hun er ude midt i Dagens Bevægelse og Virksomhed, ivrig, handledygtig, optaget af de andre, kan hun synes, at der er Fylde og Glæde ved hendes Liv — at hun hænger ved det og nødig vilde slippe det. Men her i den endeløse, stillestaaende Nat, hvor hun sidder og ser udover

det — nøgtern og rolig — synes hun, at det er idel Træthed, idel forgæves Træthed . . .

— Graalyset siver langsomt ind med sit Kuldegys, og Musse, der nu har faaet lidt mere Ro, ser saa dødelig bleg ud i det.

Men det er godt at vide, at det nu snart er Morgen — og at det ikke kan vare længe, før Stamherren til Lønholm lader sin „Yussuf“ sadle og rider herover for at høre hvordan det gaar? „Jo Tak — en Smule bedre.“ — „Naa, Gud ske Lov!“ — —

Hvor længe staar Endeløsheden paa — den haardnakkede graa Stilstand? Fem — syv — ni Dage og Nætter? Ina ved det ikke. Hun hører de andre nævne Tallet — og synes, at det kan umuligt være rigtigt. Det lyder af ingenting.

Saa lysner det en Morgen med Sol og Fuglesang. Den glade Dag vaagner og ler imod En — og man fatter ikke, at man har kunnet leve uden den. Musse kommer sig — strækker sig som et Barn, der ryster en ond Drøm af sig og tager Liv og Sundhed ind i fulde Drag.

Men da er Ina saa træt, at hun næppe kan magte Glæden — maa holde den ud fra sig og først lidt efter lidt tilegne sig den.

Tante Jutta er kommet — nu kunde hun forsvare at rejse fra Benedikte — og græder og ler om sin Nieces Hals, medens hun ikke kan blive færdig med sin stammende, usammenhængende Tak til hende. Og Ina føler blot en mat Undren

over, at nogen kan taale at glæde sig saa stærkt, og over, hvad det egentlig kan være, som hun skal takkes for?

De andre maa vel vide det; de synes alle enige om at hæve hende til Skyerne — det er som en fiks Ide.

„Du kan slet ikke tænke dig, hvordan Ina har været, Mor!“ siger Musse. „Jeg synes, at hun sad der altid, baade Dag og Nat. Det var en Skam, at jeg aldrig sagde: gaa i Seng, Ina — men jeg var jo saa syg og vilde saa nødig være alene! Og hun hjalp mig med alt, Mor! Og hun talte saa godt for mig, da jeg var bange for at dø — om Ting, som jeg aldrig skal glemme! Saadan en Sygdom, Mor — det er jo saa alvorligt! Jeg tror, at det er mer endnu end at gaa til Præsten — skønt det jo ogsaa kan være godt!“

Bene skriver med Blyant fra sin Seng en Takkeseddel — det er, som om Ina har reddet Musses Liv. „Hvad skulde man have gjort, hvis det søde, varmhjertede Skind ikke havde været der mere! Skøndt jeg har Mand og Børn og nu et smaskende, suttende Vidunder af en Prinsesse Tommelise, synes jeg dog, at Livet var blevet koldere derved.“

Musse vil have, at Ina, Leo Falk og Marie Stuepige hver skal sige et Ønske, et stort og dyrt Ønske, et af dem, man betænker sig paa at anskaffe sig selv. Saa skal de bare se! Hun vil lægge alle sine Lommepenge hen til det, „og noget faar jeg naturligvis ogsaa af Mor, naar jeg

siger, hvad det er til — saa jeg skal nok faa Raad.“

Da ingen af dem vil nævne noget, spørger hun Ina, om hun maaske ikke kunde ønske et Ur til Venteværelset i Længen, og Leo, om han ikke kunde bruge en pæn lille Vogn?

Han ler ved Tanken om Vognen og Musses Lommepenge — saa tager han det Ansigt, der er blevet smalt og lille, mellem sine Hænder og siger: „For mig, Musse, har du gjort saa meget ved at komme dig, at jeg aldrig kan ønske noget andet af dig.“

Men da Musse slynger begge sine spinkle Arme om hans Hals, farer det røde Blod helt op til hans Pande — og Ina vender sig brat og gaar.

Admiralinden vil have sin Datter med sig hjem saa snart som muligt; de har haft Kval og Bryderier nok af hende herude. Marquis'en og Ina vilde helst beholde hende hele Rekonvalescensen ud, men da Tante Jutta har dejlig Villa, er det jo gode Forhold, hun kommer hjem til.

Da de to er rejst, følger Desinfektionen af Stuen og Haandværkerne deroppe. Derefter skal den staa ledig hele Sommeren. -- Samtidig har Ina saameget at indhente overfor sine Patienter og i Længen, at Tiden næppe vil slaa til. Det er intet Under, at Trætheden holder sig.

Doktoren vil have hende til helt at hvile en Tid, men hun svarer: „Saa blev jeg da mere træt.“

Det lyder meningsløst for de andre — men hun ved, at saadan er det. Naturligvis kunde hendes

Arme og Fødder, Hoved og Øjne blive udhvilede, hvis hun holdt sig i fuldkommen Ro en Tid. Men den Træthed, som sidder i Lemmerne, er ikke den værste.

Den Træthed, hun er bange for, det er den, som lagde sig knugende over hende den Nat, hun sad i Sygeværelset og saa udover sit Liv — den dybe, indre Træthed, som lammer og magtstjæler hende. Jo stærkere og ivrigere hun holder sig selv i Aande, jo mer kan hun tvinge den tilbage. Den ligger altid paa Lur efter hende, hun ved det. Men sidder hun ledig og faar Lejlighed til at se sig om — da falder den over hende. Og saa kan hun ikke mere.

Syg blev hun jo ikke — lille Musses Onde gik jo ikke over paa hende. Men hun synes alligevel, at hun er ramt, dødelig ramt fra de lange, ensomme Timer i Sygeværelset.

Bøgen er grøn. Det er syngende, blomstrende Majfest — sidst i Maaneden. Der er et Kvidder, et Mylr, et sprudlende Liv, en Fylde og en Dejlighed omkring En, saa man maa blive glad, rent overstadig glad . . . Eller bundløst bedrøvet.

Den, der føler, at han har Del i det kvidrende, mylrende, blomstrende Liv — ja, selv er en Del af det, han faar begge Hænder fulde af Glæde. Men den, der føler sig udenfor det altsammen, faar dem fulde alligevel — med Bedrøvelse. Kan øse og øse Bedrøvelse ind som af ustanseligt rin-

dende Kilder — fra alle Konvaller i Græsset, fra alle dirrende Fuglestruber, fra alle dunede, silkegrønne Blade.

Pastor Lindner kommer gaaende gennem Skoven. Syngende — med sin Hat i Haanden .... Han bliver staaende og ser sig om.

Hvor Livet er paafærde overalt — hvor det har velsignet travlt! Og hvor de alle har det godt! Hvert Græsstraa, hver taalmodig Larve, hver vever Bille, hver klodset Fugleunge paa Redens Kant — alle har de den uryggelig glade Overbevisning, at Verden er til for dem alene. Og hvor det gør dem svimle og kaade — rent naragtige!

En Lyst til selv at være lidt overstadig, lidt naragtig sammen med alle de andre griber ham. En svær, mosgroet Egestamme ligger fældet inde i Græsset, styrtet henimod den smalle Sti gennem Krattet. Den maa han sætte over — han var jo dog den bedste Springer i Skolen.

Han kaster Hatten langt fra sig, tager Tilløb — flyver henover Egestammen, daler ned paa den anden Side med samlede Fødder og bøjede Knæ — og falder næsten i Armene paa Leo Falk, der kommer ud fra Krattet.

Præsten giver sig til at le: „Jeg gjorde Dem da ikke bange? Undskyld!“

„De driver Sport,“ siger Doktoren tørt.

„Jeg prøvede, om jeg endnu kunde springe“.... Han stryger sit mørke, lokkede Haar tilbage. „De er jo øre og kaade herude i Naturen allesammen...

Jeg tror, det smitter! Og saa er der det, at — — Jeg har forlovet mig, Doktor.“

Leo Falk staar ubevægelig — ser bleg ud i den grønne Skygge. „Naa.“

„Jeg maa knibe mig selv i Armen — jeg maa fare over Stok og Sten for at være vis paa, at jeg ikke drømmer — — Ønsker De mig ikke til Lykke?“

„Jo.“

„Og De spørger ikke en Gang om, hvem det er?“

„Nej.“

Præsten ser pludselig hen paa ham: „Vi kan da ikke have været Rivaler?“

„Nej. Det kan De være sikker paa — hvem det saa er!“

„Ja — for nu synes jeg jo, at Agnete maa være alles hemmelige Kærlighed.“

„Agnete!“ Leo Falk ler højrøstet op. „Nej, hvor i Alverden kunde De dog falde paa det, naar — ha, ha“ . . .

„Hvordan mener De?“ Præsten bliver pludselig alvorlig. „Det komiske heri kan jeg ikke indse.“ Han gaar rundt om Stammen og finder sin Hat, som han børster af, og sætter paa. Dermed tager han Afstand fra den drengeagtige Munterhed, der et Nu overrumplede ham.

Doktoren rækker sin Haand ud imod ham med en hjærtelig Bevægelse. „Til Lykke, Pastor! Hun er jo henrivende. Saa forstaar jeg nok den pludselige Københavnsrejse. Undskyld mig — jeg lo af mig selv — fordi jeg havde været saa kort-

synet! Det er komisk, saa man kan tage fejl! Jeg troede ikke, De havde Øje for nogen anden end" —

„Aa, saadan," Pastor Lindner smiler. „Ja, tænk, der er flere, som har trot, at det vilde blive til noget mellem os to."

„Er Folk da gale!" udbryder Doktoren harmfuldt.

„Jeg har ialfald ikke været det," siger Præsten. „Aa nej — dér havde De straks givet mig og Baronen en god Anvisning: „Die Sterne, die begehrt man nicht."

„Ja, det er rigtigt," siger Doktoren kort.

„Nu var jeg netop paa Vej til Lindeborg" —

„Løb med Forhindringer" — Doktoren peger mod Egestammen.

„Agnete har skrevet om det til sin Onkel og bedt mig overbringe Brevet. Kammerherren bliver næppe helt glad." Han smiler lidt. „Jeg er jo ikke noget Parti."

„Aa — naar det ikke er hans egen, det gælder! . . . Hende maatte man jo mindst have en Grevekrone og et Slot at byde. Men Admiralinden havde vist ellers højtflyvende Planer med Agnete."

„Ja, jeg maa dog sige, at hun egentlig ingen Indvendinger gjorde. Det hjalp maaske, at hun nylig har haft saameget Alvor. Da kommer man jo til at se anderledes paa mangt og meget. — Jeg tror, Frøken Ina vil glæde sig. Hos hende plejer jeg at møde Forstaaelse. Hendes Hjærte kan man altid stole paa."

Leo Falk siger intet.

„Hvad hun har været for mig her i denne aandelige Ørken — det kan jeg ikke forklare. Hendes Længe er snart sagt det eneste grønne Spor, jeg har sat her paa Egnen. Hun siger jo selv, at det er en Frugt af min første Prædiken.“

Leo Falk siger stadig intet.

„Trods alt det stolte og selvsikre hun kan have i sit Væsen, er hun det mest redebonne og offervillige Menneske jeg ved. Og — let at misbruge. Det skulde man ikke tro.“

„Ja,“ siger Doktoren dæmpet.

„Jeg synes undertiden“ — Præsten tøver lidt — „at hun er bleven det i Vinter.“

„Ja,“ siger Doktoren atter. — „Men jeg opholder Dem, Pastor! Lykke paa Rejsen! Hils deroppe! Jeg skriver selv to Ord til Agnete.“

„Hun kommer snart herud — som Gæst hos os.“

„Deres Moder — er hun glad for det?“

„Hvor kunde hun være andet!“ spørger Præsten, hvis Øjne lyser.

Saa skilles de to. De gaar videre gennem Skoven — hver i sin Retning. Den ene synes, at han er med i den Livsens Fest omkring ham og faar sine Hænder randfyldte med Glæde ved hvert eneste Skridt. Den anden øser og øser sig maaske ogsaa begge Hænder fulde. . . .

Og ingen ved, hvem der kom rigest ud af Skoven.

Forlovelsen virker paa Ina som en Lettelse, hun ikke gør sig Rede for, og som en Skuffelse, hun er ganske klar over. Kan han virkelig nøjes med saa lidt, Pastor Lindner! Og kan heller ikke han undvære det erotiske i sit Liv? Saa fylder Kaldet ham dog ikke helt!

Hans Forkyndelse taber noget af sin Betydning for hende derved. Agnetes Ansigt dukker frem ved Siden af hans paa Prædikestolen; hun kommer til at spørge sig selv, om han nu staar og tænker paa hende? . . . En katholsk Præst — det er dog noget andet! Med ham er man fri for Forestillingen om de taabelige, rent naragtige Ytringer af Følelse, som en glad, forelsket Mand ynder at hengive sig til. Selv om han en enkelt Gang elsker trods Coelibatet, den katholske, sker det jo enten i Forsagelsens eller i Overtrædelsens Smerte — og falder derved næsten bedre sammen med Kaldets Alvor, virker ikke saa smaat og irriterende.

Hun lader ikke Forstemtheden komme frem overfor de andre, er hjærtelig mod Præsten og i sit Brev til Agnete. Men den er der dog, viger kun langsomt — og maaske ikke helt.

Marquis'en havde tænkt sig Agnete som Grevinde. Hendes jomfruelige Renhed er absolut racepræget, fornem — faar En til at mindes disse Helgeninder af højeste Adel, som den katholske Kirke er saa heldig at have flere af. I første Øjeblik er derfor unægtelig hans Stemning noget delt. Men da han maa indrømme, at Sjælenes Harmoni, Hjærternes uimodstaaelige Tiltrækning, hvorom Ag-

nete skriver saa rørende i sit Brev til ham, er det vigtigste, bliver hans Glæde dog overvejende.

Det næstvigtigste bliver saa i hans Tanke den Festmiddag, hvorved Forlovelsen bør deklareres herude paa Egnen.

Dennes første Indledning er, at han lukker sig inde i Bibliotheket for at skrive de smaa Indbydelses-Billetter til Familien, hvis fine Pointer han selv har nok saa stor Nydelse af som Modtageren.

Det næste er, at Ina ser ham gaa sin Morgentur om Plænen med et indadvendt Smil om Læberne og et lille Kast med Hovedet fra Tid til anden, som om han vilde understrege noget. Saa ved hun, at det er Talen, der komponeres.

Og en af de første Dage nikker han over til hende ved Frokosten: „Bordets Udsmykning hvid — luftig hvid, ikke sandt? Et Brudeslør!“ Hun forstaar, at Talen er anlagt paa det.

Marquis'en tænker, at naar der kun er Tale om en eller to Nætter, vil baade Admiralinden med sine unge og Sperlings kunne komme. Og det lykkes virkelig at finde en Dag først i Juni, hvor man vil kunne samle dem.

Benedikte tør rigtignok knap være et Døgn eller to borte fra sin spæde, men kan ikke modstaa at komme. Lægen har ikke villet tillade hende at amme Barnet, og skønt det har været hende en Sorg, at den lille Tommelise ikke skulde have det samme af sin Mor, som de „to store Pløke“ har faaet, muliggør det jo nu hendes Nærværelse.

Sin Mand „vover“ hun ogsaa at tage med, da

hun ved, at Ina dog aldrig vil „gide stikke af med ham — han var jo straks rede.“

Flemming og Fernanda vil ogsaa komme. Hun elsker at skulle i Skrud og udstille alle sine Juveler. Og ved et festligt Bord kommer hendes Mand i Stemning — den kunde dog en Gang af Vanvare vende sig mod hende. Agnete har hun ogsaa altid haft en udpræget Sympati for. „Det er, hvad jeg forstaar ved en yndig ung Pige,“ siger hun. „Hun har da ogsaa den dragende Magt over Mændene. Naar man ikke har den, hjælper det ikke, om man ellers kan være nok saa smuk.“ Tilføjelsen ledsages af et hoverende Sideblik — som ikke rammer dér, hvor det sigtede.

Foruden Gæsterne fra Byen skal flere af Omegnens Familier indbydes, Kammerherrens fra Lønholm, Hofjægermesterens med alle deres unge og andre. Leo Falk har sin Svoger og Hertha i Besøg for nogle Dage, han møder selvtredie — i alt en Kreds paa tredive mindst.

Ina har ikke villet gøre Indvendinger. Hun ved, at for hendes Fader er Fester en Livsbetingelse. Men alt det Arbejde, som paahviler hende derved, er ikke kærkomment i dette Øjeblik — saa snart efter den svære Foraarstid.

Hun synes næsten, det er for meget, at de andres Glæder, Sorger og Sygdomme altid skal læsses over paa hende, at hun skal være rede for dem alle. Og det værste er, at de alle finder det saa naturligt, at ikke en vender sig og spørger: „Men du selv?“

Alligevel gør hun sig al tænkelig Umage for at

alt kan blive saa godt indrettet som muligt, har sin Haand med allevegne — fordi baade Hjemmet og de Fester, der gives, skal have det Personligheds-Præg, uden hvilket den egentlige Tiltrækning er borte.

Saa kommer de rejsende Gæster. Glad er hun naturligvis ved at tage imod dem — især Musse og Benedikte, der begge ser sarte ud. Agnete er taget lige til Præstegaarden, hvor hun skal bo.

Musse er stormende i sin Jubel over Gensynet med Ina og over Netes Forlovelse. Ellers er hun mer afdæmpet — det klæder hende sødt. Dels er hun ikke kommet helt til Kræfter igen, dels er hun nu fyldt seksten Aar og begyndt at gaa til Præsten.

Sammen med Musse ankommer et smukt Væg-Ur til Venteværelset i Længen, som højtideligt ophænges den samme Aften. Marie Stuepige faar en „nydelig Opmærksomhed“, som hun siger, i Form af en Guldbrosche.

Sjældent har der paa Lindeborg været et Hold af Gæster saa veltilmode, saa oplagte til at more sig, saa leende som de, der samles den næste Dag ved Morgenmaaltidet. Det er som en Flok løsslupne Skolebørn. Den overstandne Sygdomstid med al dens Ængstelse, den glædelige Anledning til Sammenkomsten, det dejlige Skærsommervejr, den forestaaende Fest — man ved ikke, hvad man er mest henrykt over, men henrykt er man!

Aldrig har Spisestuen været saa solbadet, aldrig har Onkel Marquis' sølvhvide Hoved taget sig saa bedaarende ud mod Egetræs-Panelerne. Aldrig har

han smilet saa kønt og nynnet paa et saa yndefuldt Tema af Mozart som nu, da han kom ind. Og aldrig har Duften af Hallands Bagværk været saa liflig at snuse i sig!

„Nej, hvor man har det godt!“ udbryder Fru Benedikte og udtaler dermed den almindelige Følelse. „Ikke en Gang Cilles og Nalles Søvnløshed har man at døje! Og idag tror jeg næsten, at jeg kunde være ligesaa englelig til at høre om den som Onkel Marquis!“

Hun knaser Knækkebrød med sine smukke, hvide Tænder og ler og taler i et væk: „I maa nu ikke tro, kære allesammen, at vi paa denne ene Dag bliver færdige med at feste sammen! I er herved højtideligt indbudte til lille Tommelises Daab. Det bliver snart — og ve den, der udebliver!“

„Og I er allesammen indbudt til min Konfirmation — ikke, Mor?“ siger Musse.

„Jo,“ nikker Admiralinden. „Og til Agnetes Bryllup med — naturligvis.“

„Og til vort Sølvbryllup,“ siger Flemming.

Stemningen forhøjes ved Tanken om de kommende Fester. Hele Kredsen maa i den Anledning have en ny Omgang Kaffe med Boller.

Saa bryder Ina op — kan ikke vente længer. Hun og Musse vil ud i Skoven at plukke Blomster til Middagsbordet.

Skovbundens bitte Konvaller er sprungne ud i Flok og Følge. Saa tæt, saa hvidt — som var der draget Lin udover det bløde Mos.

De to har hver en stor Kurv med og sætter sig i Græsset for at plukke. De binder Blom-

sterne sammen i smaa Buketter — saa er de lettere at ordne. Fuglene synger, synger om dem . . . Det er som smaa Kildevæld af Toner, der risler ned fra hver eneste Gren.

„Nej, hvor det er underligt at være saa glad!“ Musse tager sin Hat af — hendes rødbrune Haar fanger tindrende Solglimt.

„Ja,“ siger Ina. Ja — underligt maa det være!

„Herude maatte man jo blive glad, selv om man ikke var det — ikke sandt? Man faar mer Glæde for hver eneste Blomst man plukker! Hvor er den sød — se!“

Aa ja — hver eneste lille Blomst har noget at give! Ina synes ogsaa, at fra hver en, hun holder i sin Haand, strømmer der noget ud imod hende — noget af det solskinnende Liv, den har suget ind. Og det gør saa ondt, saa ondt at mødes med! Man føler, hvor man selv er udenfor — føler sig mer fattig og bedrøvet for hver eneste glad lille Blomst, man plukker.

Siden, da hun ordner dem i lave Skaale paa det store Bord, synes Ina, at det maa blive saadan ogsaa for Gæsterne: fra hver af de utallige fine Kalke vil der risle Glæde ud imod nogle — og Bedrøvelse imod andre.

De smaa Konvaller spinder deres lette Flor udover hele Dugen, skjuler den som under blid Skovbund. Og højt over dem vugger sig en yppig, duftende Fylde af hvide Sirener. Brudeslør — aa, jo, Udtrykket kan nok bruges.

— Det er virkelig et smukt Moment, da Agnete, i hvid Dragt, kommer ind med sin Forlovede,

og Marquis'en gaar hende imøde med en stor Buket Liljekonvaller. Ina maa indrømme, at hun er guldhaarfager og from at se til som en lille Dronning Dagmar, der ikke en Gang har snørte Silkeærmer paa sin Samvittighed . . . . Hun kan maaske en Gang vokse op til at blive det, som hendes Udtryk lover.

Man maa ogsaa lade hende, at hun kan beherske en Situation — selv den, hendes Forstand maaske ikke er helt voksen. Flere af de Damer fra Omegnen, som er indtagne i Præsten, trænger sig om hende med overdrevent varme Lykønskninger, som hun møder med velgørende Takt og blid Værdighed.

„Det maa man jo kalde Idealet af en Præstehustru," siger Hofjægermesterinden med ostentativ Beundring til Pastor Lindners Moder.

„Lad os haabe, at hun kan blive det," svarer denne roligt.

„Lille Pastor Lindner" — Fru Benedikte lægger sine Hænder mod den høje, smukke Mands Skuldre — „det drømte du ikke om, da du var Brahmin ved den indiske Flod, at vi to skulde blive Svoger og Svigerinde. Det er jo det bedste af det hele, ikke sandt? Maaske har jeg været Slangetæmmerske og spaaet dig det."

„Nej," udbryder Musse med lidt af sin gamle Højrøstethed, „saa maa det dog have været Nete og ikke mig, der var Bajadere ved det Tempel!" I sin Glæde over Opdagelsen har hun glemt det mindre passende ved Situationen. — „Og tænk, var det ikke underligt, at straks den første Aften

spurgte jeg hende, om hun turde fri til Ina, hvis hun var Pastor Lindner!“

„Nej, Musse,“ siger Fru Benedikte, som ler, „det turde ingen af de to. Saa maatte de tage tiltakke med hinanden.“

Som Ina staar os tager imod Gæsterne — i havblaa Silke, der svøber sig tung og glat om hendes slanke Skikkelse og drager et langt Bølgebrus efter hende — vilde maaske ingen let faa det Mod. Trods sit smukke, lidt trætte Smil, har hun dog noget af den menneskefjærne Dronning over sig.

Selskabet er samlet. Den stærke Summen af Stemmer bølger fra Havesalen ind i Spisestuen, hvor Bordets hvide, luftige Skønhed straks giver Stemning.

Marquis'ens brune Øjne glider med lysende Velbehag rundt i Kredsen. Alle Gæsterne har taget deres Søndags-Ansigter paa. Ikke blot Agnete i sin kyske Ynde, ogsaa Benedikte og Musse er virkelig henrivende. Se, se — Musse har lært at slaa Øjnene ned og tie! Der er blevet en hel lille Kvinde ud af hende. Den unge Jagtjunker fra Lønholm, som har hende tilbords, synes ogsaa at have bemærket det! — Hvor Herthas mørke Skønhed fremhæves af hendes vinrøde Dragt, og hvor Hofjægermesterens to unge, lyseblaa Døtre ligner nysudsprungne Forglemmigej! . . .

Marquis'en nikker over til sin Datter. Han ved, at hun sidder og gør ganske de samme Iagttagelser og glæder sig som han.

Hun smiler straalende tilbage . . . . Ja, Marquis

— vi fester, vi er glade! Og hver en Fest, vi holder for de andre — den tager vi fra din egen Datter. Og for hver en af de yngre, der gaar frem i Livets Solglans, trænges hun længere tilbage i Skyggen, dybere ind i Forgangenhedens Taage! — —

Højtidsfuld Stilhed som Havblik efter et Stormbrus: Husherren begynder paa sin Tale.

„Hvad har vi alle tænkt, medens vi færdedes ude i Naturen — fra dens første Anemoner lyste hvide, medens Hæggebærtræet stod floromvundet, til nu, hvor Frugtblomsternes Sne er afløst af Sirener og Konvaller“ — en Haandbevægelse ud over Bordet. „Hvad har vi tænkt derude?“

Ingen af Selskabet søger at udfinde det — men det er jo heller ikke Meningen. Gæsterne fra Byen har ikke færdedes i Naturen, og de andre har maaske ikke tænkt ved det. Besvarelsen overlades til Taleren.

„Har det ikke slaaet os alle: Naturen bærer Brudesløret! Og har vi ikke ønsket at løfte en Flig af dette Slør for at se ind undet det? Thi bagved Brudesløret gemmer sig jo det, som faar Mandens Hjærte til at banke stærkest: Brudens Ansigt — med den dybe, anelsesfulde, lykkeforjættende Sødme, med det Udtryk, som det er Mandens Livsdrøm at møde.“

En forventet Bifaldsmumlen indfinder sig et Sekund for sent. Marquis'en gaar over til at tale om den Kvinde, der synes at have faaet Brudesløret i Vuggegave — som bærer denne Sky af ren og kysk Jomfruelighed om sig, der bøjer en

Mand i Knæ og uimodstaaeligt drager hans Hjærte gennem den lønlig søde Forjættelse, den rummer. Det bliver til en hel Forherligelse af Agnete — der sørger for at sidde som en passende Illustration til Billedet. Pastor Lindner opfordres sluttelig til at prise sig lykkelig — og Selskabet til at drikke de Nyforlovedes Skaal.

Præsten takker alvorligt og kort. Nævner, at det var i dette skønne Hjem — som han derfor staar i dyb Taknemmelighedsgæld til — at han første Gang saa Agnete, der straks for ham blev Jomfruen med Brudesløret.

Husherren bemærker derefter, at Ordet er frit — og man vil idag ene og alene lade det forherlige Kvinden. Der er talt om hende som Brud, men der er nok tilbage. Hustru, Datter, Veninde — de har Valget.

Kammerherren fra Lønholm, som har Ina tilbords, er der straks med Kvinden som Værtinde. Kvinden, der forstaar at omgive En med Hjemlighed og Skønhed, Kvinden med Øjne paa alle sine ti Fingre og det lydhøre Øre for alles uudtalte Ønsker, med den utrættelige Omtanke for alle, paa en Gang alles Tjenerinde og alles Dronning — kort sagt Ideal-Værtinden ved dette Bord. Hun leve!

Saa staar Benediktes Mand op. Han vil mindes Kvinden som barmhjærtig Samaritan, som Sygeplejerske. — Ina gør en Bevægelse. Aa — skal hun nu frem igen!

„Gik man rundt til Smaahusene her paa Egnen," siger Poul, „vilde man høre, hvor hun vel-

signes, denne Kvinde. Gaar man over til Geheimeraadens Længe paa en af dens travle Dage, vil man faa nok at se af, hvad hun kan yde. Men der er en Stue i dette Hus, som kunde fortælle endnu mer derom, hvis Væggene kunde tale — fortælle om gennemvaagede Nætter, om Dage fulde af den ømmeste Omsorg, ja, om Liv sat i Vove for en anden .... Hvad den Stue kunde fortælle om — det er dybt og uforglemmeligt indskrevet i Hjærtet paa flere af dem, som er her tilstede“ ...

Aa, hvad skal hun gøre? Hun hører ikke mere — kæmper blot af al Magt imod Graaden. Og hvor hun ser hen, er der Taarer i Øjnene — og Musse staar allerede, højt grædende, med Champagneglas i Haanden bagved hendes Stol for at falde hende om Halsen .... Aa, kan de dog ikke lade hende i Fred! Det er jo intet at nævne — mindre end intet — og det gør hende blot saa hjælpeløst bedrøvet! Det bringer de lange, stillestaaende Nætter ind over hende igen — med det trøstesløse Udsyn over Livet. —

Et Øjeblik efter er Flemming der. Hun ser forfærdet op paa ham. Han vil da ikke —?

Jo — han vil tale om Kvinden som Søster. Han siger, at straks lyder det maaske beskedent og mindre interessant. Men han ved, hvad det kan betyde at have en Søster — betyde, at hver Tanke, man huser, er forstaaet, hvert Smil besvaret, før det naar Læben, hver Bekymring delt og baaret med — og hele Ens Skønhedstrang tilfredsstillet, baade i ydre og indre Henseende. Saa vil de maaske finde det rimeligt, at Forholdet

til en Søster synes ham det kæreste i Livet. Og de vil sikkert være med om at hylde hende.

Aa, skal hele hendes Armod da udstilles! Skal hun absolut holdes fast, dér, hvor de alle saa gerne vil have hende: udenfor — uden eget Liv, saa hun kun er til for de andre og altid kan være ved Haanden, naar de har Brug for hende! —

Hvor det er bitterlig sandt, det Fernanda straks efter, lidt vel højt, udtaler til sin Bordherre, at de Forhold, der ikke er pikante, maa man af og til søge at krydre med lidt Lovprisning. Forholdet til en Hustru behøver ikke at roses — det roser sig selv.

Leo Falk — hvad vil han? Er der mer endnu, de kan trække hende frem for — mer af alt det, der dog ikke rummer hende selv? Nej, aa nej — hun kan være rolig! Han finder ikke noget ved hende, som er Omtale værd. Han vil bøje sig for Kvinden som Moder — henvendt til Fru Lindner og Admiralinden.

Saa klinger Benediktes Glas — som et muntert lille Klemt. Er det af Vanvare eller vil hun? Jo, sandelig, hun vil ogsaa tale!

Ikke just for Kvinden, siger hun, men dog om hende — for at være Parolen efterrettelig. Hun vil tale om den eneste morsomme og interessante Kvinde, den eneste, som er værd at have med at gøre. Hvem hun mener? Den forelskede, naturligvis! Saalænge en Kvinde er forelsket, er hun ung og smuk, er hun glad og indtagende — ikke sandt? „Og se, saadan bliver vi alle her i dette Hus. Hvorfor? Vi ved det godt!

Fordi vi bliver redningsløst, henrivende forelskede, saasnart som vi træder over Tærskelen! Og ham, som ved at holde os i denne permanente Forelskelses-Tilstand, rækker os det foryngende Yduns-Æble, Æventyr-Rosen med den forskønnende Duft — ham vil vi takke og hylde!“

Benedikte faar et Brag af Bifald! Og Onkel Marquis erklærer, at „vinder han saadan en Sejr til, er det ude med ham —“ saa stormende er de Kærlighedsytringer, der strømmer ind over ham. —

Gæsterne har spredt sig i den store Have, hvor de nyder Skærsommer-Aftenens Lys og Skønhed.

Leo Falk gaar op og ned i en af Gangene med Pastor Lindners Moder. „Jeg har en lille Høne at plukke med Dem, Doktor,“ siger hun. „De burde ikke have tilladt, at Frøken Ina kom til at pleje sin Kusine. Det har taget for meget paa hende.“

„Ja, det var heller ikke rigtigt. Jeg tror tilmed, at hun egentlig var betænkelig ved det — og at det var mig, som fik hende til det.“

„Nej, men hvor kunde det dog falde Dem ind!“

„Ja, jeg gjorde det nu,“ svarer han kort. „Jeg indrømmer jo ogsaa, at det var galt.“

„Jeg synes i det hele taget, at De har overlæsset hende lidt i Vinter. Det ligner Dem ikke. De er jo ellers saa hensynsfuld.“

Han ler op: „Er jeg? — — Ja, hun skal heller ikke slides op mere. Jeg vil sige hende, at hun skal slippe det altsammen.“

„Nej, hun skal blot blive ved med Maade. Det er jo en velsignet Virksomhed.“

„Ja, men hun er skabt til noget helt andet. Hun gaar glip af for meget derved. Der er ingen Mening i det. Nu skal det være forbi. Hun maa ikke opofres.“

„Ja, jeg tror nu ikke, De faar hende til at slippe. Hun har sat noget af sit Hjærte ind paa dette.“

„Saa kan jeg rejse herfra — det tænker jeg dog halvt om halvt paa. Derved vil det rent naturligt høre op — idetmindste for en stor Del.“

„Ja,“ siger Fru Lindner eftertænksomt, med gode og kloge Moderøjne, „maaske De burde foreslaa hende at slippe. Det kan ogsaa klare noget for hende selv. Men — vent nu ikke med det, til hele Dyrehavstiden er forbi. Mænd opsætter jo altid gerne en alvorlig Samtale.“

Han ser forbavset og maaske en Smule ilde berørt hen paa hende.

Idetsamme kommer Ina og Hertha henimod dem — Hertha gaar og udtaler sin Glæde over atter en Gang at være paa Lindeborg — og de Forlovede træder frem fra en overskygget Gang. Pastor Lindner ser betaget ud, Agnete blid og fattet.

„Nej, nu bortfører jeg Agnete,“ siger Leo Falk muntert, øjensynlig lettet ved Afbrydelsen, „hun har ikke godt af kun at høre paa al den Forelskelse.“

Han stikker sin Arm ind under hendes. Hun virrer yndefuldt med Hovedet og ser bly ud. „Ja,

jeg kan bevidne, at Kæresten var ude af sig selv af Glæde, da han kom fra Frierrejsen," bliver Doktoren ved. „Jeg mødte ham i Skoven. Da han ikke vidste, hvad Ben han skulde staa paa hernede paa Jorden, valgte han at springe op i Luften. Han fløj som en Akrobat over den store fældede Eg."

De andre Damer ler. Men den skildrede Situation synes ikke at falde i Agnetes Smag. „Det var da en løjerlig Ide," siger hun lidt spidst. „Hvor kunde det dog falde dig ind?" hun ser bebrejdende paa sin Forlovede.

„Nej, nu bortfører jeg Pastor Lindner," siger Ina med et godmodigt Smil. „For nu er her slet ikke rart for ham at være, Agnete."

Medens hun fjærner sig med Præsten, er det som om hendes Ansigt atter slukkes og overskygges.

Da de er komne udenfor de andres Hørevidde, siger han hjærteligt: „Det var netop, hvad jeg ønskede: at være et Par Øjeblikke alene med Dem. Nu er det snart et Aar siden, jeg kom herud og saa Dem første Gang — alt minder egentlig saa meget om den Gang. Men saa maa jeg tænke paa den Forandring, der er sket med Dem" — han ser paa hende fra Siden og bliver lidt usikker, men føjer saa hurtigt til, „og jeg kan ikke noksom glæde mig over, at De har ombyttet Deres Liv fra den Gang med et andet og skønnere. Tænk, hvor fuldt og rigt De alt har erfaret, at den sande Lykke bestaar i at leve,

ikke for sig selv, men udelukkende for de andre.“

Hun trækker lidt paa Munden. Saa maa det jo være et Skaar i hans sande Lykke, at han har anskaffet sig Agnete.

Da han tier, stanser hun og vender sig imod ham: „Nej, Pastor Lindner, det har jeg ikke erfaret — og det ventede jeg ikke heller. Lykke er dog kun et eneste: Ens personligste Trang og Længsel tilfredsstillet. Det kunde aldrig naas paa den Maade. — Men der var noget andet, jeg ventede — og dèr har jeg haft en dyb, uoverkommelig Skuffelse.“

„Hvordan mener De?“ spørger han. Hans Ansigt er nu helt alvorligt og blegt som hèndes.

„Jeg tænkte, at det fik være med Lykken — det var jo ikke den, det kom an paa — blot jeg kunde faa min Gerning gjort, og mine Kræfter anvendte! For det kan man ikke opgive.“

„Nej,“ siger han, „det har De Ret i! Og De skal ogsaa nok erfare, at „lykkeligst at hvile paa, er fuldendte Gerning.““

„Ja,“ siger hun, „det var det, jeg ventede at kunne naa frem til. Men nu ved jeg, at der er intet gjort med al min Virksomhed. Og det bliver aldrig anderledes.“

„Kalder De det intet,“ siger han, „at fattige Mennesker er bespist og klædt, at syge er plejede, at bedrøvede er trøstede? Vor Herre ser anderledes paa det.“

„Aa nej,“ siger hun varmt, „en eneste Draabe Lindring til en syg eller bedrøvet, den kunde ikke

regnes for højt, ikke købes for dyrt! Men min Livsopgave løses ikke derved. Agnete eller Musse vil gøre det lige saa godt — og en Menigheds-Sygeplejerske kan jeg betale for at gøre det endnu bedre. Jeg kunde ligesaa gerne have levet som før — „siddet i Ro, sparet Slid og Møje og de mange Par Sko.“ Ikke et Haarsbred er jeg kommet videre derved.“

„Jeg forstaar Dem ikke,“ siger han. „De ædleste, største Mennesker jeg ved har levet al deres Tid i Kærlighedsgerninger mod andre — og har vidnet, at deres Løb var fuldkommet derved. Tør De paastaa, at det ikke er sandt? Og hvorfor skulde saa ikke De —“

„Ja, kan jeg sige Dem hvorfor! Har jeg skabt mig selv! Tusinder, som er langt mere værd end jeg, kan naa deres Maal ad den Vej. Men ikke jeg, ikke jeg — det ved jeg. Og saa vil jeg ikke mere! Det er meningsløst.“

„De er træt,“ siger han, „lidt overanstrængt for Tiden. Saa dømmer man ikke klart.“ Han stanser raadvild. Hvad er dog dette? Kunde det virkelig være, som de andre siger, at hans Forlovelse — — Nej, nej — det er utænkeligt, umuligt! Men alligevel — denne haabløse Bitterhed er opstaaet saa pludselig, saa umotiveret — — „Det er jo ogsaa muligt,“ føjer han til, „at Gerningen falder Dem sværere, end De havde tænkt.“

„Aa nej,“ siger hun træt. „Gid den gjorde!“

„Ja — det er dog vist det alligevel, selv om De ikke gør Dem det klart! Med Deres Natur og Opdragelse maa der være meget ved Syge- og

Fattigpleje, som er Dem imod og falder Dem pinligt — som der skal en stadig ny Selvovervindelse til. Men netop derved — De har jo selv sagt, at De tørstede efter at være under et stort Krav —"

„Ja, det gør jeg — har gjort det al min Tid. Men Kravet til mig kan aldrig komme gennem den Gerning — saadan som De sagde, da jeg rejste ind for at uddannes, og som jeg selv tænkte det den Gang. Nej — for den lægger ikke Beslag paa alle mine Ævner, den tager ikke hele min Menneskelighed i Brug. Paa den kan jeg ikke sætte Livet ind — den er ikke mit Kald. Jeg staar „løs og ledig paa Torvet" som før." Hun taler med en bleg og skaanselløs Oprigtighed, som han føler maa svide i hendes eget Hjærte.

„Sig mig," spørger han, „den Nat ifjor, da De gav Deres Hjærte over til Guds Kærlighed — og det tror jeg dog, De gjorde — var det da ikke ham, der for Dem pegede ud mod alle nødlidende?"

„Jeg troede det," siger hun. „Men jeg kan have taget fejl. Vi skal jo dog „forrente vort Pund." Og det gør jeg ikke her."

„Ja, men saa vil De komme til det en Gang — stol trygt paa det! Husk blot paa, at der skal Taalmodighed til — det har De glemt."

„Ja — i Klostrene blev de sat til at vande et Kosteskaft . . . Men det bar ikke Frugt trods al den Taalmodighed. Og det faar De mig aldrig

til! Ser jeg, at der ikke er Mening i en Ting — saa slipper jeg den!“

„Deres Virksomhed var noget nær den eneste Frugt af min Forkyndelse her,“ siger han tøvende.

„Ja, saa maa De finde Dem i at staa uden Resultat!“ siger hun. „Man maa før se Sandheden lige i Øjnene end nøjes med noget, man laver sig selv.“

Samtalen afbrydes her, idet nogle andre af Gæsterne slutter sig til dem. Og kort efter gaar de alle op for atter at samles i de festlige Sale.

Fra hele Rækken af de høje Vinduer i underste Etage skinner Lysene ud i den klare Nats Dæmring. Summen af mange Stemmer, Musik og Lyd af dansende Fødder trænger langt ud i den store Haves Stilhed — hvor alle smaa Fugle forlængst er gaaede til Ro. De er glade derinde! De synger, de ler, de danser — baade unge og ældre.

— Langsomt ebber Larmen ud, og alle Lysene slukkes . . . Ogsaa de spredte Glimt oppe i Soveværelsernes Vinduer.

Den, der sidst slukker sit Lys deroppe, finder ikke Ro i den mørke Stue. Denne Nat, der ser saa lys og uskyldig ud, bliver en af de lange, hvileløse — hvor man er for dødtræt til at vaage med klare Tanker og for tung i Sind til rigtigt at sove.

Staar der ikke etsteds i Bibelen om en, der var „beskelig bedrøvet?“ Det er netop saadan hun føler sig tilmode.

Det er besk Bedrøvelse, det er Sjæls-Bitterhed, man sidder hen med, naar man har søgt,

ikke Lykken — det falder saa selvfølgeligt, at man ikke kan naa den — men Livsgerning, Udfoldelse af sine personlige Kræfter, Jordbund at saa i, saa det, man fik betroet, at det kan gro og sætte Frugt — og saa føler, at det glipper, glipper haabløst . . . At man blot strækker tomme, ledige Hænder ud efter noget, der stadig unddrager sig — ikke vil lade sig gribe . . .

Hvad hjælper det, om hun ogsaa kunde lukke sine Øjne og falde i Søvn som de andre, som de glade, festtrætte Gæster, der er gaaede tilsengs her inat! Hun sover sig jo ikke bort fra den beske Bedrøvelse — hun lukker den blot inde med sig.

Og helt ind i Søvnen vil hun kunne høre den Lyd, hun er bange for — den Lyd, der nærmer sig gennem Natten . . . For der er Lyd bag Stilheden derude . . .

Fru Hilleborgs Kane er der igen — — Aa, nej — det er jo Sommer! Det var godt — saa kan den ikke komme! Jo, jo — de vilde Konvaller har jo draget hele Skovbunden med deres Lin, i Havens Gange ligger endnu det bløde, skære Lag af de sidste, faldne Frugtblomster, og i Bedene lyser Pinseliljer i lange Strimer . . .

Over al den hvide Blomstring kører Kanen glat og tyst — som gennem Sne.

Saa holder den dernede. Sidder hun nu og ser op — med Øjne saa mørke som bundløse Brønde? Og spørger hun, om de snart har læsset af — om de er ved at blive færdige?

Eller hvem er det, som sidder i Kanen? Det

er jo hende selv — hende selv, som har kørt rundt og rundt med den . . .

— Aa nej, Fru Hilleborg — der er langt igen! Vel har vi delt ud — Tøj til smaa frysende Børn, Mad til sultne Mennesker, Lindring til syge — men vi har fuldt op endnu!

— Saa maa vi køre videre ud — over hele Landet — og blive ved, til vi har tømt ud. At vi dog en Gang kan faa givet vor Gave og hvile — paa fuldendt Gerning!

Aa nej, Fru Hilleborg, vi faar aldrig tømt ud! Aldrig læsset af — om vi saa kører til Verdens Ende og deler ud gennem tusind Aar! Vi sidder igen med hele vor Skat — med det Hjærte, som vi ikke kan faa anbragt. Som ikke kan stykkes ud til nogen anden — fordi det bærer et Billed og en Overskrift, som vi ikke selv har sat derpaa. Fordi det kun kan gives helt og udelt i hans Haand, hvem det tilkommer.

— Hvad gør vi saa — hvad gør vi saa?

Saa holder vi stille — vi opgiver det . . . Drager ikke længer rundt for at dele ud. Gør os ikke mer al den forgæves Møje. Sidder urørlige i den lange, lysende Nat . . . Lader os fyge til af den hvide Sne — af alle de døde, hvide Blade fra Frugtblomster, Sirener, Konvaller, — af alle de døde, kommende Aar . . . Til vi selv er hvide og døde som Sneen . . .

Sidder blot og stirrer frem med bundløst mørke Øjne — bundløst mørke som dens, der aldrig fik naaet, aldrig kunde naa sit eget Liv — —

Marquis'en er noget træt efter den glade Fest og har faaet et lille Anfald af sin Podagra. Da Søndagen kommer, maa han opgive at sidde i Kirken som et opbyggeligt Eksempel til Efterfølgelse for de andre og maa forsøge, om en Andagtsstund af de mere værdifulde „une heure de recueillement", vil indfinde sig i Bibliothekets Stilhed.

Ina maa køre alene til Kirke og er glad ved det. Naar man er ene, har man Lov til at være sig selv — til kun at være træt, hvis man ikke magter andet. Hun tænker paa lille Musses Angst for at skulle sige „Godmorgen, Frøken — Tak, Frøken," da hun var syg — og forstaar hende.

Det er godt at have det store Hjem tomt og stille i disse Dage. Men længe varer det ikke. Tanterne Nalles og Cilles Besøg, som skal være afsluttet inden Ferien, nærmer sig som en Tordensky, og et Par andre Slægtninge ventes med dem.

Det er Inas Tur at spille Orgelet idag — ellers var hun maaske ogsaa blevet hjemme i Ro.

Hun gaar op ad den smalle Trappe til Orgelet, sætter sig og ordner sine Noder. Skolelæreren bringer hende Salme-Numrene, siger saa som hver eneste Gang, skønt hun jo nu maa vide Besked: „Frøkenen husker nok, at Pastoren messer i G-Dur" — og føjer til, som han ufravigeligt plejer: „Gamle Pastor Bruun — det var jo i B-Dur." Og som hver Gang er Ina ogsaa idag ved at spørge: „Havde han nogen Toneart?"

Gudstjenesten begynder. Det er lidt af en Taalmodighedsprøve at spille her i Kirken, thi det er

haabløst at faa Menigheden eller Skolelæreren til at synge i livligere Tempo end det temmelig dræ-vende, som de er vant til. Det er godt nok, at de skal rette sig efter Orgelet, som Præsten si-ger — men naar de nu ikke vil?

Mon de tænker mer over Salmerne dernede, fordi de dvæler saa længe ved dem? Det er store Ord at skulle udtale i den sidste Salme før Præ-diken:

„Siger han: sæt Livet til,
svarer jeg: alt som du vil!“

Præsten gaar paa Prædikestolen. Læser Da-gens Tekst — det underlig stærke Evangelium: „Hvo som kommer til mig og hader ikke Fader, Moder, Hustru og Børn — og tilmed sit eget Liv, kan ikke være min Discipel.“

Det maa ikke være nemt at staa overfor gan-ske dagligdags Mennesker og skulle prædike over det!

Han begynder da ogsaa med at sige, at det ikke er et Evangelium af de let tilgængelige. Om man „udlægger“ og forklarer aldrig saa meget, er man dog altid lidt paa Vej til at forarge Mennesker med det.

Han vil nu ikke stanse ved dette med Fader og Moder, Hustru og Børn — blot sige, at vi endelig ikke maa give os til at elske dem mindre end vi gør — da vi dog er saare langt fra at el-ske dem nok efter vor Herres Mening. Det er blot, at vi skal elske ham endnu mer.

Men Ordet, han vil drage frem, er det om at

hade sit eget Liv. Det er en meget stor Fordring, synes de vel nok? Ja — det skal ikke bortforklares. Det er Evangeliet om det store Krav, de har for sig idag.

— Det store Krav — det store Krav .... Aa, det er jo det, som aldrig kommer! Ina støtter Hovedet træt mod sin Haand og gentager Ordet for sig selv. Godt, at hun kan sidde her saa ene — borte fra alle de andre!

„Jeg har en Gang sagt, at det er svært at faa Mennesker fra at være nøjsomme overfor Guds Kærlighed — og det er vist og sandt: vi kræver aldrig i Forhold til det, den har at give — ja, har givet os.

Der var En, som „hadede“ sit Liv for vor Skyld og lagde det ned. Livet i Herlighed paa Ærens Trone, Hjemlivet her paa Jord med de Kære — tilsidst det legemlige Liv i den store Dødslidelse. Det er „givet og udøst“ for os — kan aldrig tages tilbage.

Saa meget vildė vi ikke have tænkt at forlange — men han følte, at mindre kunde vi dog i Evighed ikke nøjes med!

Han begynder altid med at give, med at kalde til sin Kærligheds kongelige Bryllupsfest. Og det første for os at gøre er at tage imod, at kræve af ham — at give os over til den Kærlighed.

Men han kræver ogsaa — vi hører det idag. Kravet er Beseglingen paa vort Forhold til ham. Han er ikke nøjsom i sit Krav. Det er Kærligheden aldrig — den kræver Livet.“ — —

— Ja, mindre kan man jo heller ikke nøjes

med at give. Det er det, man længes efter at blive afkrævet. Men hvordan mener han? —

„Af Martyrerne blev jo det legemlige Liv krævet — og de svarede med Lovsang paa Kravet. „De elskede ikke deres Liv indtil Døden," staar der. Nej, de hadede det for hans Skyld. De lod det kaste hen for de vilde Dyr, gaa op i røde Luer, nagle til Marterpælen. Dødskravet var for dem den flammende, blodigrøde Besegling paa Forholdet. Og det følte saa stærkt, at de, til hvem Kravet ikke kom, tog det som en Tilsidesættelse.

Det stilles nu ikke i vor Tid, det Krav — idetmindste ikke her i Landet. Og det er jo langtfra, at vi føler det som noget Savn. Tværtimod — vi synes jo alle, at det er godt."

— Ja, vist har han Ret, ja, vist er vi smaa og jammerlige og bange for vort Liv. Men alligevel — dybest inde føler vi, at det er under det store Krav, et Hjærte vokser sig stort. —

„Men det legemlige Liv er ikke det eneste, vi har. Der er altid i Verden et og andet, som er blevet vort Liv. „Ingens Liv bestaar i at have overflødigt Gods", staar der i Bibelen — men mon der ikke er Mennesker, om hvem det kan siges? Gods og Guld, Magt og Ære, Sundhed og Vellevnet — det er mange Goder at nævne, som kan blive Livet for os. Og først og sidst — der er andre Mennesker. Intet kan jo bringe os den Lykke som et andet Menneske!

Hvis nu noget af det Liv kræves af os, er vi da rede til at slippe det? Og kender vi til, medens vi ejer det, at kunne hade det i Forhold til

ham? Mon det dog ikke er saa, at Kravet falder os alle lidt for Brystet? —

Der er endnu et, jeg vil nævne — fordi jeg tror, at det maaske er den sværeste Form, under hviken Livet kan kræves af os. Noget af det ædleste, et Menneske kan søge Livet i, er jo i sit Kald, i sin Gerning. Dette, at udfolde sine Kræfter, forrente sit Pund, „pløje sin Fure og strø sin Sæd," det er jo godt — det falder ganske sammen med Guds Vilje til os. Og netop derfor skulde man synes, at det kan da ikke blive taget fra os. Alligevel — selv det Liv skal man kunne hade, selv det skal man være rede til at slippe.

Allerede den gamle Prædiker siger i Sjæls-Bitterhed: „Jeg saa under Solen, at Løbet er ikke i den lettes Magt, ikke heller Krigen i den vældiges." Dermed er netop den Splid udtrykt, at Gerningen kan blive skilt fra et Menneskes Ævner, Muligheden for at løfte sin Opgave taget fra ham. Jeg tror, det er sjældent, at det sker — ellers kunde de store Ting ikke fuldkommes i Verden. Men naar det sker, staar man overfor det Krav, der bliver det allersværeste, fordi det er det unaturlige, det tilsyneladende meningsløse, selvmodsigende.

Ja, her vil jeg mindes en Ven, jeg har haft, som jeg har maattet tænke paa i disse Dage. For ham var Kunsten, den sceniske Kunst, Livet. Alle, som kendte ham, var klare over hans Ævner, og ingen Overtalelse af Forældrene, hvem Tanken var imod, kunde faa ham til at opgive den Vej. „Man slipper ikke sit Liv," sagde han, „det

kan ingen forlange. Der er mit Kald, min Plads — kun dér!“

Efter et Fald med sin Cykle under særlig uheldige Omstændigheder blev han halt og stivbenet. Med ét Slag tvunget bort fra Tanken om den Gerning, der for ham var den eneste.

Han havde før været religiøst ligegyldig — som saa mange unge Mennesker. Nu frygtede jeg for, at hans Sjæl vilde gaa tilgrunde i Forbitrelse og afmægtigt Raseri.

Men han sagde — og det er noget af det skønneste, jeg har hørt et Menneske sige: „Den, der har skilt mig fra det Liv, hvortil han selv har givet mig Ævnen og Kaldet — tvunget mig ind i en anden ligegyldig Stilling, hvor jeg aldrig kan løse min Opgave, aldrig faa min Længsel stillet og min Personlighed gjort gældende — ham vil jeg tro paa!

Thi det, at han tør kræve saa hensynsløst stort, saa helt paatværs af mig selv, af alt hvad vi kalder sund Sans og Rimelighed — det beviser for mig, at han er til, personligt til, og at han har Livet i sig. Saadan tør kun den tage, der har uendelig mer at give.

Og jeg lever ikke smaat og kummerligt trods min tørre, skønheds- og idéforladte Kontorplads. For jeg lever under et kongeligt Krav, som rejser al min dybeste Selvfølelse. Og at svare ja paa det gennem hver eneste Dag, det er en endnu større Opgave at løse end den, som al min Ævne var anlagt paa.“

Ja — saavidt kan et Menneske naa! Lad os haabe,

at vi kan sige det samme, hvis saa svært et Krav stilles til os! — Men enten vi maa slippe baade den ene og den anden Form for Liv, eller vi faar Lov til at beholde alt vort i Fred — Hjærtelivet kræves altid af os“ — —

Han dvæler længere ved dette, taler varmt og indtrængende derom — og det bliver maaske mere forstaaeligt for hans Tilhørere end den første Del af hans Prædiken.

— Postludiets sidste Toner er døde hen. Menigheden forlader Kirken. Ina bliver oppe ved Orgelet, til alle er gaaede.

Hun vil ingen træffe, hverken Fru Lindner, Agnete, Hofjægermesterinden eller nogen af de andre. Blot ingen maa finde paa at vente efter hende! Hun maa have Lov til intet at sige, til intet at se eller høre . . .

Det lykkes virkelig at komme uantastet ned til Vognen, skønt hun næppe havde troet det. Hvor godt, at Præsten ikke ventede nede i Kirken, som han plejer! Nej, ikke en Gang ham vilde hun tale med nu. Hun maa være ene med sig selv.

Vognen kører let og hastigt bort med hende — men den gør hende dog for megen Støj, den forstyrrer hende. I Skoven beder hun Kusken holde og stiger ud. „Kør hjem, Peter,“ siger hun, „jeg har Lyst til at spasere.“

Han vil absolut vente efter hende, men hun afværger det: „Sig til Kammerherren, at jeg kommer snart efter.“

Vognen fjærner sig. Hun gaar frem i den dybe, kølige Skygge. Saa stanser hun og forlader Vejen.

En Vej bærer Spor af andre — de Spor bryder Stilheden omkring hende. Ingen — nej, ingen i Verden vilde hun mødes med i denne Stund.

Hun gaar ind mellem de høje, ranke, stengraa Bøgestammer, over det vigende bløde Mos, hvor hendes smalle Fod ingen Genlyd vækker. Dybt inde i Stilhed og dæmpet Halvlys bliver hun staaende. Føler sig ene, ganske ene i Verden. Saadan maa det være.

Naar Sjælen gaar frem af sit dybe Skjul, naar det, der bæres inderst inde, stiger op mod Overfladen — da føles kun et eneste Forhold som væsentligt og virkeligt. Naar Sjælen i et Ord, der lød, har troet at fornemme hans Røst, som skabte den — da vil den kun bøje sig i uforstyret Lytten for helt at tage det Ord ind, som bar et Glimt af hans Vilje ned til den . . .

Længe staar hun derinde i den lydløse Dæmring. Synes, hun kan føle sig ned til Bunden af sin Sjæl — føle, hvor den samler sig i et eneste: Hengivelse under den Vilje.

Og udover sit Liv ser hun — klart og roligt.

Al sin Tid har hun jo spejdet og længtes efter ham, der skulde komme med det store Krav til hendes Kærlighed.

Saa var der den Dag ifjor, hvor hun forstod, at saadan havde en anden ventet paa hende med den langt større Kærlighed — som hun havde ladet ubrugt. Og da hun forstod det, rakte hun efter den med begge Hænder — gav sig helt over til den.

Men nu ser hun det store Krav rejse sig fra

den Kærlighed. Thi den, der elsker bundløst, vil ogsaa kræve grænseløst. Det kan ikke være andet.

Det er jo det, hun altid selv har ønsket at mødes med. Og alligevel — — — Ræddes hun ikke nu for den store Fordring — vilde dog heller nøjes med en mindre?

Aa nej — men det Krav, hun har længtes efter, var det, der skulde udløse hendes Kvindehjærtes Trang og dermed lede hende frem til Livet. Thi hendes Kvindehjærte er det stærkeste, det personligste i hende. Hun maa leve ud af det for at være sig selv.

Og hvis nu Kravet, der stilles til hende, er dette, at hun skal leve udenfor sit Liv, ved Siden af sig selv, skilt fra den Opgave, som er den eneste, hun kan løse — saa maa dog alt, hvad der aander og rører sig i hende, rejse sig imod det!

Thi det Krav er det unaturlige, det meningsløse — det umulige.

Ja — men større, kongeligere bliver det derved. Stærkere og dybere sætter det sit Segl paa Forholdet.

Og mere dyrekøbt, mer bundløst og ubegrænset kan hendes Svar blive derpaa. — —

Samme Eftermiddag skriver Ina nogle Linier til Præsten.

„Kære Pastor Lindner!

Jeg siger atter som en Gang ifjor: idag har De talt til mig i Kirken. Maaske har De selv tænkt det? Jeg ved det ikke — men jeg ved, at Deres Ord har ramt mig.

De husker, jeg sagde Dem forleden, at den Gerning, jeg havde taget op, den vilde jeg nedlægge, fordi min Livsopgave ikke kunde løses gennem den. Jeg ser ikke anderledes paa det nu — og vil aldrig komme til det. Men trods det vil jeg ikke slippe den. Jeg vil fortsætte med den.

Thi maaske er Kravet det samme til mig som til Deres Ven: at jeg skal leve borte fra min rette Plads, skilt fra det Liv, som min Personlighed ene og udelt henviser mig til.

Og er det saa — da vil jeg ikke unddrage mig. Da er der god Mening i at blive staaende der, hvor jeg ikke har nogen Illusion om at kunne naa mit Maal — og hvor jeg dog gør en Smule Nytte.

Et Kosteskaft bliver det alligevel ikke som jeg vander. Nej, De skal se, hvor Arbejdet vil sætte Blomst og Frugt, hvor Mennesker vil blive hjulpne — bedre end før! For nu gør jeg det mer bevidst og villende.

Og det styrker, véd De nok, at føle sig under et stort Krav“ — —

Tanterne Natalie og Cæcilie er komne til Lindeborg paa deres aarlige Besøg — og sover mindre end nogensinde før.

„Nu er det jo ikke til at tænke paa at faa Ro,“ siger de, „saadan som de kører ind og tropper op dernede.“

Det er Længen, de hentyder til — men det er

lidt gaadefuldt, at den skal kunne virke forstyrrende paa deres Søvn, da den ligger skilt fra Hovedbygningen, og der aldrig har været Konsultation om Natten.

De forklarer heller ikke, hvordan de mener det. De fastholder blot deres Paastand — og ser i det hele lidt fjendtligt til Længen og dens Virksomhed. De er ikke langt fra at finde det en Mangel paa Pietet, en Profanation at „omkalfatre“ det Sted, der af salig Geheimeraaden udtrykkelig var bestemt for Herskabstjenere — eller andre af Standspersonernes agtværdige Skygger.

„Det havde ikke været noget for ham,“ siger de med en ringeagtende Hovedbevægelse henimod Længen. Deres „Grandmama“ havde kendt det hæderkronede Familiemedlem, der har bygget den, — og hun satte overordentlig Pris paa ham. Derfor tør de ogsaa nok indestaa for, at denne Anvendelse er ikke i hans Aand.

Det er der jo forøvrigt heller ingen af de andre, der har tænkt.

„Og Guderne fri os fra at faa den kogt op igen, hans Aand,“ siger Onkel Jørgen, som er der samtidig med Tanterne. „Den vilde nok falde os slemt for Brystet!“

Da baade Tante Nalle og Tante Cille ser saa skævt til Inas Virksomned, er det lidt uheldigt, at hun for Tiden gaar endnu ivrigere op i den end før. Dels maa hun stadig indhente det, der blev forsømt under hendes Kusines Sygdom, og dels er Marie Stuepige nu taget til København for at begynde paa sin Hospitals-Uddannelse. Hen-

des Søster Karen gaar tilhaande i Længen, men er jo lidt uøvet endnu, og derved kommer en Del mer til at paahvile hendes Frøken.

Tiltrods for det tænker Ina stadig kun paa Udvidelse og Forbedring af Gerningen. Hun og Marie lægger skriftligt mange Planer med hinanden om alt, hvad der vil kunne gøres, naar den unge Piges Uddannelse er tilende. Noget som Oprettelsen af et helt lille ideelt Sygehus, med Børne- og Fattigpleje knyttet til det, foresvæver dem begge.

Nej, overflødig bliver hendes Gerning ikke herude, hvor mange der end siden vil tage fat — det føler Ina nu. Dertil er der nedlagt for stærke, varme, personlige Kræfter i den. Og bagved den staar det kongelige Krav, som hun daglig øser ny Styrke af.

Der er i Øjeblikket ikke faa alvorligt angrebne Patienter, hos hvem hendes Tilsyn er ønskeligt. For Træskomandens Kone, der ligger af Blindtarmsbetændelse, har hun endog brudt den Regel, hun har sat sig: aldrig at gaa ud efter den sene Middag — for at hendes Fader kan have hende i Fred hele Aftenen.

Men Træskomanden tager saa akavet fat paa det, naar han skal hjælpe Konen, der er ingen Naboer, som kan træde til, og Rasmine skal have nyt varmt Omslag inden Natten og pusles med det samme — saa Ina er i flere Dage løbet derned, naar hun er færdig med at skænke Kaffen. Det er jo lys Dag saa længe nu, og Træskomandens bor lige nedenfor Indkørslen til Lindeborg.

Ina er der paa fem Minutter og kan være hjemme igen, inden Niels bærer Theen ind.

Marquis'en savner hende heller ikke, da han har baade Tanterne og Onkel Jørgen til et lille Whistparti. Han gaar ikke ud efter Middag, ikke en Gang ved Midsommertid, da han har en fransk Ængstelighed for Aftenluft, som Tanterne fuldtud deler, skønt den hos dem ikke er fransk — saa deres Smag falder behageligt sammen i det Stykke. Onkel Jørgen ryger naturligvis sin Cigar i Haven, men kommer snart ind igen for at tage sit Kort.

Ina kan altsaa trygt forsvinde det Øjeblik — men naturligvis forarger det begge Tanterne. De ser først over paa hinanden, saa op til Loftet.

„Ja, Joakim er mageløs," siger de til hvem der vil høre paa dem. „Ina render jo snart sagt baade Dag og Nat til Himlen maa vide hvad for Patienter. Det er en hel Raptus! Og aldrig skal man høre en Klage fra hans Læber. Han er lige ridderlig og mild, naar hun gaar, som naar hun vender tilbage. Og Penge øser han ud paa hendes mindste Vink. For al den Staahej, der nu skal gøres af syge og ubemidlede — der dog har det saa godt paa Landet — den faar man ikke for ingenting! Nej, han har rigtignok holdt, hvad han lovede Adelaide, den Gang hun lukkede sine Øjne, at han vilde være baade Fader og Moder for den lille Pige! Men det var jo kønnere, om hun lønnede ham lidt mer for al hans Opofrelse ved nu dog at tænke en Smule paa ham — og ikke blot paa sine egne underlige Lyster!"

Det er godt, at Onkel Jørgen er der; han holder altid med Ina. Naar han er tilstede, tør Tanterne ikke komme med nogen Kritik, for han kan godt falde paa at sige „Sludder!“ ogsaa til dem — han er jo deres kødelige Fætter — eller at le af deres Klager med sin store, buldrende Latter.

„Det er mageløst alt hvad hun kan finde paa for at hjælpe de andre,“ siger han. „Man skulde synes, at hun var skabt til kun at sidde paa Stads som Dronning — og se hende saa tumle sig mellem Gryder og Omslag og Forbindinger som en Fisk i Vandet! Det er den rene Øjenslyst — — Naturligvis skulde saadan en dejlig Pige være gift — det vil jeg indrømme! Men det kan jo gaa saa underligt her i Verden“ — —

Natten er lys over Enge,
og Engene dufter af Hø.
Længselen drev mig af Senge,
Elvermø . . .

Natten er sval over Enge,
og Engene ligner en Sø.
Véd du, jeg bied dig længe,
Elvermø?

Vuggende, hvidlige Taager
rinder som Bølger i Sø — —
Ene paa Bredden jeg vaager,
Elvermø . . .

Skilles de glidende Vover —
og Elverland ses som en Ø.
Drag mig, aa drag mig derover,
Elvermø!

Led er jeg vorden ved Dagen —
og ønsked i Natten at dø.
Und mig at dele dit Lagen,
Elvermø!

Solen er gaaet ned bag Skoven. Den har efterladt en klar Rosenglød over hele den skyfri Himmel — som langsomt blegner hen i et mat, hvidliggrønt Perlemorskær.

En kølig Duft af dugget Hø og vaade vilde Roser slaar sammen omkring En.

Den klamme Svalhed, som stiger op fra Engene, fortættes umærkeligt. Inden man har set sig om, er der Taage baade hist og her, til begge Sider af Vejen — vigende, perlehvide Slør over Græsset.

Ude i Synsranden gaar en stor og rolig, bleggylden Maane frem.

Hvidere, hvidere væver Taagen sit Lin udover de bakkede Engdrag. Selv det lave, straatækte Hus, der kryber sammen ved Vejen, søger den læmpeligt at hylle ind, saa Omridsene bliver ubestemte, og det i Frastand kommer til at ligne en mørk Høj — Elverhøj, der rejser sig mod Engenes bølgende hvide Baggrund . . .

Det tænker i det mindste en Mand, som kommer gaaende henad Vejen. Og muligt ønsker han, at det var saa.

Træt af Dagen, træt af dens nøgterne, travle Færd, længes han kanske efter en Nat, som har Æventyret inde. En Nat, hvor ogsaa Fornuften gaar til Hvile.

Da han er naat hen til Elverhøjen, aabner den sig. En slank og hvid Skikkelse kommer ud — og bliver staaende paa Vejen. Med den ene Haand løfter hun sin hvide Kjole, med den anden svøber hun det lange, flortynde Schal tættere om sine Skuldre og slynger det op om sit Haar.

Saa ser hun forbavset op: „Kommer du her, Leo?“

„Jeg gaar Aftentur. Det er jo ikke til at blive inde i det Vejr.“

„Men hvor har du Hundene? Nu skal du jo ikke paa Sygebesøg!“

„Nej, men de bliver lidt uregerlige, naar Engene damper, og det er Fuldmaane. De tre bliver bange, tror jeg. Og den sorte bliver vild — jager . . . Det er ikke til at faa dem til at lystre! De sover allerede. — Men maa jeg nu spørge, hvad det skal betyde, at du færdes paa denne Tid?“

„Det siger jeg ikke. Saa skænder du.“ — I den sidste Tid er Leo Falk blevet helt ængstelig for, at hun skal overanstrænge sig.

Han ser hen imod Huset. „Har du nu igen været hos Rasmine Jens Olsens?“ spørger han lidt utaalmodigt. „Hun har det jo meget bedre.“

„Ja, men du har selv sagt, at hun skal blive ved med Omslag. Iaften er det blevet lidt senere end ellers — men jeg er jo hjemme paa fem Minutter. Og tænk, hvad jeg har faaet at se for det!“ Hun rækker Haanden ud mod det slørede Landskab til begge Sider.

„Ja, den Engtaage havde du nu vist kunnet se fra Jeres egen Havestue. Den naar nok op til Plænen — som den Aften ifjor.“

„Ja — som den Aften ifjor,“ gentager hun. Hvor det gør ondt at huske paa den! Aa, derinde i Taagen, da det var, som om Livet greb hende — og slap hende ud i Døden igen — —

„Forresten var det næsten allerkønnest inde i

Skoven lige herved. Du véd, den Eng mellem Elle- og Birketræerne — den lignede en Sø. — Gaar du med derind?“ siger han pludselig.

„Ja — ja, det vil jeg gerne“ — hun svøber sit Schal lidt fastere om sig. „Men saa gaar du op med bagefter. Du skal faa The — og Onkel Jørgen bliver altid saa glad ved at træffe dig.“

„Aa, hvad — — Ja, nu kan vi se!“

De gaar sammen henad Vejen. Hun taler ikke. Nej, den Forpligtelse til at „sige noget“ — hvormed man ikke naar andet end at trætte sig selv og bryde Stemningen — den lader hun fare iaften, enten han finder det underligt eller ej.

Han, som ellers er saa lidt konventionel, synes derimod at føle Forpligtelsen. Han taler.

„Den Engtaage minder mig om en Gang hos Hertha, da hun og Manden laa paa Landet i Holte og havde Aftenselskab. Før Bordet var Gæsterne i Haven. Saa sagde Munk, som var med: „Lad os heller gaa lidt udenfor — det er kønnere, Engene damper iaften“ — og Damerne fandt det morsomt. De lo — de hvinede smaat, de sagde, det var yndigt! Men da vi kom op og ind i Spisestuens fulde Lys, var de blevne saa forandrede at se til. De havde jo været krusede og krøllede og bølgende i Frisuren — men nu var de blevne saa løjerlig glatte, flade og sammenklaskede i Hovederne. Et Par af dem mindede ligefrem om vaade Høns. De var jo ikke behagelig stemt efter den Opdagelse — og paastod, at Munk havde ført dem ud i Engtaagen af overlagt Ondskab.“

„Aa ja, det kunde nok ligne ham,“ siger Ina

ligegyldigt. Hvad angaar den Historie hende! Lidt utaalmodig drager hun Sløret tættere op om sit Haar. „Det lokkede gaar maaske ogsaa af mig. Men jeg skal jo heller ikke i Selskab.“

De kommer ind i Skoven. Den store, runde Maane er naaet lidt højere op i sin rolige Stigen, men kan ikke ret komme til at skinne fra den lyse Himmelgrund. Den staar matgylden bag de mørke Graner, hvis sorte Toppe spidser sig af imod den.

De stanser ved den store Lysning i Skoven, hvor Engen breder sig, randet af Birke- og Elletræer. Den er hvid, helt hvid af Taageslør — — og ser langt større ud end ellers.

„Ja,“ siger hun, „den ligner en Sø. Og det ser næsten ud, som om den spejlede Himlen.“ Thi Aftenhimlen over Skoven er nu bleven hvid og mat — perlehvid som Taagen.

Hun ser sig om efter et Sted at sidde. Der ligger en stor, fældet Bøgestamme.

„Er den ikke fugtig?“ spørger han.

„Nej, den lader tør — og her sidder man kønt — ligeved Bredden.“ Hun bliver ved Forestillingen om en Sø.

Ude midt i Hvidheden dukker noget mørkt frem som en lille Tue eller Høj, kronet med et spinkelt Birketræ.

„Det er Elverlandet, som begynder at dukke frem,“ siger hun.

„Ja . . . Som Dreng tænkte jeg altid, at ude midt i Taagen eller dybt inde i Skoven — saa dybt, som man ikke kan komme i nogen Skov —

dér maatte man kunne finde“ — han stanser lidt — „det, man søgte,“ føjer han til.

Hun sidder og tænker paa, da han var Dreng — og paa hvad det var, han søgte . . . Gid han nu vilde tie — eller blot tale om den Tid!

Pludselig siger han kort og uden Indledning: „Det gaar ikke an, at du længer saadan overanstrænger dig med den Sygepleie! Der maa sættes en Stopper for det.“

I dyb Forbavselse vender hun sig imod ham. „Hvor falder du paa at tale om det nu?“

„Nu ligesaa godt som en anden Gang. Det maa have en Ende. Det er ikke noget Liv for dig! Du er skabt til noget ganske andet.“

Hun ranker sin fine Nakke under det hvide Slør: „Er det først nu, at det gaar op for dig?“

„Aa nej,“ — han ser til Siden.

„Hvorfor opmuntrede du mig da selv til at tage den Gerning op? Hvorfor raadede du mig til den Uddannelse? Hvorfor benyttede du mig saa stærkt?“

„Ja, det var ogsaa“ — — han stanser.

„Du har fuldkommen Ret, Leo“ — hendes Øjne lyser kolde og staalgraa imod ham, — „det er ikke Liv for mig! Jeg er skabt til noget helt, helt andet. Men derfor kan jeg godt blive ved med det.“

„Nej — det er der ingen Mening i. Man gør kun Fyldest paa sin rette Plads.“

„Hvad ved du om det? Hvis man skal leve afskaaren fra den — er det saa ikke godt, at man gør sig nyttig andetsteds?“

„Ja, men det er maaske netop det Arbejde andetsteds, der afskærer dig fra den rette Plads. Du har allerede opgivet nok for det — Vinteren i Byen, og jeg ved ikke hvor mange Ture og Fester herude. Saadan maa det ikke blive ved. Du siger selv, at det var mig, som gav Stødet til, at du tog den Gerning op. Det er rigtigt. Jeg har Ansvaret for det. Derfor siger jeg ogsaa, at du skal slippe den.“

Det knejsende Hoved løfter sig en Kende højere. „Ja, det faar du mig nu ikke til, Leo! Det Arbejde er for mig blevet noget — som du ikke forstaar.“

Han gaar op og ned langs Træstammen: „Saa — rejser jeg,“ siger han.

Rejser — — Hun løfter Haanden op mod sin Pande. Blive ved uden ham — uden ham! Aa, selv om hun ikke naaede ham gennem Samarbejdet — han var der dog. Gik ud og ind med hende . . .

„Rejser du?“ spørger hun. „Hvorfor?“ Hun ved ikke selv, hvad hun siger. „Hvorhen?“

Han stanser foran hende: „Preben vil have mig til Egebæk — til Egnen hjemme. Han vil bygge til mig. Det er ikke helt afgjort endnu. Men vil du ikke høre op, rejser jeg ialfald. Og maaske ogsaa ellers.“

Hun løfter sit smalle, blege Ansigt imod ham: „Hvorfor, Leo, hvorfor vil du nu paa en Gang have mig fra at gøre lidt for de andre? Hvorfor kan vi dog ikke hjælpes ad som før?“

„Fordi — — Naa ja, fordi det var lavt og jammerligt af mig at faa dig til det.“

Lavt og jammerligt . . . Hun ser op imod ham med let sammentrukne Bryn og adskilte Læber. Hun ved slet ikke hvad han mener . . . Og med et ser hun ud som et uforstaaende, raadvildt Barn.

„Du er saa let at misbruge," siger han dæmpet.

„Er jeg? Det var jo godt! — — Men jeg forstaar slet ikke det, du siger, Leo?"

Med Vold og Magt maa han holde sin Haand tilbage. Den er ved at lægge sig om hendes Kind. Saa blød i Linjen — saa hvid . . .

„Ja," — han vender sig halvt bort, „det hænger sammen med saameget andet. Det er ikke saadan at forklare."

Han gaar et Par Skridt op og ned — stanser igen.

„Vi har det vel alle saadan, at vi gaar og gemmer over et eller andet, som vi selv finder taabeligt — latterligt! Det kan være noget, vi drømmer om, ønsker — eller er bange for. Vi maa have Lov til at være naragtige paa et eller andet Punkt — og til at holde det helt for os selv. Ingen kan forlange, at vi skal udstille vor Latterlighed for de andre."

Hun siger nej — men mener jo. Jo — hun vil vide, hvad han gemmer over, som er naragtigt. Fornuftig, dræbende fornuftig, ser hun ham mer end nok — altid. Taabelig — taabelig vil hun have ham!

„Det er jo noget, som blot angaar os selv. Men — hvis vi lader os beherske af dette latterlige, hvis vi opdager, at det er blevet bestem-

mende for vore Handlinger — hvis vi bliver fejge, lumpne ved det — saa skal det frem. For saa tager vi Afstand fra det med det samme.“

Hun siger ja, ja . . . Ja, vist skal det frem — vist vil hun høre det — altsammen!

Han støtter sin ene Fod mod Bøgestammen, tager Hatten af og stryger sig gennem sin Løvemanke af lyst, lokket Haar.

„Jeg har altid ønsket — ja, saa længe som jeg har været mig bevidst, har jeg gaaet og drømt om at komme i bundløst Forhold til et andet Menneske . . . Jeg skulde møde en, som gav sit Liv i mine Hænder, saa hun kun var til for mig, i mig — som elskede mig saadan ud over alle Grænser, at — ja, at der slet ikke var nogen Mening i det! Mindre kunde jeg ikke lade mig nøje med — kunde aldrig slaa af paa det urimelige i Fordringen.“

„Du, Leo — har du“ —? Der er næsten Forfærdelse i Tonen. Aa, vi kender intet, intet til hinanden, vi Mennesker!

„Ja, det er latterligt, jeg ved det — dumt — vanvittigt! Alt hvad du vil! Jeg kan jo ikke en Gang vække ganske almindelige Følelser. Ligefra Dreng har jeg længtes efter de andre — uden at kunne faa fat paa dem. Der er aldrig nogen jeg ved, der har brudt sig rigtig om mig . . . Og saa gaar man der og forlanger en rent umulig Følelse — med baade Jord og Himmel i . . . Et Verdenshav — at øse af og dukke sig i!“

Hun har slaaet Hænderne op for sit Ansigt . . . Aa — han aner ikke, han aner ikke . . . Kan hun

da ikke raabe det ud til ham — kaste det ned for hans Fødder, alt det, han har længtes efter? Nej, nej — det er jo ikke af hende, at han kræver det!

„Men det er endda ikke det latterligste," siger han lidt efter. „Nej — saa gaar man naturligvis hen og samler hele sin Storm af Længsler om det Menneske, der sidst af alle i Verden vil falde paa at stille den. Man finder en, der staar saa stjærnehøjt over Ens Hoved, som det blot er muligt — og til hende stiller man saa hele sit overmenneskelige Krav . . . Ja, inde hos sig selv, forstaar sig! Ellers bider man Tænderne sammen og lader ikke et Pust af Daarskaben slippe ud. Men selv giver man sig den helt i Vold."

Hun rejser Hovedet med et Sæt — alle hendes Tanker staar stille . . . Hvem — hvem? Er det Agnete — med alt dette guldhaarlyse Engle- og Helgenvæsen, der duperer hver eneste Mand? Er det derfor, at han saa pludselig vil bort fra det hele — at Egnen er ham uudholdelig?

„Men saa paa en Gang opdager man, at hun, som aldrig vilde række En Spidsen af sin lille Finger, at hun er rede til at stille sig til Ens Raadighed, følge Ens mindste Vink — hvis blot man har et godt og uegennyttigt Formaal at drage hende med."

Ubevægelig — ubevægelig sidder hun med et. . . . Som drog hun ikke en Gang sit Vejr.

„Ja — man griber til . . . Kan ikke modstaa . . . Gør sig ikke sin egen Bevæggrund helt klar — svælger blot i Følelsen af at have faaet hende

afhængig af sin Vilje — at kunne fordre ubegrænset af hende — misbruge hende, om man vil ... Aa, ja — man kommer ikke et Fnug videre for det! Men man har dog en Indbildning om det! Og man kan afskære hende saa meget som muligt fra alt andet — fra alle andre. Intet maa hun tage Del i, som man ikke er med til. Helt vil man have hende under sit Krav.“

Han stanser et Øjeblik. Ser hele Tiden ud for sig, medens han tvinger sig til at aflægge det Regnskab. Vil glemme — glemme, at der er en, som hører paa det.

„Man fordrer mer, jo mer man føler Skuffelsen ved det. Mer end rimeligt, mer end fornødent. Tilsidst, saa — ja, hvorfor skal hun ikke ogsaa sætte Livet i Vove! Man vil jo have Raadighed over det — og tusind Gange hellere maa hun sætte det til end give det til nogen anden i Verden!

Men saa ræddes man dog for sit Ansvar ... Og med ét ser man, hvad man har tænkt og villet, medens hun gik dér, intetanende og offervillig ... Man opdager, hvad for et elendigt Dobbeltspil man har haft for — hvor fejg og jammerlig man har været. Og saa — ja, saa véd man ogsaa, at nu skal det være slut — og man skal bort herfra.

Men først skal det siges. Før faar man ikke læsset hele sin Selvforagt af sig — og værre Skærsild kan man heller ikke finde at gaa igennem“ ...

Lydløs, lydløs Stilhed ... Han vender ikke sit Hoved om imod hende.

Saa et Skrig . . . Hun har rejst sig, rakt begge sine Arme op og lagt dem om sin Nakke — som en, der vaagner af en tung, dyb Søvn, eller drager Vejret fuldt og stærkt efter en lang, lang Indespærring — —

Men saa giver hun et Skrig . . .

Er det af Forfærdelse eller Harme?

„Ina!“ — han har vendt sig og strækker med en bønfaldende Bevægelse sine Hænder ud imod hende.

Da bliver hun borte for ham. Tyst og hastigt glider hun som et Elversyn ud i den hvide Bundløshed — dukker ned i den for hans Øjne og forsvinder . . .

Og da synes han med et, at hendes Skrig var Jubel — var Jubel . . .

Med et Spring som en Viking, der er paa Strandhugst, sætter han ind i Taagen . . . Jager frem . . . Stanser, dybt aandende, midt i den bølgende Hvidhed — dér, hvor Elverlandet dæmrer frem . . .

Og dér, foran ham, stiger det skælvende Taagerids af en Skikkelse. Rank og ene . . . Jomfrufin . . .

Nej, nej — hun maa ikke viskes ud og svinde for ham!

Han slaar sine stærke Arme sammen om hende, drager hende ind til sig saa favnende fast, at intet i Verden kan vriste hende fra ham igen — og løfter hende op fra Jorden.

Livets Uendelighed knuger han ind mod al sit Hjærtes bankende Higen — og synes, han maa dø derved.

Saa føler han, hvor hun bryder sammen — glider ned i hans Arme . . .

I Angst bøjer han sit ene Knæ mod Jorden og støtter hende blidt og varsomt mod det andet — holder hendes Ansigt ind til sit Hjærte og lægger sine Læbers Glød mod hendes kolde, duggvaade Kind.

„Ina, Ina — jeg elsker dig, jeg elsker dig“ . . .

Langsomt slaar hun Øjnene op — bløde som Kærtegn, bundløse af Ømhed. Hendes Hænder slynger sig sammen om hans Nakke — hendes Læber rækker sig op imod hans — — —

— — — — — — — — — — — — — — —

„Ina — det er ikke tænkeligt, ikke muligt! . . . Det kan ikke være! . . . Ina, elsker du mig — du mig? Sig det, sig det! . . . Jeg véd det ikke — jeg tror det ikke!“

Hendes Arme drager hans Hoved dybere ned imod hende: „Du elskede, elskede — du Kongesøn — du Vildmand! Kræv nu bundløst — tag nu grænseløst! . . . Aa, Leo — hvorfor har du ikke vidst det før! Jeg var jo ved at dø — at dø af Længsel!“

„Var du — du? Og jeg da! Den Dronning — traadte hun ikke lige hen over mit Hjærte — saa Blodet sprang under hendes Fødder! . . . Den Dronning — hvem skulde have troet, at hun kunde være sød! Kys mig — kys mig, Ina!“

„Elskede — elskede . . . Lov mig, Leo“ — —

„Nej, nej — nu kysser jeg blot! . . . Er det dig — dig, som jeg holder her?“

Hun rejser sit Hoved. „Lov mig — du skal

love det, hører du! Eller — det er det samme, blot du vil holde det! Leo, du maa aldrig høre op med at kræve af mig — du maa aldrig, aldrig nøjes“ — —

„Nøjes!“ Han ler op, og hans Arme favner hende fastere. „Du er den vide Verden — du er Livets Uendelighed — alt det, jeg søgte fra jeg red og red som en vild og ensom Dreng“ — —

Hun stryger sin Kind mod hans Haand. „Aa, du vilde, du ensomme Dreng!“

„Naar jeg faar dig, Ina — naar jeg har dig — hvordan skal jeg saa kunne længes eller forlange mer!“

— Aa, jo — saa skal først Ridtet bære ud mod den videste Verden . . . Saa skal først alle Længselens Kilder springe op mod Uendeligheden!

„Jo, Leo — af mig, af mig skal du endnu forlange! Overmenneskeligt, véd du nok! Andet kan du ikke byde mig — ellers tager du Livet af mig! Nej, nej — hør mig ud! . . . Du maa aldrig høre op — husk nu, hvad jeg siger! — før du har faaet alt det, jeg har til dig — før du har afkrævet mig hele Livet. Mindre nøjes jeg aldrig med at give dig! . . . Og vil du dog ikke have det altsammen, Leo — have mig helt til Bunden? Vil du dog ikke?“

„Ina — Ina!“ . . .

Jo, jo — i selve Navnet kan hun høre hans Længsels overmægtige Krav — som aldrig maa høre op.

Thi den Kærlighed, som falder hen til at nøjes, maa dø.

— Omkring dem fortættes de hvide Taager — og skiller dem ud fra hele den øvrige Verden . . . Den glider langt bort i ubestemt Mørke. Fjærn, uvedkommende — forgangen . . .

Er det ikke, som om de havde strøget den af sig, forladt den? Er det ikke, som om de allerede var i Dødsriget? I hvid, sløret Dæmring og lydløs, bævende Anen . . .

Helt derind vil endnu hans Længsels Kalden lyde: Ina — Ina . . .

Thi gennem Dagenes Lykke og Nætternes dulmende Hvile med hende vil han lære, at hun aldrig faar givet ham alt det, hun har til ham. At hun har mer — altid mer igen . . .

Og da vil Kravet bære udover. Han vil forlange Evighed sammen med hende.

Men da vil han føle, at der bagved hans Længsels Krav til hende stod et uendelig større, dybere, mer personligt — som det er Livet om at gøre at holde fast ved.

Thi den Menneskesjæl, som slipper det, som lader sig stille tilfreds med at kræve mindre, den maa dø.

Kun de Sjæle, hvem Verden aldrig fik lært at nøjes — hvis Længsel blev til et bundløst Viljes-Krav, har Mulighed for at kunne vinde Livet.

GYLDENDALSKE BOGHANDEL · NORDISK FORLAG

INGEBORG MARIA SICK:

UDI LØNDOM
BILLEDER OG SKIZZER
2. OPLAG. *Kr. 2,00*

=

HØJFJÆLDSPRÆST
11. OPLAG. *Kr. 3,00, indb. Kr. 4,50*

=

HELLIGT ÆGTESKAB
6. OPLAG. *Kr. 4.00, indb. Kr. 5,50*

=

BØLGESLAG
DIGTE
Kr. 2,50, indb. Kr. 4,00

=

JOMFRU ELSE
4. OPLAG. *Kr. 4,75, indb. Kr. 6,25*

=

DEN LILLE GRAA KAT
Kr. 2,50, indb. Kr. 3,50

=

PRINSESSEN, DER SPANDT
2. OPLAG. *Kr. 1,50, indb. Kr. 2,75*

=

AF JORD —
FORTÆLLINGER
3. OPLAG. *Kr. 3,75, indb. Kr. 5,75*

=

DET SOVENDE HUS
Med Omslagstegning af GERH. HEILMANN
Kr. 2,00, indb. Kr. 3,50

=

FARMOR URSULAS HAVE
Med Omslagstegning af GERH. HEILMANN
2. OPLAG. *Kr. 4,00, indb. Kr. 5,75*

=

DER RINGER KLOKKER —
Vignetter af HANS TEGNER,
Omslag af KNUD V. ENGELHARDT
3. OPLAG. *Kr. 3,25, indb. Kr. 4,75*

=

GRÆBES BOGTRYKKERI KJØBENHAVN.

CARL PETERSENS ENKE